திவ்வியார்த்த தீபிகை

ஓர் ஆய்வு

DIVYARTHA DIPIKAI

A STUDY

This book is published with the financial assistance of Thirumala Thirupathi Deva-sthanams Under their scheme "Aid to publishing Religious Books"

Dr. K. K. A. Rangarajan, M.A., Ph.D.

TIRUPATI

1994

First Print : 1994
No. of copies 1000

Rs 75.00

Copies can be available :
Dr. K. K. A. RANGARAJAN
146, G. S. Street, Tirupati-517501.

Printed at:
GURU ACHAGAM.
19, Irusappa Gramani Street,
Triplicane, Madras-5.
Phone : 844371

மதிப்புரை

காஞ்சி ப்ரதிவாதி பயங்கரம் ஸ்வாமி அருளிய
திவ்ய ப்ரபந்த திவ்யார்த்த தீபிகை
ஆய்வு செய்தவர் : ஸ்ரீ உ.வே. கோயில் கந்தாடை
அண்ணன் ரங்கராஜ ஐயங்கார், M.A., Ph.D.,

வேத வேதாந்தங்களின் ஸாரமாக ஆழ்வார்கள் அருளிய திவ்ய ப்ரபந்தங்களும், இவற்றால் தேறும் ரஹஸ்யங்களும் நம்மாழ்வாரிடம் அதிகரித்து ஸ்ரீமந் நாதமுனிகள் முதல் புத்துயிர் பெற்று வளர்ந்து வந்தது, ஸ்ரீ வைஷ்ணவ தர்சனம், இதற்கு ஸ்தாபகர்களாய் விளங்கிய ஆசார்ய பரம்பரை ஸ்ரீமணவாள மாமுனிகள் வரையில் செழித்து வந்தது. பின்னர் இத்தகைய தலைவர் இல்லாமையால் ஏறக்குறைய அறுநூறாண்டுகள் நிலவிய இருள் காஞ்சி ப்ரதிவாதி பயங்கரம் ஸ்வாமியின் அவதாரமாகி பாஸ்கர உதயத்தால் குலைந்து, ஸ்ரீவைஷ்ணவ தர்சனம் வளரும் வாய்ப்புப் பெற்றது. இந்த ஸ்வாமி பட்டர், வேதாந்த தேசிகர் இவர்களைப் போல இளம் பிராயத்திலேயே தமிழ் நூல்கள், ஸம்ஸ்க்ருத க்ரந்தங்கள் யாவுங் கற்று மஹநீயர்களது திருவடிகளில் படிந்து அருளிச் செயல் வ்யாக்யானங்கள், ஸ்ரீபாஷ்யம், ரஹஸ்யங்கள் யாவும் பயின்று கரைகண்டவரானார். வேதமும் வேத பாஷ்யமும் இவர், மெய்ஞ்ஞானம் மேலுந் தழைத்து. இவர் வித்யா ஸாகரமாக விளங்கி, மஹாமஹிம உபாத்யாயர் என்று பாராட்டப் பெற்றார்,

சிறந்ததோர் ஆசார்ய பரம்பரையின் திலகமாகப் பீடத்த இவர், பூர்வாசார்யர்களைப் போல் ஸ்ரீவைஷ்ணவ தர்மத்தைப் பரப்பத் திருவுள்ளங் 'கொண்டு ஆங்காங்கே யாத்ரையாக' எழுந்தருளி ப்ரவசநம் செய்து தந்தார். அன்றியும் மணிப்ரவாள நடையில் அமைந்துள்ள ஸ்ரீவைஷ்ணவ க்ரந்தங்களை யாவரும் எளிதில் ஓதி உய்யுமாறு தமிழ் நடையில் பல நூல்களை வெளியிட்டார், இவ்வகையில் இவர் அச்சிட்ட க்ரந்தங்கள் தமிழில் 250க்கு மேற்பட்டவை, தெலுங்கில் 41, ஹிந்தியில் 6. இவர் திவ்யப்ரபந்தங்களுக்குத் தமிழ் நடையில் அருளிய உரை திவ்ய ப்ரபந்த திவ்யார்த்த தீபிகை என்ற திருநாமம் பெற்றது.

இந்நூல்களைப் பற்றியே ஸ்ரீ.உ.வே. ரங்கராஜ ஐயங்கார் ஸ்வாமி ஆராய்ந்து, ஸ்ரீவேங்கடேச்வர பல்கலைக் கழகத்தினால் "டாக்டர்" பட்டம் பெற்று மேன்மையுறுகிறார். முதல் நூல்

களான வ்யாக்யானங்களையும் ப்ரதிவாதி பயங்கரம் ஸ்வாமி அருளிய உரைகளையும் ஆழ்ந்து ஆராய்ந்தல்லது இத்தகைய ஆராய்ச்சி நூல் வரைதற்கில்லை. இவர் தம் அரிய முயற்சி வெற்றி பெற்றமையால் இவருக்கு அடியேனுடைய வாழ்த்தும் பாராட்டும்.

திவ்ய ப்ரபந்த திவ்யார்த்த தீபிகையில் ப்ரதிவாதி பயங்கரம் ஸ்வாமி அருளிய கருத்துக்கள் ''முன்னோர் மொழியைப் பொன்னே போல் போற்றி'' என்பது போல பூர்வாசார்யர்கள் அருளிய கருத்துக்களை விளக்குவதோடு, அவசியமான இடங்களில் தமது அபிப்பிராயத்தையும் வெளியிட்டிணைத்ததாகும். இவரது உரை நடை கம்பீரமான தூய தமிழாய்ப் படிப்பதொன்றே இன்பகரமாகும். இன்பவெள்ளமாகிய அருளிச் செயல்களைப் பயிலும் இன்பத்திலும் மேம்பட்டது இவற்றிற்கு ஆசார்யர்கள் அருளிய வ்யாக்யானங்கள்; ''Poetry in Prose'' என்றவாறு சொல் நயம் அடர்ந்தவை, படித்து இன்புறும் இடங்கள் பலபல ''தள்ளி ஊடும் நறையூரே'' என்ற இடத்தில் வ்யாக்யாதா, ஆண் நண்டிற்கு ஆதரவில்லை என்பதை, ''திருநறையூர்—பெண்ணரசு நாடாயிற்றே'' என்கிறார். ''புரிந்து மதவேழம்'' என்ற பாசுரத்தில் ''முன் நின்று'' என்பதை விளக்கும் விதம்; ஆசார்யன் முன்பு சிஷ்யன் போல், இளமூங்கிலைத் தேன் கலந்து பிடியின் முன் நீட்டும் என்பதை இவர் விளக்குவது—திருவாவிதனத்தின் போது தூப தீபங்கள் ஏந்துவதுபோல, நீட்டும் என்பதால், பிடி இதை ஆதரித்து ஏற்கவில்லை என்கிறார். ''ஏறு சேவகனார்க்கு என்னையும் உளன் என்மின்களே'' என்றசொற்கோவையால் ராமபிரானது ரக்ஷணம் நோக்கு, இந்த ரக்ஷணத்தை நோக்கி ஒருத்தி உளன் என்ற கருத்து மிகச் சிறந்தது. ஒவ்வொரு திருவாய்மொழிக்கும் அவதாரிகை வரையும் போது பாசுரங்கள் யாவற்றையும் ஆராய்ந்து தேறிய கருத்துக்கள் கோவைப்பட வழங்குவர் ஆசார்யர்கள். இவ்வாறான அவதாரிகைகளுள் மிகச்சிறந்தது ''மின்னிடை மடவார்கள்'' என்பதன் அவதாரிகை என்பதை படித்து அநுபவிக்கலாம். ''துணையும் சார்வும்'' போன்ற கருத்தைத் தெளிவு படுத்த வ்யாக்யாதா, துணை—இளைய பெருமாள் போல்வார், சார்வு—ஸ்ரீபரதாழ்வான் போல்வார் என்று காட்டியிருக்கிறார், இவ்வாறான சுவை எங்கும் அடர்ந்து வ்யாக்யானங்களை ஸேவிப்பது அம்ருத ப்ராசகம போல் பேரின்பம் நல்கவல்லது பிறவி ஒன்றிலேயே இந்த க்ரந்தங்களின் இன்பம் யாவும் நுகர்வதற்கில்லை.

இவ்வுரைகளிலே சிறப்புற்ற வ்யாக்யானங்களை ஆதாரமாகக் கொண்டு [illegible] ஸ்வாமி, இவற்றை விளக்கியதோடு, தமது [illegible]

உரை வளத்தாலே இன்ப அநுபவத்தை மேன்மேலும் பெருக்கு கிறார். இவரது உரையின் தனிப்பட்ட சிறப்புகள் யாவற்றை, ஆய்வு செய்த ஸ்வாமி வெளியிட்டுள்ளார். முக்கியமானவை:

(1) ஐதிஹ்யங்களைக் கொண்டும், சில உலக அநுபவங்களைக் கொண்டும் விளக்கம் அருளியது,

(2) பாடபேதங்களை ஆய்ந்து எந்தப் பாடம்சிறப்புடையது என்பது ஆதரித்து விவரிப்பது.

(3) அகப்பொருள் கருத்துக்களை தெளிவுபட விளக்குவது.

(4) ஸ்ரீ பாஷ்யம், ஸ்ரீவசந பூஷணம், ஆசார்ய ஹ்ருதயம் போன்ற க்ரந்தங்களிலிருந்து மேற்கோள் காட்டி விளக்குவது. உதாரணமாக, ''தனிச்சிறையில் விளப்புற்ற'' என்ற இடத்தில் ''சிறையிருந்தவள் ஏற்றம்'' என்று காட்டுவது.

(5) இலக்கணக் குறிப்புகள் மேற்கோளுடன் தருவது.

(6) பதவுரையைத் தெள்ளத் தெளிவாக வரைந்து இதன் மூலம் உரை வழங்குவது.

(7) பண்டைத் தமிழ் நூல்களை ஆராய்ந்து, சில புதிய கருத்துக்களை வழங்குவது. உதாரணமாக ''பூவைவீயர்மேனி'' என்ற இடத்தில் வீ என்பது பூவைக் காட்டும். ஆதலால் பொருள் பூவைப்பூ, அதாவது காயாம்பூ என்று ஸ்வாமி குறித்திருக்கிறார்.

திவ்ய ப்ரபந்த திவ்யார்த்த தீபிகையை ஆராயும் ஸ்ரீ.உ.வே. ரங்கராஜன் ஐயங்கார் ஸ்வாமி தீபிகை என்பதற்கு நல்கும் விளக்கம்—அருளிச் செயல்களையும் இவற்றின் வ்யாக்யானங் களையும் நன்கு விளங்குமாறு காட்டுவது. இந்த தீபிகையிலிருந்து ஒளி பெற்றது, இவர் ஆராய்ந்து வெளியிட்டுள்ள நூல்; இது யாவரும் படித்துப் படித்து இன்புறும் வகையில் அமைந்துள்ளது. காஞ்சி ஸ்வாமியின் வாழ்க்கை வரலாறு பற்றி வித்வச்சிகாமணி கள் வரைந்த அபிநந்னத்தையும், மேற்கோள்களுக்கான ஆதாரங் களையும் இவர் பின்னிணைப்பாக அமைத்துள்ளார். திவ்ய ப்ரபந்த வ்யாக்யானங்களை ஆதாரமாகக் கொண்டு திவ்யார்த்த தீபிகை முழுதும் ஆய்ந்து, தமிழ் இலக்கண நூல்களையும் அறக் கற்றதால் இவர் வரைந்த இந்த ஆராய்ச்சி நூல் சிறப்புற்றது. பொலிக இத்தகைய அருமுயற்சி!

T. S. ராஜகோபாலன்
(செஞ்சொற்கவி—கவிரத்ந கண்டீரவ,
முன்னாள் தலைமையாசிரியர்
இந்து உயர்நிலைப் பள்ளி
திருவல்லிக்கேணி

திருவல்லிக்கேணி,
9-10-94

Divyartha Depikai-A Study

Preface of the Author

Spiritual India has many religions. Among those, Sri Vaishnavjsm is an unique religion which was enlightened by Alwars through their hymns. Sri Vaishnavism occupies a proper place in the society. The Bhakti-movement has widely spread in our country through Alwars between sixth and eighth centuries. Alwars praise the Almighty after obtaining the knowledge of uncomparable wisdom (jnana). Alwars hymns attracted the Acharyas. Acharyas learned hymns **Divya Prabandams** by the grace of Alwars. In this way hymns impressed the acharyas deeply. The acharyas have written commentaries for the benefit of the people. We can only know about the greatness of Alwars through the acharyas. The foremost Acharya Sriman Nathamuni comprised and codified the 4000 hymns of Alwars with the blessings of Nammalwar. The five commentaries of five acharyas for 1000 hymns of Nammalwar are called **Bhagavad Vishayam.** Manavala Mamuni praised these acharyas in his **Upadesarathina malai.**

Five commentaries on Tiruvoimoli

1. From the earliest acharyas till the period of Sri Ramanuja, devotees and disciples learned the subtlety and meanings of **Thiruvoimoli** only by word of mouth, in Guru-Sishya (Teacher-Student) tradition continuously. At the instance of *Sri* Ramanuja, Tirukkurugaippiran Pillan wrote a remarkable commentary called **Arayirappadi.** This is the first commentary for Tiruvoimoli.

2. **Onpadinarayirappadi** was written by Nanjeer who learned it from his preceptor, Acharya Sri Parasara Bhattar.

3. **Irupaththirnalayirappadi** was composed by Periavachchan Pillai, a disciple of Nampillai. He is called Vyakhyana Chakravarthi (Emperor of Commentaries) since he wrote commen-

taries for 4000 hymns of Alwars, with his methodical and systematic approach in his treatise.

4. **Muppaththayirappadi** was compiled by Vadakku Tiruveedhippiliai , another disciple of Nampillai. Among all the commentaries of Tiruvoimoli, that has gained prominance so far, this work is considered to be the most informative and thoroughly an exhaustive one. This is also known as **Idu**. This has been recorded after listening to the discourses of Nampillai by Vadakku Tiruveedhi-p-pillai.

5. The last commentary was written by Vadi Kesari Alagiya Manavala Jeer, a disciple of Periavachchan Pillai. This is called **Panneerayirappadi**. This commentator was an illiterate in the beginning and he served as a cook in his acharya's house, Later he has gained most unparalleled wisdom with the grace of his preceptor. He became erudite and wrote many scholarly treatises including the present commentary.

Divyartha Dipikai

Between fourteenth and nineteenth centuries nobody has written commentary on Tiruvoimoli apart from the abovesaid five commentaries that has been in traditional practice. During the beginning of twentieth century, a commentary called **Divyartha Dipikai** for all the 4000 hymns of Alwars was written by Sriman Prathivadi Bhayankaram Annangaracharya Swamy (hear after he is called Swamy). Swamy has not adopted the term of suffix 'Padi' which means a unit of word-content of the length of thirty two letters forming a phrase. Because he elaborately discussed the meanings and rare words and sentences.

Dipikai is a Tamil rendering for the Sanskrit 'dipika'. Dipika means lamp. A lamp represents the removal of darkness and give light. Likewise Swamy's commentary removes the darkness in understanding the manipravala words in earlier commentaries, in manipravala style, 80% of the words are in Sanskrit and 20% in Tamil. So scholarly people can only understand the meaning. Even an ordinary literate cannot go through the commentaries.

unless he possesses the knowledge both in Sanskrit and Tamil. On the other hand Swamy's commentary has 75% of the words in Tamil and 25% in Sanskrit which are understandable. Certainly this commentary is a lamp (Dipikai) to refer to the other commentaries.

I have selected for my study Divyartha Dipikai with special reference to Tiruvoimoli. This was suggested to me by my brother-in-law, late Sriman U. Ve. Kidambi Srinivasavaradacharya Swamy, a benefactor of my life and to whom this book is respect fully dedicated.

I am traditionally trained in Sri Vaishnava scripts for over a decade under the lotus feet of Sriman U. Ve. Vidwan T. A. Krishnamacharya Swamy. He is an uncomparable scholar in Ubhaya Vedantha and genius in all acharyas' commentaries and epics. I have gained a little knowledge in acharyas' commentaries by his blessings. My thesis has been drafted under the paternal guidance of Dr. P. Sourirajan, former professor and Head, Department of Tamil, Sri Venkateswara University, Tirupati who has spared his valuable time and energy in getting my work completed in record time. Dr. M. Varadarajan, Lecturer in Tamil, S. V. University, has kindly helped me during the course of my research and but for his fraternal help this book would not have seen the one form.

This book has been divided in to five chapters.

Chapter 1. Swamy, his life and works

Chapter 2. Divyartha Dipikai and Tiruvoimoli-An Introduction

Chapter 3. Commentary of Tiruvoimoli Dipikai and earlier commentaries.

Chapter 4. Significance of Tiruvoimoli Dipikai.

Chapter 5. Swamy's erudition in grammar.

Chapter 1

This chapter begins with the nature of the city of kanchi, education in the city, Swamy's life, his services in the temple,, his compositions and his discourses, etc.

This is one of the seven sacred cities which gives solvation.

"Ayodhya Mathura Maya Kasi Kanchi Hvanthika Puri Dwara vathichaiva sapthaitha moksha dayikaha"

It is being called as Kanchi, Kanchipuri, Kancheepuram, Kachchi and so on. Also it is called as 'Sathyavratha Kshetra., Explaining the nature of Kanchi, Swamy underlined the importance of that city being called as 'Perumal Koil' as there are eighteen temples located among the 108 Divyadesas (temple cities).

Kanchi was not only capital city during the Pallava rule but also it was well developed in religious aspects. Saivite and Vaishnavite religions played their role in the spiritual development in Kanchi. Many saints, eminent scholars like Poigai Alwar and Acharya Vedantha Desika were born in Kanchi.

The religions, which take their source in the Vedas are called Vedic Religions. Accordingly, Sri Vaishnavism is a vedic religion. Sanskrit and Tamil are regarded as the right eye and left eye of Srivaishnavism quotes from Vedas as well as 4000 hymns of Alwars, which are authenticated and accepted by learned acharyas, Kanchi is a renowned seat of Vaishnavism. Sri Ramanuja, who was born in Sriperumbudur, 40KM from Kanchi, came to serve Lord Sri Varadarajaswamy,

It is interesting and curious to know about the early education of Swamy at Kanchi. Mudumbai family, who were later christianed as Prathivadi Bhayankarm, for being the title drawn from the name of 'Hasthigiri Natharanna' by Nayanavaradacharya son of Vedantha Desika. Such an illustrious family has produced many erudite scholars. That name is still continuing to this day as Pradhivadi Bhayankaram family. In that family Anna Rangacharya Swamy was born. He had four daughters and only one son. He was born in the

year 1891-in Visakha star of Panguni. Tamil month during Vikruthi year. His parents named him as Annangaracharya. Later he was popularly called as 'Kanchi Prathivadi Bhayankaram Annangaracharya Swamy.

He started his early studies at the feet of his father. He widened his intellectual horizon further with the help of many great scholars like Sriman Gadi P. B. Ananthacharya Swamy, his maternal grand father, Jeer Swamy, maternal uncle Sriman Kidambi Krishnaswamy and others. He learned vedic texts and its commentary with beneign guidance of Sriman Sudarsanacharya Swamy at his age of twenty two years. With regard to Tamil grammar, Swamy gained the knowledge from Sriman Vai. Mu Sadagopa Ramanujacharyaswamy, who was called 'Tamizh Tatha' — grand father of Tamil.

At the age of twelve, he learned prosody and poetry both in Sanskrit and Tamil. In his boyhood he was awarded gold medal prize. Swamy's parents adorned him with gold bangles to his hands. So he was called as 'Thangakkappu Anna' (Gold bangle Anna).

His life mission was to spread the theme of Vaishnavism, to to write books for his followers to follow the theme, and devout attachment with Divyadesas and on early acharyas.

He started his discourse at Hyderabad, when he accompanied Sriman Jagadguru Gadi Ananthacharya Swamy in the temple of Seetharam Bagh (1907). By the grace of Gadi Swamy he delivered his first lecture on the life of Sri Ramanuja at the age of 16. From that day he continued his lectures and gave discourses in all the nook and corners of the country on various topics.

He had a number of disciples. He atracted the disciples by way of explaning the gist of the topics. He had a practice of giving discourse at the particular Divyadesa as mentioned in the centum. For example in Tiruvoimoli, sixth centum praises Lord Sri Srinivasa of Thirumala. That centum was recited and explai-

ned at the Seven Hills in the presence of prominent persons Likewise every centum used to be completed at the related Divyadesas like Srirangam, Tirukkannapuram and soon.

Every year he had been giving discourses in the month of Margali (December-January). Everyday his discourses on one single hymn of Sri Andal during the time of two hours. Andal praises the Lord by her hymns called Tiruppavai which contains thirty hymns. On one occasion he would disguise himself as Araiyar-who serves the Lord in a few temple towns hereditarily in front of Lord by dancing as per the actions in the hymns.

Apart from this, this chapter reveals his writing, experiences, services to the temple, close attachment with earlier acharyas etc. with their commendable quotations.

Chapter 2

This Chapter explains the genesis, growth and development of Divyartha Dipikai, structure of the commentary, name of Tiruvoimoli, etc. under nine topics. Until the emergence of Swamy's commentary for 4000 hymns, there was a lacunae in knowing the manipravala commentaries of acharyas and only those commentaries were enlivening. Further, there was no appearance of a fresh commentary till the birth of Swamy. Since the standard of education in Vaishnava literature has been gradually deteriorating, Swamy was forced to write the commentary on 4000 hymns of Alwars. Some persons commented in their own way without following the earlier commentaries. On the other hand, a few scholars had shown their talents in one way' i.e., in Tamil only without comparing the Sanskrit texts. So scholars in two languages - Sanskrit and Tamil - were decreasing in number. As a result nobody could do research on Alwars hymns with the depth of knowledge.

It is well known that Divya Prabandams were being rehabilitated during the last decade of nineteenth century. Swamy was only the scholar who revived the commentaries.

At the age of nineteen, he had written first commentary for **Ramanuja Nootranthathi.** Later during 1914 he had written commentary to **Mudalayiram**, i.e. first thousand hymns. This was opposed by the then H. H. Vanamamalai Jeer Chinna Kaliyan Swamy, who later patronised and encouraged him to continue his writing for the hymns, as the earlier commentaries of acharyas would disappear. His commentary will show his erudition even in his preface to his text and this commentary must be useful for those who have inadequate acpuaintance with the hymns.

His Dipikai for Mudalayiram and Peria Tirumoli (second thousand) were completed in 1927. In 1933 a commentary on Tiruvoimoli (third thousand) has come out as first edition. Towards the end of 1935 the fourth thousand hymns was also completed. However, copies of the commentary for all the four thousand hymns were available from 1953 onwards.

During the nineteenth century Sriman Nathamuni and his followers, praised the Alwar's experiences in oral literatures, Their hymns blossomed after the birth of Sri Ramanuja.

Structure of Divyartha Dipikai

Swamy gave the commentary structure for 4000 hymns of Alwars like Peria Vachchan Pillai. Nobody has written such commentary so far after the period of Swamy. This commentary is legible and clear in its nature. It reveals the relations between God-Alwars and Alwars-Acharyas with regard to rare meanings and special style of writings.

Nampillai's commentary explains in particular, Dhwaya Manthra (dual sacred sentences) whereas Panneerayirappadi implies Bhattar's theme on Artha Panchaka - Para, Vyuha, Vibhava· Antharyami and Archa. But Swamy's commentary is distinguished in every respect among the other commentaries. Though it follows Nampillai's commentary on most places, Swamy's proficiency in elaborating it exists in his commentary.

Beginning with a preface, stanza and explaining each word of the hymn are his style of writing. When he takes a hymn, he explains with conjunction from previous hymn and the next onward hymn. gist of hymn, special notes for specific word Tamil-Sanskrit quotations, rare meanings, grammatical points, etc.

The method of explaining Tiruvoimoli word by word meaning was created by Acharya Vadikesari Alagiya Manavala Jeer. There was a gap between fourteenth and nineteenth centuries. Swamy cleared that obstacle in his period. This shows the ability in ascertaining the valuable meaning of Tiruvoimoli. It is interesting to note that in his commentary he has establishad the nomenclature of Tiruvoimoli which no acharya has given earlier. Further Swamy shows the greatness of Alwar and his hymn of Thiruvoimoli following Acharya Hrudayam's tenets and we can enjoy Swamy's experiences This is very useful to the readers

Tiruvoimoli has been pronounced by supreme words with divine voice in melodious style, with regard to the Supreme Being. So the thousand hymns of Nammalwar is called Thiruvoimoli. Due to the sake of difference from Tirumoli of thousand hymns rendered by Tirumangai Alwar, it was named as Tiruvoimoli It was systematised for chanting of Nammalwar hymns as an integral part of the temple, whereas other hymns are chanted during the procession of the deity.

Chapter 3

This chapter explains tha preface' stanza, meaning of word, substance of the stanza, special notes, Tamil Sanskrit grammatical notes, philosophical meaning, names of Lord and gist of each stanza at the end of tense.

Though Dipikai, in its structure, has not followed the method of propogating the Vaishnavite principles, as explained by Nampillai and others, it has special message, which is understandable and legible in knowing Lord's attributes; gunas,

plays, etc He had not failed to follow in mentioning the importance of the earlier commentaries.

In the preface Swamy reveals the nature of Alwar as well as uncomparable nature of Lord Further he shows the continuity between previous pasuram (hymn) and the present. For example in the preface of '**Poruma neelpadai**' Acharyas describe the Godly love with Nammalwar Bhattar goes further and defines that not only He gives scope for love with Him but naturally He gives with His pleasing manner without any expectation from Alwar and shows His highest character (guna).

Swamy follows the same method, without mentioning directly Bhattar's commentary, but quoting Acharya Vedantha's **Thatparya Rathnavali,** in which he has used the world **'avyojodarabat'** of Bhattar.

Likewise in many places he quotes the early acharyas, versions.

Chapter 4

This chapter majestically enlightens the speciality of Divyartha Dipikai on the following topics:

Speciality of Divyartha Dipikai
Speciality of Tiruvoimoli
Speciality of tense
Gist of the tense
Significance of hymn
Alwar's inner thought and Dipikai and
Pecularity of Dipikai

Further, these seven topics elaborately describe the inner ideas of Swamy, inner thoughts of earlier acharyas and so on.

Among the four Prabandams of Nammalwar, Tiruvoimoli is an ocean of Tamil Veda, having of thousand branches like Sama Veda. Tiruvoimoli happens to be supreme in its sound, style and pronounciation. It prefixes the word 'Tiru' in its name. This has been spelt by 'Satagopa' (Nammalwar), a pious saint with oratorical tongue. Hence Nammalwar is also called **'Tirunaveerudaya Piran'.**

Swamy used to say that Tiruvoimoii is food for all the Sri Vaishnavas. He quotes **'Blessed am I to feed the devout with this nectarean hymnal'** The opening word **'Bhakthamrutham'** the ambrosia for God-lovers (the invocatory sloka) composed by Sriman Nathamuni,is derived from thii song, based on the Alwars intention as set out, in this song' Thus he describes the super speciality of Tiruvoimoli that is elaborately dealt with in this chapter.

Swamy is a commentator of commentators.The inner thoughts of Alwar had been grasped only by acharyas. By the act of Commentaries were having style of language, examples, quotations idioms, etc. Thus the commentaries were developed. Some scholars wrote commentaries to the earlier commentaries for understanding the meanings of Alwar's hymns. In that way,Swamy had written commentary to the earlier commentaries. Through this way Swamy legibly shows the inner thoughts of Alwar as well as acharyas

Chapter 5

This study concludes with the grammatical skill of Swamy. He had used all the similes in his commentary. He differs in some places with the earlier acharyas.

He does not fail to show literally grammatical note from the hymns. These notes appeared on the basis of **Tholkappiyiam and Nannool.** In the Idu such grammatical points and may not be noticed as is it gives importance to Alwar. In panneerayirappadi commentary such grammatical notes appear apart from Alwar's experiences of God.

In such a way Swamy's literacy skill by explaining grammatical point is not-worthy. This book consists of eighteen Annexures.

I have briefly given some glimpses in each chapter of this book. I felt it very interesting to go through the entire commentary when I learnt in the lotus feet of my acharya Sriman U. Ve. T. A. Krishnamacharya Swamy. I am obliged to Prof. P. Sourirajan and Dr. M. Varadarajan for their invaluable guidance.

Dr. K. K. A. Rangarajan

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீமான் உ. வே. வித்வான், நியாய சிரோமணி

தி. அ. கிருஷ்ணமாசாரிய ஸ்வாமி

அணிந்துரை

ஸ்ரீமான் K. K. A. ரங்கராஜன் M. A அவர்கள்—ஸ்ரீ. உ, வே· மஹாவித்வான் ஸ்ரீகாஞ்சி ப்ரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணங்கராசார்ய ஸ்வாமிகள் உலக மக்களனைவரும் உய்யுமாறு எழுதி வெளியிட்டருளிய எண்ணிலடங்காத நூல்களில் ஒன்றான திருவாய்மொழித் திவ்யார்த்த தீபிகையுரையைப் பற்றியதோர் ஆராய்ச்சி நூலையெழுதி அது காரணமாக, திருப்பதி ஸ்ரீ வேங்கடேச்வர யூனிவர்ஸிடியால் 'டாக்டர்' பட்டம் சூட்டிக் கௌரவிக்கப்பட்டுள்ளார்.

இவர் அடியேனிடம், திருப்பல்லாண்டு, திருப்பாவை அமலனாதிபிரான், கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பு, உபதேசரத்தினமாலை முமுக்ஷுப்படி முதலிய நூல்கள் சிலவற்றை அவற்றின் வ்யாக்யானங்களுடன் பாடங்கேட்டவராவர்.

இவர் ஸ்ரீகாஞ்சியிலேயே பிறந்து வளர்ந்தவராகையாலே ஸ்ரீ காஞ்சி ஸ்வாமியின் திறத்தில் தமக்கு உண்டான பக்திப் பெருக்கு மிகவும் தூண்ட, தம்முடைய ஆராய்ச்சிக்கு உரியதாக அவர்தம் நூற்கடலில் ஒன்றினைத் தேர்ந்தெடுத்துக் கொண்டது வியப்பிற்கு உரியதன்று. ஆனால் போற்றத்தக்கது.

இவ்வாராய்ச்சி நூல் 1 ஸ்ரீ காஞ்சி ஸ்வாமியின் வாழ்வும் பணியும், 2 திருவாய்மொழித்தீபிகை, 3 திருவாய்மொழித்தீபிகையும் முன்னோருரைகளும் 4 திருவாய்மொழித் தீபிகையின் சிறப்பு, 5 ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் இலக்கணப்புலமை என்று பெயர் பெற்ற ஐந்து இயல்களையும், ஒவ்வோரியலிலும் பல கூறுகளையும் கொண்டுள்ளது. மேலும் இந்நூலுக்கு அங்கமாக 'பின்னிணைப்பு என்றொரு பகுதி மிகவும்விரிவாக அமைந்துள்ளது.

இந்நூல் முழுவதும் எல்லோராலும், சிறப்பாக ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களால், மிகவும் சிறப்பாக நாட்டில் பல்வேறு பகுதிகளில் பரந்துள்ள —ஸ்ரீகாஞ்சீஸ்வாமியின் பக்தர்களால் படித்து இன்புறத்தக்கதாகும். ஆராய்ச்சியாளர்க்கும் பயன்படுவதாகுமிது.

இவ்வாராய்ச்சி நூல் இப்போது அச்சிட்டு வெளியிடப்படுவது மகிழ்ச்சிக்கு உரியது. இதன் ஆசிரியராகிய ஸ்ரீமான் டாக்டர் K K A. ரங்கராஜன் அவர்களுக்கு மேன்மேலும் அறிவும் முயற்சியும் வளருமாறு, திருவேங்கடமுடையான் பூவார்கழல்களிலும் தென்னத்தியூரான் துயரறு சுடரடிகளிலும் ஆழ்வாரெம்பெருமானார் சீயர் திருவடிகளிலும் மனமார வேண்டி விடை பெறுகிறேன்

பெருமாள் கோவில்
21—9—94

இங்ஙனம்
தி. அ. கிருஷ்ணதாஸன்

ஸ்ரீ:

முன்னுரை

தெருளுற்ற வாழ்வார்கள் சீர்மை யறிவாரார்
அருளிச் செயலை யறிவாரார் - அருள்பெற்ற
நாத முனிமுதலாம் நந்தேசி கரையல்லால்
பேதைமனமே யுண்டோ பேசு.

(உபதேச ரத்தின மாலை 36)

நாலாயிரத் திவ்வியப் பிரபந்தத்தின் தனிச்சிறப்பு **ஆசாரியர்கள்** அவ்வவ் காலத்து அதற்குத் தந்துள்ள உரை விளக்கங்களாகிய வியாக்கியானங்களே ஆகும். காலம், இடம், கற்போர் சூழ் நிலைக்கேற்ப இந்த உரைகள் ஒன்றுக்கொன்று விளக்கமாகவும், ஒன்றையொன்று நிறைவு செய்வது போலவும் அமைந்து செல்கிறது. இவ்வாறு அமைந்த உரைகளுள், இக்காலத்திற்கேற்ற வாறு சுவாமி அருளிய நாலாயிரத் திவ்வியப் பிரபந்த உரையே 'திவ்வியார்த்த தீபிகை' ஆகும். இவற்றில் அமைந்த சிறப்பைச் சொல்லுவதே இவ்வாய்வின் நோக்கமாகும்.

பெரியவாச்சான் பிள்ளை போலவே சுவாமி அருளிய திவ்வியார்த்த தீபிகை உரையும் நாலாயிரத்திற்கு முழுவதுப் அமைந்ததை அறிஞர் அனைவரும் அறிவர். இந்நாலாயிரத்துள் 'அவயவி' என்று சிறப்பிக்கப்பெறும் நம்மாழ்வாரருளிய சாம வேத சாரமாகிய திருவாய்மொழி தனிச்சிறப்புடையது. எனவே தான் முன்னோர்கள் இதற்கு ஐந்து உரைகள் இயற்றியுள்ளனர். இந்தச் சிறப்பு நோக்கித் திவ்வியார்த்த தீபிகையில் திருவாய் மொழியே இங்கு ஆய்வுப் பொருளாக மேற்கொள்ளப்பட்டது. தீபிகையின் திறமெல்லாம் பொங்கி நிறைந்து புலப்படுவது இத் திருவாய்மொழித் தீபிகையிலேயே ஆம்.

இவ்வாறு ஆசாரியர் ஒவ்வொருவரின் உரை வளங்களைப் பற்றி இன்று பல ஆய்வுகள் தோன்றி வருகின்றன. அவற்றுள் டாக்டர் தெ. ஞானசுந்தரத்தின் (சென்னை) 'வைணவ உரை வளம்', டாக்டர் இரா. அரங்கராசனின் (மதுரை) 'நம்பிள்ளை உரைத் திறன்', டாக்டர் மா, வரதராஜனின் (திருப்பதி) 'பன்னீராயிரப்படி—ஓர் ஆய்வு' என்னும் முனைவர் பட்ட ஆய்வேடுகள் இங்குக் குறிப்பிடத்தக்கன. இதனை ஒட்டி இந்த நூற்றாண்டில் நம் கண்முன்னே தோன்றி வைணவச் செல்வராக வாழ்ந்து மனம், மொழி, மெய்களால் நாலாயிரத் திவ்வியப் பிரபந்தத்தை உலகுக்கெல்லாம் உணர்த்தி 1983இல் ஆசாரிய

திருவடி எய்திய காஞ்சி மகாவித்துவான் ஸ்ரீமான் உ. வே. பிரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணங்கராசாரிய சுவாமியின் நினைவாக அவர் சீரையும் சிறப்பையும் புலப்படுத்துமாறு இந்த ஆய்வு மேற்கொள்ளப்பட்டது. மேலும் இந்நாள் வரை சுவாமியின் திவ்வியார்த்த தீபிகையின் ஆய்வினை எவரும் மேற்கொள்ள வில்லை என்பதும் இங்குக் குறிக்கொள்ளத் தக்கது

இந்த ஆய்வு வரலாற்று நோக்கிலும், விளக்கவியல் நோக்கிலும் அணுகப் பெற்றுள்ளது.

சுவாமி அருளிய திருவாய்மொழிக்கமைந்த தீபிகையுரை முதன் முதலில் 1933இல் பதிப்பிக்கப்பட்டது. அது கிடைப்ப தில்லை. எனவே, அதற்குப் பின்வந்த நான்கு பதிப்புகளில் 1949. முதல் 1957 வரை திருவாய் மொழிக்கமைந்த தீபிகை உரையே இந்த ஆய்வுக்கு முதன்மை ஆதாரமாக மேற்கொள்ளப்பட்டது. இவ்வாய்வேடு,

1. காஞ்சி அண்ணங்கராசாரிய சுவாமி—வாழ்வும் பணியும்
2. சுவாமியின் திவ்யார்த்த தீபிகை—திருவாய்மொழித் தீபிகை.
3. திருவாய்மொழித் தீபிகையும் முன்னோர் உரைகளும்
4. திருவாய்மொழித் தீபிகையின் சிறப்பு
5. இலக்கணப் புலமை

ஆகிய ஐந்து இயல்களாகப் பகுக்கப்பட்டுள்ளது.

காஞ்சி மாநகரம் தொன்று தொட்டுக் கல்வியில், குறிப்பாக வைணவ சமயம் வளர்ச்சி பெற்ற பட்டணமாகத் திகழ்கையால் அந்நகரில் வாழ்ந்த காஞ்சி பிரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணங்கரா சாரிய சுவாமியின் வாழ்வும் பணியும் பற்றி முதல் இயல் ஆய்கிறது. இதில் காஞ்சியும் கல்வியும், சுவாமியின் தோற்றம், சுவாமியின் வாழ்வு, சுவாமியின் வாழ்வின்கண் சொந்த அனுபவங் கள், அவரருளிய திவ்வியார்த்த தீபிகையின் பெருமை என்று பல செய்திகள் ஆராயப் பெற்றுள்ளன.

இத்தகு பெருமை பெற்ற திவ்வியார்த்த தீபிகை அமைப்பை விளக்கும் இரண்டாவது இயல். ''திவ்வியார்த்த தீபிகை-திருவாய் மொழித் தீபிகை'' என்னும் இவ்வியலில் திவ்வியார்த்த தீபிகையின் தோற்றம், பெயர்க்காரணம், திருவாய்மொழி உரைகள், திருவாய் மொழித் தீபிகையின் அமைப்பு ஆகியவை இடம் பெறுகின்றன

அடுத்து அமையும் இயல் ''திருவாய்மொழித் தீபிகையுரையும் முன்னோர் உரைகளும்'' என்பது இந்த மூன்றாவது இயலில் தீபிகையின் அமைப்பு, முன்னோர் உரைகளின் சொல், பொரு-

ளாட்சிகளைப் பயன்படுத்தல் ஆகிய தலைப்புகளில் பல உட்பிரிவு களைக் கொண்டு இவர்தம் உரைப்போக்கு எடுத்துரைக்கப் பெறுகின்றன.

நான்காவது இயல் ''திருவாய்மொழித் தீபிகையின் சிறப்பு'' என்னும் தலைப்பில் அமைந்தது. இதில் தீபிகை உரை எழுதிய சுவாமியின் திருவுள்ளமும், அத்திருவுள்ளத்திலுறைந்த முன்னோர்களான ஆசாரியர்களின் திருவுள்ளமும், அந்த ஆசாரியர்கள் அறிந்த ஆழ்வார் திருவுள்ளமும்; அந்த ஆழ்வார் அனுபவித்த இறைவனின் நிலையும் ஆகிய இவை, திருவாய்மொழித் தீபிகை, யின் சிறப்பு, திருவாய்மொழியின் சிறப்பு, பதிகத்தின் சிறப்பு, பதிகத்தின் திரண்ட கருத்து, பாசுரத் சிறப்பு, ஆழ்வார் திருவுள்ளக்கிடக்கையும் தீபிகையும், தீபிகையின் தனித்தன்மை என்னும் ஏழு வகைகளாக ஆராயப் பெற்றுள்ளன.

''இலக்கணப் புலமை'' என்னும் ஐந்தாவது இயலில் திவ்வி-யார்த்த தீபிகை உரையில் சுவாமி வெளிப்படுத்தியுள்ள அவர்தம் இலக்கணப்புலமை பல்வேறு நிலைகளில் ஆராயப்பெற்றுள்ளது. தொல்காப்பியம், நன்னூல் முதலான நூல்களின் அடிப்படையில் ஆழ்வார்தம் திருப்பாசுரங்களுக்குத்தக்க முறையில் இலக்கணப் புலமையோடு குறிப்புகளைச் சுவாமிகள் தந்துள்ள திறம் இதில் விளக்கப்பெற்றுள்ளது.

ஆய்வு நோக்காகக் கொண்ட திவ்வியார்த்த தீபிகையின்கண் அதன் உட்பிரிவான திருவாய்மொழித் தீபிகையுரையின் சிறப்பு கள் இரண்டாவது இயல் தொடங்கி ஐந்தாவது இயல்வரை எடுத்துரைக்கப் பெற்றுள்ளன.

இந்த ஐந்து இயல்களின் அடிப்படையில் தொகுக்கப்பெற்றன வெல்லாம் பின்னிணைப்பில் முறைபபடுத்தித் தரப்பட்டுள்ளன.

ஒவ்வொர் இயலின் முடிவும் முடிவுகள் கூறப்பட்டுள்ளன. இயல் பகுப்புகளை அடுத்து ஆய்வு அடிப்படையான பின்னிணைப்புகளும், அவற்றையடுத்து ஆய்வுக்குத் துணையெய்த நூல்களின் பட்டியலும் தரப்பெற்றுள்ளன. இவை ஆய்வாளர்க்குத் துணை செய்வன.

இவ்வாய்வு நூலில் அடியேனுடைய அறியாமையிருலும் கவனக்குறைவிருலும் ஏற்பட்டுள்ள சொற் குற்ற, பொருட் குற்றங்களைப் புலவர் பெருமக்கள் தம் பெருந்தன்மை என்னும் குணத்திஞல் அடியேனைப் பொருத்தருள வேண்டுகிறேன்.

ஸ்ரீ வேங்கடேச கருணா கலிதாபிஷேக
ஸ்ரீ யாமுநார்ய குருவர்ய க்ருபாத்தயோதம் |
ஸ்ரீ க்ருஷ்ண ஸூரி பத பங்கஜ ப்ருங்க ராஜம்
ஸ்ரீ க்ருஷ்ண பாத மனகம் ஸததம் நமாமி ||

கோ. க. அண்ணான் ரங்கராஜன்

சுருக்கக் குறியீட்டு விளக்கம்

அ. கோ	—	அமரகோசம்
அதி. ஸ்தவம்	—	அதிமாநுஷ ஸ்தவம்
அதி. ஸா.	—	அதிகரண ஸாராவளி
அலங்.	—	அலங்கார சாஸ்த்ரம்
அஷ்ட.	—	அஷ்ட ச்லோகி
ஆ. இ.	—	ஆசார்ய இருதயம்
உ. ஆ.	—	உரை ஆசிரியர்
கிரா	—	கிராதார்ஜுன காவ்யம்
கீதா	—	கீதா பாஷ்யம்
கீதை	—	பகவத் கீதை
கோதா	—	கோதா ஸ்துதி
ச. க.	—	சரணாகதி க்த்யம்
சதுச்	—	சது: ச்லோகி
சதுச். பா	—	சது: ச்லோகி பாஷ்யம்
சம்பூ.	—	சம்பூராமாயணம்
சு.	—	சுலோகம்
சுதர்ச.	—	சுதர்சன சதகம்
தயா	—	தயா சதகம்
தே பஞ்	—	தேவாதிராஜ பஞ்சகம்
தை உப	—	தைத்திரீய உபநிடதம்
தொல்	—	தொல்காப்பியம்
த்ர உப	—	த்ரமிடோபநிஷத் தாத்பர்ய ரத்நாவளி
நடா	—	நடாதூரம்மாள்
நா ஸூ	—	நாராயண ஸூக்தம்
நூ	—	நூற்பா
ப.பக்;	—	பக்கம், பக்கங்கள்
ப ஆ	—	பதிப்பாசிரியர்
பஞ் ஸ்தோ	—	பஞ்சாயுத ஸ்தோத்ரம்
பராங்	—	பராங்குசாஷ்டகம்

பா ஸஹ — பாதுகா ஸஹஸ்ரம்
புரு ஸூ — புருஷ ஸூக்தம்
ப்ர ஸூ — ப்ரம்ஹ ஸூத்ரம்
மகா — மகாபாரதம்
மனு — மனுஸ்ம்ருதி
மு மா — முகுந்த மாலை
மேலது — அதே நூல்
யதி ஸ — யதிராஜ ஸப்ததி
யாத — யாதவாப்யுதயம்
ரிக் — ரிக்வேதம்
வ இ — வடமொழி இலக்கணம்
வரத பஞ் — வரதராஜ பஞ்சாஸத்
வரத ஸ்தவம் — வரதராஜ ஸ்தவம்
வரா ச — வராஹ சரம ச்லோகம்
ஜி ஸ் — ஜிதந்தா ஸ்தோத்ரம்
ஸங் ஸூ — ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம்
ஸஹ — ஸஹஸ்ரநாமம்
ஸ ர — ஸச்சரித்ர ரக்ஷை
ஸு உப — ஸுபாலோ உபநிஷத்
ஸுந்தர ஸ்தவம் — ஸுந்தரபாஹு ஸ்தவம்
ஸ்தோ ர — ஸ்தோத்ர ரத்நம்
ஸ்வே உப — ஸ்வேதாச்வர உபநிடதம்
ஸ்ரீ குண — ஸ்ரீ குணரத்நகோசம்
ஸ்ரீ பா — ஸ்ரீ பாகவதம்
ஸ்ரீ பாஷ் — ஸ்ரீ பாஷ்யம்
ஸ்ரீ பாஞ் — ஸ்ரீ பாஞ்சராத்ரம்
ஸ்ரீ ரங் ஸ்தவம் — ஸ்ரீ ரங்கராஜ ஸ்தவம்
ஸ்ரீ ரா — ஸ்ரீ ராமாயணம்
ஸ்ரீ வ பூ — ஸ்ரீ வசந பூஷணம்
ஸ்ரீ வி த — ஸ்ரீ விஷ்ணு தர்மம்
ஸ்ரீ வி பு — ஸ்ரீ விஷ்ணு புராணம்
ஸ்ரீ வை ஸ்தவம் — ஸ்ரீ வைகுண்ட ஸ்தவம்
ஸ்ரீ ஸ் — ஸ்ரீ ஸ்தவம்
9 (வ) — ஒன்பதினாயிரப்படி (வடவாசார்ய ஸ்வாமி)

நெறிமுறை விளக்கங்கள்

1. சுவாமி என்ற இடங்களிலெல்லாம் காஞ்சி உ. வே. பி. ப. அண்ணங்கராசார்ய சுவாமிகளையே குறிக்கும்.

2. பதிகங்களின் முதற்குறிப்பை உணர்த்தும் முறையில் 1.4 குறிப்புகளில் வந்த இடத்தில், முதல் எண் திருவாய்மொழிப் பெரும்பகுதியான பத்தையும், இரண்டாவது எண் அப்பத்தில் உள்ள பதிகத்தையும் குறிக்கும்.

3. 1-1-1 என்பது முதற்பத்தில் முதல் பதிகத்தில் முதற்பாடலை குறிக்கும்.

4. 1-1-1 தீபிகை என்னும் போது சுவாமி அருளிய திருவாய் மொழித் தீபிகையுரையைக் குறிக்கும்.

5. 1-1-1 36, 24, 12, 9, 6 என்பனமுறையேதிருவாய்மொழியில் பத்து, பதிகம், பாடல் அதற்கு உரையான முப்பத்தாறாயிரப் படி, இருபத்துநாலாயிரப்படி, பன்னீராயிரப்படி, ஒன்பதினா யிரப்படி, ஆறாயிரப்படி என்பதைக் குறிக்கும்.

6. சுவாமியின் திபிகை உரையில் மேற்கோள் காட்டும் பாசுரங் கள் எல்லாம் அவரமைத்த பாங்கிலேயே வகையுளி ஏதுமின்றி அப்படியே எடுத்தாளப்பட்டுள்ளன. ஆய்வாளரால் மேற் கோள் காட்டப்பெறுகிற பாசுரங்கள் வகையுளி செய்யப் பெற்றுக் கொடுக்கப்பெற்றுள்ளன.

7. சுவாமி என்னும் வடசொல் முன்னர்ப் பலவிடங்களில் வல் லெழுத்துக்கள் மிகவில்லை என்பதும் இங்குத் தெரிவித்துக் கொள்ளப்படுகிறது.

8. ஆழ்வார் என்ற சொல் நம்மாழ்வாரையே குறிக்கும்.

9. 'இலக்கணப் புலமை' என்னுமியலில் வரும் 1-4 7 போன்ற எண்கள் தீபிகையுரையைக் காட்டும்.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

நன்றியுரை

**"காஞ்சி ஸௌம்யவரோபயந்த்ரு யமிராட் காருண்ய ஸம்பாதித
ஸ்ரீமத் த்ராவிட வேதபாஷ்ய விசதக்ஞானாம்ருதாஸ்வாதகம்
வாத்ஸ்ய ஸ்ரீமதநந்த தேசிக க்ருபா ஸம்ப்ராப்த பாஷ்யாம்ருதம்
வந்தே வாதி பயங்கரார்யகுலஜம் ஹஸ்த்யத்ரி நாதம்குரும்"**

காஞ்சி மாநகரில் எழுந்தருளியுள்ள அழகிய மணவாள ஜீயர் ஸ்வாமிகளுடைய தயையாலே ஸம்பாதிக்கப்பட்ட, மங்களகரமான தமிழ் வேதமாகிய திவ்யப்ரபந்தங்களுடைய பாஷ்யத்தில் (பேருரைகளில்) தெளிவான ஞானமாகிற அம்ருதத்தைச் சுவைக்கப்பெற்றவரும், ஸ்ரீவத்ஸ குலத்தில் தோன்றிய (ப்ரதிவாதி பயங்கரம் காதி) அநந்தாசாரிய ஸ்வாமியினுடைய கிருபையாலே ஸ்ரீபாஷ்யமாகிய அம்ருதத்தை அடையப் பெற்றவரும், ப்ரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணாவின் குலத்தில் உதித்தவருமான ஹஸ்த்யத்ரிநாதர் (அண்ணங்கராசாரிய ஸ்வாமி) என்கிற திருநாமத்தையுடைய ஆசாரியரை வணங்கித் துதிக்கிறேன்.

அடியேன் சிறிய ஞானத்தன மறந்தும் புறந்தொழா மாந்தரானவர்களுக்குப் பிறந்து காஞ்சியில் இளமைக் கல்வியுடன் ஆசாரிய ஸ்தோத்ர பாடங்களையும் ஸ்ரீமான் உ. வே. ஜகதாசாரிய ஸிம்மாசனாதிபதி, பத்ம விபூஷண, மஹாவித்வான் காஞ்சி பிரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணங்கராசாரிய ஸ்வாமி (காஞ்சி ஸ்வாமி) ஸ்ரீமான் உ.வே, தி.வி. சிங்கராசாரிய ஸ்வாமி, ஸ்ரீமான் உ. வே. தி. அ. ஸ்ரீசைலம் கிருஷ்ணமாசாரிய ஸ்வாமி, ஸ்ரீமான் உ.வே. ஸ்ரீரங்கம் பி.ப. ராமானுஜாசாரிய ஸ்வாமி, ஸ்ரீமான் உ.வே. மடவிளாகம் தி. அ. கோபாலாசாரிய ஸ்வாமி ஆகியோரிடம் காஞ்சி ஸ்வாமி நிறுவிய பாடசாலையிலும், அடியேன் அத்திம்பேரிடமும் பயிலும் பேறு படைத்தேன்.

பள்ளியின் இறுதிப் படிப்பிற்குப் பிறகு சென்னையில் ஆங்கிலத் தட்டெழுத்துத் தேர்வுகளில் தேர்ந்தபின் காஞ்சியில் ஸ்ரீமணவாள மாமுனிகளின் சாத்துமுறை (6-11-67) நடந்தேறிய பின் அடியேனுடைய தமக்கையின் கணவர் (அத்திம்பேர்)

அடியேனைத் திருப்பதிக்கு (7-11-67) அழைத்து வந்து திருவேங்கட
வன் பல்கலைக் கழகத்தின் பணியில் அமர்த்தினர் (8-11-67) பள்ளி
இறுதிப் படிப்பும் தட்டெழுத்தும் தேறிய அடியேனை அவர் தம்
கருணையினால் கல்லூரிக் கல்வியைத் தொடங்கும் படிச் செய்தார்.
இவ்வாறு அடியேன் 'ஸாத்மிக்கஸாத்மிக்க' என்னுமா போலே
அடியேனுடைய கல்வியை வளர்த்துக் கொண்டேன். திவ்வியப்
பிரபந்தங்களில் சில பகுதிகளையும் முறையே ஸ்ரீமான் உ. வே.
வித்வான் கிருஷ்ணமாசாரிய ஸ்வாமியிடமும் ஸ்ரீமான் உ.வே.
தி. அ. கோபாலாசாரிஸ்வாமியிடமும், திருவாய்மொழியில் சில
பகுதிகளை ப்ரஹஸ்பதி ஸ்ரீமான் உ.வே. கோம்பூர் சேஷாத்ரி
அய்யங்கார் ஸ்வாமியிடமும் அதிகரித்துக் கொண்டேன். பின்னர்
ஸ்ரீமான் உ.வே தி.அ. கிருஷ்ணமாசாரிய ஸ்வாமியின் திருவடி
களில் பணிந்து வைணவ மறைப் பொருளான முமுட்சுப்படி
முதலியனவும் மற்றும் திருப்பாவை திருப்பல்லாண்டு, கண்ணி
நுண் சிறுத்தாம்பு அமலனாதிப்பிரான், ஸ்தோத்ரத்நம், பகவத்
விஷயம் (பன்னீராயிரப்படி) முதலானவற்றின் வியாக்யானங்
களைப் பல வருடங்கள் காலக்ஷேப முறையில் பயில வாய்ப்புக்
கிட்டியது.

பல்கலைக் கழக இளநிலைக் கல்வி (B. Com) பயிலும் போதே
பலகலைக் கழகத்தில் தமிழ்த் துறையை ஏற்படுத்தியவரும் முதல்
பேராசிரியருமான திருவாளர் டாக்டர் ந சுப்புரெட்டியார் அவர்
கள் முதுநிலைக் கல்வியில் தமிழைப் பாடமாக எடுத்துக் கொள்ளு
மாறு அன்புடன் பணித்தார். அதன் விளைவாக திருவாளர்
பேராசிரியர் டாக்டர் பொன். சௌரிராஜன் அவர்களின் தமிழ்
நெஞ்சமும் அளப்பரிய அறிவுத் திறனும் பன்னீர்க் குப்பியால்
தெளித்த பன்னீர் ஆறுகப் பெருகி முனைவர் பட்ட ஆய்வுக்கு
வித்திட்டது.

ஞானசிரியரின் அருளால் வைணவக் கட்டுரைகள் பதினைந்துக்
கும் மேற்பட்டு எழுதும் வாய்ப்பும் கிட்டியது. முனைவர் பட்டத்
திற்காகப் பதிவு செய்தபின் 'ஸ்ரீ காஞ்சீ அண்ணங்கராசாரிய
சுவாமிகளும் வைணவமும்' என்னும் தலைப்பில் ஒரு புத்தகமும்
வெளியிட நேர்ந்தது காஞ்சி ஸ்வாமியின் அருளுரையில் ஆழங்
கால் பட வேண்டுமென்று எனக்கு அவ்வப்போது அறிவுறுத்தி,
ஊக்குவித்துத் தூண்டா விளக்கனையராகிய என் தமக்கையின்
கணவரான, ஆசாரிய திருவடிகளை அடைந்த ஸ்ரீமான் உ, வே.
கடாம்பி ஸ்ரீநிவாஸவரதாசாரிய ஸ்வாமி, நியாய சிரோமணி
அவர்கள் காஞ்சி ஸ்வாமியின் '**திவ்யார்த்த தீபிகை**' என்னும் தலைப்

யைத் தேர்ந்தெடுத்து ஆய்வு செய்யுமாறு பணித்தார். இவ்வாறு பலவிதமாகத் திருத்திப் பணி கொண்ட அப்பெருந்தகையின் திருவடிகளை நெஞ்சில் நிறுத்தி வணங்குகிறேன். அவருடைய நினைவாக இந்நூலை அவருக்குச் சமர்ப்பணம் செய்கிறேன்.

இவ்வாய்வுக்கு மேற்பார்வையாளராக இருந்து தீபிகை உரை ஆய்வைச் சிறந்த முறையில் பகுத்துக் கொடுத்து வழிகாட்டியாக இருந்த பேராசிரியர் சௌரிராஜன் அவர்களுக்கு என்றென்றும் என் உளங்கனிந்த நன்றிகளைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்

எந்தன் ஆய்வுக்கு முன்னோடியான வைணவ மரபு நூல்களைக் காலக்ஷேப முறையில் இவ்வாய்வுக்குப் பதிவு செய்யுமுன்பே சொல்லி வைத்த இருமொழிப் புலமை நிரம்பப்பெற்ற அடியேனின் ஞானசாரிய ஸ்வாமியுமான ஸ்ரீமான் உ. வே. வித்வான் தி. அ. கிருஷ்ணமாசாரிய ஸ்வாமி, நியாய சிரோமணி அவர்கள் திருவாய் மொழித் திவ்வியார்த்த தீபிகையின் சீர்மைகளை அடியேனுக்கு எடுத்தியம்பித் தெளிவு பெற வேண்டிய இடங்களைச் சுட்டித் தெளிவு பிறப்பித்தும்

> குடிசெய்வ லென்னும் ஒருவற்குத் தெய்வம்
> மடிதற்றுத் தான்முந் துறும்.

என்னும் பொய்யா மொழியினைக்காட்டி அடியேனை ஊக்குவித்தும் இப்புத்தகத்திற்கு அணிந்துரை அளித்தும் அருள் செய்த இப் பெருந்தகையின் திருவடிகளுக்கு என் தலையல்லால் கைம்மாறு ஏதுமறிகிலேன்.

அப்பெருந்தகையின் திருத்தம்பியரான ஸ்ரீமான் உ வே தி. அ. கோபாலசாரிய ஸ்வாமி, வியாகரண சிரோமணி, அவர்கள் அருகிலேயே இருந்து ஆய்வில் ஏற்பட்ட ஐயங்களை நீக்கி, அறிவு புகட்டி யருளிய பெருமை என் நெஞ்சு நின்றும் நீங்காது. அப்பெரியாரின் திருவடிகளில் அடியேன் தலை தாழ்த்தி வணங்குகிறேன்.

ஸ்ரீமான் உ. வே. தி. அ. கிருஷ்ணமாசாரிய ஸ்வாமி அவர்களின் சிறந்த சீடரும், அவருடைய அன்புக்கிலக்கானவரும் என் சிறந்த நெருங்கியநண்பருமான ஸ்ரீமான் டாக்டர் மா. வரத

ராஜன் அவர்கள் நீங்கா நிழல் போல் என்னுடனிருந்து என்னை விரைவு படுத்தி எல்லாவற்றாலும் ஊக்குவித்து உதவிய செய்ந் நன்றிக்கு எந்நன்றி செய்வேன்.

இவ்வாய்வேடு முடியும் தருணத்தில் அழகும் அமைப்பும் பெற விரைந்துதவிய பேராசிரியர் முனைவர் இரா. குமரவேலன் சென்னைப் பல்கலைக் கழகம், அவர்களுக்கு என் உளங்கனிந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

ஸ்ரீமான் உ.வே.மேதாவி டாக்டர் எம்.ஏ. வேங்கடகிருஷ்ணன் வடமொழித்துறை, சென்னைப் பல்கலைக் கழகம், (ஆசிரியர்: 'கீதாசாரியன்') அவர்களும் அவருடைய துணைவியார் ஸ்ரீமதி பூமா வேங்கடகிருஷ்ணன் அவர்களும் தங்களுக்கு எவ்வளவு வேலைகளிருப்பினும் மனங்கோணாது என்னுடைய ஆய்வேடு புத்தக வடிவத்தில் வருவதற்குப் பெரிதும் உதவினர். அத்தம்பதியார்க்கு என் நன்றி என்றென்றும் உரித்தாகுக.

செஞ்சொற்கவி, கவிரத்ந கண்டீரவ, அபிநவமட்டர்பிரான் அபிநவ வித்யா பாஸ்கர, வித்யா ரத்ந, ஸ்ரீமான் உ. வே திருக்கண்ணபுரம் ராஜகோபாலாசார்ய ஸ்வாமி, B A, L T, முன்னாள் தலைமை ஆசிரியர், இந்து உயர்நிலைப்பள்ளி, திருவல்லிக்கேணி, (சென்னை) அவர்களை அடியேன் அண்டி இந்நூலுக்கு ஓர் அறிமுகம் அல்லது அணிந்துரை அளிக்குமாறு கேட்டவுடன் எவ்விதத் தடையும் சொல்லாது தம்முடைய உடல்நலம் தளர்ந்த போதிலும் உள்ளம் தளராது இந்நூலுக்கு மதிப்புரையளித்த இப்பெரியார்க்கு என் தலையைத் தாழ்த்தி வணங்குகிறேன்.

இந்நூல் புத்தக வடிவில் வெளிவரப் பேருதவி புரிந்தவர் சிலர். அவர்களாவர், திருமலை திருப்பதி தேவஸ்தானத்தார், டாக்டர் எம். வி. ஜயராமன் அவர்கள் (பெங்களூர்), T. V. S. நிறுவனத்தார், மற்றம் பைசானி மாதவய்ய செட்டி தர்ம நிதி நிறுவனத்தார் ஸ்ரீகிருஷ்ணா பௌண்டேஷன்ஸ் (பம்பாய்) J V கோகுல் தர்மநிதி நிறுவனத்தார், (பம்பாய்) ஸ்ரீ ஸத்ய நாராயண அகர்வால் (பம்பாய்) மற்றும் சிலர் ஆகும். அவர்கள் யாவருக்கும் என் நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். என் மாமனார் திருமலை திருப்பதி தேவஸ்தான தீர்த்தகாரர் ஸ்ரீமான் உ.வே.தி.அ.பு. கிருஷ்ணமாசாரிய ஸ்வாமிகளும் பல விதத்தில்

அடியேனுக்கு ஊக்கமளித்ததற்கு என் க்ருதக்ஞதையைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

காஞ்சி ஸ்வாமியின் அருளுக்குப் பாத்திரமான ஆன்மீகச் செம்மல் திரு இ. வ. கிருஷ்ணன் அவர்கள் (குரு அச்சகம், திருவல்லிக்கேணி) அச்சு வேலையை மிக நேர்த்தியாகச் செய்து இந்நூலை அழகுற வெளிவரச் செய்த பெருமை அவரையே சாரும். அவர்களுக்கு என் நன்றியைத் தெரிவிக்கக் கடமைப் பட்டுள்ளேன்.

இந்நூலில் என்னுடைய அத்திம்பேரின் உருவப் படத்தை (Photo) சேர்ப்பதற்குக் கொடுத்துதவிய என் தமக்கைக்கும் அவரது குடும்பத்தாருக்கும் என் நன்றி உரித்தாகுக

இந்நூலில் அடியேனுடைய அறியாமையினால் ஏற்பட்ட குற்றங்குறைகளைப் பெரியோர் அவர்கள் தம் இயற்கை இன்னருளால் பொருத்து அடியேனை மன்னித்தருள வேண்டுகிறேன்.

டாக்டர் கோ. கூ. அ. ரங்கராஜன்

பொருளடக்கம்

காஞ்சி அண்ணங்கராசாரிய சுவாமி - வாழ்வும் பணியும்

1.0.

காஞ்சி அண்ணங்கராசாரிய சுவாமியின் வாழ்வும் பணியும் என்னும் இவ்வியல், காஞ்சியும் கல்வியும், வைணவ சமயம், சுவாமியின் வாழ்வு, அவர்தம் பணி, கோயில் தொண்டு, எழுத்துப் பணி, சொற்பொழிவுப் பணி ஆகிய பொருள்களைக் கொண்டது

1.1. காஞ்சியும் கல்வியும்

காஞ்சி கல்வியால் சிறப்புற்றது.[1] சமயக்கல்வி அன்று தொட்டு இன்றுவரை இங்குச் சிறப்பான இடத்தைப் பெற்றுள்ளது. இந்துக்களுக்குப் புனிதமான முக்தியை அளிக்கவல்ல ஏழு நகரங் களுள் ஒன்றாகக் கருதப்படுகிறது.[2]

காஞ்சி என்னும் நகரமானது காஞ்ச், காஞ்சிபுரம், காஞ்சீபுரீ, கச்சி என அழைக்கப்படுகிறது. 'ஸத்யவ்ரத க்ஷேத்ரம்' எனவும் அழைப்பதுண்டு.[3] காஞ்சியைக் 'கச்சி' என்றே ஆழ்வார்களும் தம் பாடல்களில் பாடியுள்ளனர்.[4] கஞ்சி, கச்சி என்பதன் மரூஉ மொழி என்றும், காஞ்சி மரங்கள் மிகுதியாக உள்ள ஊர் என்றும் கூறுவர்.[5]

ஆழ்வார்களால் பாடப்பெற்ற காஞ்சி மாநகரம் பதினெட்டு வைணவத் திருத்தலங்களைத் தன்னிடத்தே கொண்டு பக்திப் பெருக்கினை அளித்து வருகிறது.[6] 'பெருமாள் கோயில்' எனவும் காஞ்சி அழைக்கப்படுகிறது.[7]

1.2. வைணவ சமயம்

காஞ்சி மாநகரம் தலைநகரமாக விளங்கியதோடல்லாமல் பெருங்கல்விக்கூடமாகவும், சைவ வைணவ சமயங்கள் வளர்ச்சி பெற்ற இடமாகவும் விளங்கி வந்தது. முதலாழ்வார்களில் முதல் வரான பொய்கையாழ்வார், பேரறிஞராகிய வேதாந்த தேசிகர் ஆகிய பெரியோர்கள் தோன்றிய ஊர் காஞ்சி ஆகும். 'அர்த்த சாத்திரம்' என்னும் அரசியல் நீதி நூலை இயற்றிய சாணக்கி யனும், சங்கீதச் சிற்பி எனப்படும் சியாமா சாஸ்திரிகளும்,[8] திருக்குறளுக்கு மிகச்சிறந்த உரையை அமைத்த பரிமேலழகரும்[9] காஞ்சியில் தோன்றியமை குறிப்பிடத்தக்கது.

இந்தியாவில் சமயமும் தத்துவமும் ஒன்றாகவே திகழ்கின்றன. சமயமானது நல்ல நெறிகளைக் கொண்ட கூட்டம் என்பர்.[10] சிறப்பாக ஒருவராலோ அல்லது ஒரு குழுவினராலோ மக்களின் நலங்கருதிச் சமைக்கப்படுவதே சமயமாகும்.[11] மனிதனை மனிதனாகவும் தெய்வமாகவும் ஆக்கவல்லது சமயம். இந்திய சமயங்களில் பல வைதிக சமயங்களாகும்.

வேதம், உபநிடதம், கீதை ஆகியவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டு கொள்கைகளை அமைக்கும் சமயங்களே வைதிகச் சமயங்களாகும். அவற்றுள் வேதத்தையும் நாலாயிரத் திவ்வியப் பிரபந்தங்களையும் இரு கண்களாகக் கொண்டவர்கள் வைணவ சமயத்தினர் ஆவர். விஷ்ணுவைத் தலைமைக் கடவுளாகக் கருதி வணங்குவது வைணவமாகும்.[12] இவ்வைணவ சமயம் காஞ்சியில் நன்கு பரவியிருந்தது. அதற்குக் காரணம் நூற்றெட்டு வைணவத் திருத்தலங்கங்களுள் பதினெட்டுத் திருத்தலங்கள் இதில் அமைந்ததே எனலாம்.[13] இப்படிப்பட்ட வைணவ சமயம் நிலவிவந்த காஞ்சியில், ஸ்ரீபெரும்பூதூரில் அவதரித்த இராமானுசர் தம் இளமையில் கல்வி கற்க வந்ததும், திருக்கச்சி நம்பிகள் எனும் ஆசாரியர் சென்னைக்கருகிலுள்ள பூவிருந்தமல்லியில் அவதரித்துக் காஞ்சி வரதராசப் பெருமாளுக்குக் கைங்கர்யம் செய்யக் காஞ்சியை அடைந்ததும் குருபரம்பராப்ரபாவம் கூறும்[14] செய்திகளாம். இராமானுசர் மனத்திருந்த விசிஷ்டாத்வைத சந்தேகங்களைத் தெளிவிக்க திருக்கச்சி நம்பிகள் வாயிலாக வரதராஜப் பெருமாள் ஆறு வார்த்தைகள் அருளியதும் ஈங்குத்தான்.[15]

1.3. காஞ்சி அண்ணங்கராசாரிய சுவாமியின் மூதாதையர்

இவ்வண்ணம் வைணவ சமயப் பெரியார்கள் தோன்றியும் வாழ்ந்தும் புகழ்பெற்ற காஞ்சியில் சுவாமியின் மூதாதையர் கல்விக் கடலாகவும், நிதியாகவும் திகழ்ந்து விளங்கியுள்ளனர். இவ்வாறு வழிவழியாகவே ஆசார்ய குடும்பத்தில் தோன்றியவரான 'ஹஸ்திகிரி நாதரண்ணா' என்னும் ஆசாரியர் நிருஸிம்ம மிச்ரன் என்னும் மாயாவாதியை வாதப்போரில் வென்று 'பிரதிவாதி பயங்கரர்' என்னும் விருது பெற்றார். அந்த விருதே குடிப்பெயராகத் திகழ்ந்து பின்னானார்களுக்கும் வழங்கப்பட்டு வருகிறது.[16] இச்குடும்பத்தில் அண்ணா ரங்காசாரிய் சுவாமி என்பவர் தோன்றிக் கல்விக் கடலாகவும் வேதாந்த வித்யா நிதியாகவும் திகழ்ந்தார்.[17]

1 . 4. சுவாமியின் தோற்றம்

கல்விக் கடலாகத் திகழ்ந்த அண்ணா ரங்காசாரிய சுவாமிக்கு நான்கு புதல்விகளும் ஒரு மகனும் பிறந்தனர்.[18] ஒரே மகனாக விக்ருதி ஆண்டு (கி,பி.1891) பங்குனித் திங்கள் விசாகத்தன்று காஞ்சி பிரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணங்கராசாரிய சுவாமி பிறந்தார்.[19]

1 . 5 சுவாமியின் கல்வி

காஞ்சியில் தோன்றிய சுவாமியின் கல்வி எல்லையற்று இறுதிநாள் வரை தொடர்ந்தது. ஒருபுறம் வடமொழி, மற்றொரு புறம் தமிழ், இன்னொரு புறம் மற்ற மொழி நூல்கள் எல்லாம் பயின்று அதனால் பெற்ற அவர்தம் ஞானம் கடல்மடை திறந்தாற் போன்றது என்பது அவர் வெளியிட்டுள்ள நூல்கள் வாயிலாக அறியப்பெறும். வடமொழி வேதாந்த, வைணவ மரபு நூல்களைத் தம் தந்தையாரிடத்தும்,[20] சாத்திர நூல்களைப் பிரதிவாதி பயங்கரம் காதி அனந்தாசாரிய சுவாமியிடத்தும்,[21] மற்றும் பாடசாலைகளிலும்[22] பயின்றார். சுவாமி தமிழ் நூல்களைத் தம் பாட்டனாரான சஷ்டி வரதாசாரியசுவாமியிடம் கற்றார். அவர் அவ்வாறு கற்ற நூல்கள் தொல்காப்பியம், சங்க இலக்கியங்கள், கம்பராமாயணம், அஷ்டப் பிரபந்தம் ஆகியன ஆகும்.[23] இவற்றைச் சந்தை[24] சொல்லித் தம் மனத்தில் பதிய வைத்துக் கொண்டுள்ள பாங்கு தீபிகையுரையைக் காணும்போது தெள்ளிதின் புலனாகும். மற்றும், கிரந்தம், தெலுங்கு, நாகரி, ஆங்கிலம் ஆகிய எழுத்துக்களைச் சுவாமியின் மாமாதாத்தாவான கிடாம்பி கிருஷ்ண சுவாமியின்பால் அதிகரித்ததைக் காணலாம்.[25] சுவாமி தம் இருபத்திரண்டாம் வயதில் வேத வாத்தியார் என அழைக்கப்படும் மாம்பள்ளம் சுதர்சனாசாரிய சுவாமியிடத்தில் வேதத்தையும், வரியடைவே அதன் பாஷ்யத்தையும் (விரிவுரையையும்) கற்றுணர்ந்தார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.[26] சுவாமி தம் 'ஜீயர் தாத்தா'விடம்[27] தமிழ் நூல்களையும், வைணவ நூல்களையும் கற்றதோடல்லாமல் வை. மு. சடகோபாசாரிய சுவாமியினிடத்தும் சில தமிழ்நூல்களைக் கற்றது அறியத்தக்கதாகும்.[28] பெரும்பாலும் யாப்பு தண்டி, வில்லிபாரதம் முதலியன அவரிடம் சுவாமி கற்றிருக்கக் கூடும்.

இவ்வாறு சுவாமி மேலும் பற்பல பெரியோர்களிடம் கல்வி யின்றது அவர்தம் பன்மொழிப் புலமையால் விளங்குகிறது.[29]

1. 6. சுவாமி பெற்ற பரிசுகள்

சுவாமி தம் இளமையில் கற்ற கல்வியின் சிறப்பால் பல பரிசுகளைப் பெற வாய்ப்புக் கிட்டியதை உணரலாம். சுவாமி தம் பன்னிரண்டாம் வயதில் கத்ய, பத்ய சுலோகங்களை இயற்றியும் அவற்றிற்குத் தமிழாக்கம் செய்தும், அப்போது தலைமைத் தேர்வாளராக இருந்த ஸ்ரீமத் திருமலை அனந்தாண்பிள்ளை புரிசை ஸ்ரீரங்காசாரிய சுவாமிகளிடம் காட்டி அவரது ஆசிபெற்றுப் பரிசும் பெற்றமை இங்குக் குறிப்பிடத்தக்கது.[30]

இவ்வாறே மற்றொரு சமயம் இவர் தேர்வு ஒன்றில் சிறப்பாக வெற்றிபெற்று மைசூர் கஸ்தூரி ரங்காசாரிய சுவாமியால் இரண்டு பவுன் தங்கப்பதக்கம் பரிசாக அளிக்கப் பெற்றார். சுவாமியின் பெற்றோர்கள் அதை அவர் கைகளுக்குக் காப்பாக அணிவித்தனர். அதனால் 'தங்கக்காப்பு அண்ணா' என்று சுவாமியை அழைத்ததும் அவர்தம் வாழ்வில் அறியத்தக்கது.[31]

1. 7. சுவாமியின் வாழ்வு

சுவாமி பெரும்புகழோடு வாழ்ந்த வாழ்வைப் பற்றி ஆராயும் போது 'தோன்றிற் புகழொடு தோன்றுக' என்னும் திருவள்ளுவர் வாக்கு நினைவுக்கு வருகிறது.[32] இவர்தம் வாழ்வு மூன்று குறிக்கோள்களாக அமைந்துள்ளது.

ஒன்று, வைணவ சித்தாந்தத்தைச் சொற்பொழிவுகளின் வாயிலாகத் தேசமெங்கும் பரப்புவது.

இரண்டாவது, பின்புள்ளார் கற்றறிந்து நடப்பதற்காக அச்சித்தாந்தத்தை நூல் வடிவமாக எழுதி வெளியிடுவது.

மூன்றாவது, ஆழ்வார்களால் பாடப்பெற்று திருக்கோவில்கள் தோறும் வீற்றிருக்கும் இறைவன் வடிவழகில் ஈடுபடுதலும், ஆசாரியர்கள்பால் கொண்ட பேரன்பும் அவர்தம் வாழ்வின் முக்கிய அனுபவமாகக் கொள்ளத்தகும். சாதாரணமாக உலக வாழ்வில் வாழ்ச்சி என்பதும், அதனால் பெறும் இன்பம் என்பதும் வெவ்வேறாக இருக்கும். ஆனால் மேற்கூறிய மூன்று நோக்கங்களில் வாழ்வதையே வாழ்ச்சியாகக் கொண்டவர் சுவாமி எனச் சொல்வது பொருந்தும்.

1. 7. 1. சொற்பொழிவுப் பணி

தேசமெங்கும் பரப்பிய சுவாமி வைணவ சித்தாந்தத்தைத் பாங்கினைப் பார்க்கும்போது இவர்தம் சொல்லாற்றல் நன்கு புலப்படுகின்றது. இவ்வாறு இவர்தம் சொற்பொழிவுப் பணி சிறந்து விளங்குவதைக் காணமுடிகிறது.

பிரதிவாதி பயங்கரம் காதி அனந்தாசாரிய சுவாமிகளின் பேரருளால் 'எம்பெருமானார் வைபவம்' பற்றி முதன் முதலாகச் சுவாமி தம் பதினாறாவது வயதில் ஐதராபாத் நகரில் சொற் பொழிவாற்றினார்.[33] இவர்தம் சொற்பொழிவு உள்ளடங்கா ஆர்வத்தை வெளிக்கொணர்வது; ஆழ்வார்கள்பால் ஆசாரியர்கள் கொண்ட அனுபவங்களை எடுத்துரைக்கும் ஆற்றல் மிக்கது. இது வளர்ந்து வளர்ந்து அமுது போன்று திரண்டது. சுவாமியின் சொற்பொழிவுகள் வைணவ சித்தாந்தத்தை எடுத்துரைக்கவும் வலியுறுத்தவும் வல்லவாறு அமைந்தன. இவ்வாறே அருளிச் செயலின் சொற்பொழிவுகளும் கேட்பவர்களின் மனத்தைக் கொள்ளை கொண்டன. சான்றாக, 1931 ஆம் ஆண்டு முதல் இராமாயணச் சொற்பொழிவு இருமுறையும், பாகவதச் சொற் பொழிவு இருமுறையும் நடைபெற்று வந்தன. பிறகு தோத்திர ரத்நம், சதுச்ச்லோகீ, திருமந்த்ரார்த்தம், ஆசாரிய இருதயம, பகவத் கீதை முதலானவற்றின் சொற்பொழிவுகளும் நடைபெற்று வந்தமை புலனாகிறது. இச்சொற்பொழிவுகள் சென்னை பக்த கலா பரிஷத் சபையாரால் நெய்யொழுக்குப் போல் நடத்தப் பெற்று 1936 ஆம் ஆண்டுக்கு முன்னமே அவை மூவாயிரத்துக்கும் மேற்பட்ட சொற்பொழிவுகளாக அச்சபையாரால் கணக்கிடப் பெற்றுள்ளன. 1936 ஆம் ஆண்டு முதல் திருப்பல்லாண்டு தொடக்கமாக அருளிச் செயல்களின் சொற்பொழிவு ஆரம்பித்து பகவத் விஷயம் வரை[34] முடிவுசெய்யப் பெற்றது. பகவத் விஷயச் சாத்துமுறை அந்தந்தத் திவ்விய தேசத்தில் நடை பெற்று வந்தது குறிப்பிடத்தக்கது அதாவது திருவேங்கடப் பதிகமான 'உலகமுண்ட பெருவாயன்' என்பதன் சாத்துமுறை திருமலையிலும், திருவரங்கத்துப் பதிகமான 'கங்குலும் பகலும்' என்பதன் சாத்துமுறை திருவரங்கத்திலும் இதுபோல் சில பதிகங்களின் சாத்துமுறைகள் திருமாலிருஞ்சோலைமலை முதலான திவ்விய தேசங்களிலும் நடத்தப்பட்டு ஆண்டாள் பாரித்த 'நூறுதடா நிறைந்த அக்கார வடிசிலும்' திருமாலிருஞ் சோலைமலை எம்பெருமானுக்குச் சமர்ப்பிக்கப்பட்டமை

சுவாமியின் வாழ்க்கையில் முக்கிய அம்சங்களாகக் கருதப் படுகின்றன.[35] இவ்விதச் சொற்பொழிவுகள் 1913 ஆம் ஆண்டு தொடங்கப்பெற்று நிகழ்த்தப்பட்டுள்ளன. அவையெல்லாம் எழுதி அச்சிடப்பெற்றுள்ளன.[36] அவ்வகைச் சொற்பொழிவுகள் சொற்பொழிவாளர்களுக்கு மிகவும் உதவுமாறு 'ஸ்ரீராமாநுஜ பூஷணம்' என்ற தலைப்பில் ஏழும், 'பக்தாம்ருதம்' என்ற தலைப் பில் நாற்பதுமாக அமைந்துள்ளன.[37] மேலும் தம்முடைய அறுபத்திரண்டு, அறுபத்துமூன்று, அறுபத்துநான்கு வருட நிறைவுகளில் நினைவுமலர்களாக அந்தந்த எண்ணிக்கைகளில் சொற்பொழிவுகள் வெளிவந்துள்ளமையும் காணத்தக்கது.[38]

பகவத் விஷயச் சொற்பொழிவு போன்று ஒவ்வோராண்டும் மார்கழி மாதத்தில் திருப்பாவை உபந்யாசம் (சொற்பொழிவு) பல்லாண்டுகளாக நடைபெற்று வந்தமையும் புலனாகிறது. அச் சொற்பொழிவுகளில் ஒருநாள் 'அரையர் சேவை' என்பதும் நடை பெறும். அச்சேவையைக் கண்டு களிக்க யாவரும் வந்திருந்து ஆராவமுதத்தைப் பருகிச் செல்வர் என்பதும் சுவாமியின் சரிதையில் காணப்பெறும்.[39]

1, 7, 2, எழுத்துப் பணி

மேற்கூறியபடி சுவாமி ஆற்றிவந்த சொற்பொழிவுகளை நூல்வடிவமாக அமைத்ததோடு நில்லாமல் பின்புள்ளார் கற்றறிந்து நடப்பதற்காக வடமொழி தென்மொழிகளிலுள்ள வேதார்த்தங்களையும் நூல்வடிவமாக எழுதி அளித்தபெரும் உதவி எவராலும் மறத்தலரிது. பின்னிணைப்பு எண் : 1. இது பற்றியே வைணவக் கலைக்களஞ்சியமாகச் சுவாமி போற்றப் பட்டுள்ளமை புலனாகிறது.[40] இப்படிப்பட்ட எழுத்துப்பணி வடமொழி, தமிழ்மொழி, தெலுங்குமொழி, இந்திமொழி ஆகிய நான்கு வகைகளில் அமைந்துள்ளது ஈங்குக் காணப் பெறுகிறது.

1. 7. 2. 1. வடமொழிப் பணி

தம்முடைய பதினெட்டாம் வயது தொடங்கியே வட மொழியில் கட்டுரைகளை 'மஹாசாந்த :' என்னும் புனைப் பெயர் பூண்டு எழுதி வந்தார்.[41] அவருடைய அறுபது வயது வரை 155 வடமொழி நூல்களை எழுதியுள்ளார்.[42] இவற்றில் பாலோபதேச மாலிகா, தர்மவாதம் என்ற வடமொழி நூல்கள்

1908 ஆம் ஆண்டே அச்சிடப் பெற்றன என்பது இங்குக் குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

1.7.2.2. தமிழ் மொழிப் பணி

சுவாமி வடமொழியில் வல்லுநராகத் திகழ்ந்ததோடல்லாமல் தமிழ்மொழியிலும் யாப்பறி புலமைபெற்று இருபதாம் வயதிலேயே தமிழ் நூல்களையும் எழுத ஆரம்பித்தார். அவை செந்தமிழ் நூல்களாகவும் மணிப்பிரவாள நூல்களாகவும் தமிழ்நூற் பகுதியில் 266 நூல்கள் இடம்பெற்றுள்ளன.[43] இவை பன்னிரண்டு துறைகளில் அமைந்துள்ளன.

1.7.2.3. தெலுங்கு மொழிப் பணி

இவ்வாறே தெலுங்கு மொழியிலும் தமது நாற்பதாவது வயது முதல் நூல்கள் எழுதியுள்ளார். தெலுங்கு மொழியில் நாற்பத்தேழு நூல்கள் வெளிவந்துள்ளன.[44]

1.7.2.4. இந்தி மொழிப் பணி

இந்தி மொழியிலும் தமது நாற்பதாவது வயது தொடக்கத்திலிருந்து எட்டு நூல்கள் எழுதி வெளியிட்டுள்ளது விளங்கும்.[45]

இப்படி நான்கு மொழிகளிலும் எளிமையாகப் பேசவும், எழுதவும் தமக்குச் சக்தியில்லாத காலமே தம் நினைவுக்கு வரவில்லை என்று அவர் எடுத்துக்காட்டுவது அவர்தம் பன்மொழிப் புலமையை உணர்த்துகிறது.[46]

1.8. சுவாமி வாழ்வின்கண் சொந்த அனுபவங்கள்

சுவாமியின் வாழ்வில் ஏற்பட்ட நிகழ்ச்சிகளைக் காணும் போது தன்னிகரில்லாச் சிறப்பையும் இறைவனுடைய அனுபவத்தில் திளைத்த உயர்வையும் காணலாம் எடுத்துக் காட்டாக, வானமாமலை சின்ன கலியன் சுவாமி என்னும் சீயர் யாத்திரையாகத் திருநின்றவூருக்கு வந்தபோது, சுவாமி வடமொழிப் பத்திரிகையில் எழுதிய கத்ய, பத்ய சுவையறிந்து, ரகசிய நூல்களிலிருந்து ஒரு நூற்பாவையும், திவ்வியப் பிரபந்தத்திலிருந்து இரு பாசுரங்களையும் வடமொழிச் சுலோகமாக எழுதுமாறு பணித்தார் சுவாமியும் எழுதிக்காட்டி அதனால் ஏற்பட்ட மகிழ்ச்சியைத் தம்முடைய வாழ்வில் உயர்ந்ததாகக் கருதுவர்.[44] அ

சுவாமி தம் வாழ்நாளில் முக்கிய குறிக்கோளாகக் கொண்டதைத் 'தென்னாசாரியர் கருவிலே ஊறிக் கிடப்பதாகும்

என்பர். அதாவது 'நெறிகாட்டி நீக்குதியோ' [45]அ என்ற நம்மாழ்வார் திருவாக்குப்படித் தன்னைவிட்டு நீங்குவதற்காக இறைவன் காட்டிய வழிகளிலே நாம் கிடந்து துவளலாகாது என்பர். சான்றாக,

''காம்பறத் தலைசிரைத்து உன்கடைத் தலையிருந்து வாழும்
சோம்பரை யுகத்திபோலும் சூழ்புன லரங்கத்தம்மானே'' [46]அ

என்று தொண்டரடிப் பொடியாழ்வார் அருளியதை உறுதிப் பாடாகக் கொள்ளும்படிக் கூறுவர். [47]

1. 8. 1 ஆசாரியர்பால் அனுபவம்

ஆழ்வார் திருவுள்ளமறிந்து உரைவழங்கிய பூருவாசாரியர்களில் கடைக்குட்டியான மணவாள மாமுனிகள் திறத்தும், அவர்தம் உரைத்திறத்தும் சுவாமிக்கு இருந்த ஈடுபாடு ஒப்பற்றதாகும். அவ்வீடுபாட்டைக் கீழே காணலாம்.

சுவாமி தம் அறியாக் காலத்துள்ளே அன்பு செய்வித்தது ஆசாரிய இருதய நூலாகும். இந்நூலினை அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார் இயற்றினார். இந்நூலுக்கு மணவாள மாமுனிகள் நூலாசிரியரின் திருவுள்ளக் கருத்தைப் பின்பற்றி உரையிட்டருளியுள்ளார். மாமுனிகள் தம் உரையில் ஆழ்ந்த பொருள்களைக்காட்டியுள்ளார். இப்படிப்பட்ட ஆழ்பொருளைச் சுவாமி கசடறக் கற்றுத் தெளிந்து அதனால் ஏற்பட்ட அனுபவத்தால் யாவரும் எளிதில் அறியுமாறு '**ஆசாரிய இருதயப் பதவுரை**' என்ற நூலை **1951ஆம்** ஆண்டில் வெளியிட்டார். இந்நூல் நான்கு பிரிவுகளாக அமைந்துள்ளது. இதில் பதப்பொருளைக் காட்டி, கொண்டுகூட்டு முறை, தெளிந்த கருத்து ஆகியன கொண்டு இந்நூல் மிளிர்கிறது. [48]

'பச்சை மாமலைபோல் மேனி பவளவாய்க் கமலச் செங்கண்ண'னைக்[49] கண்டு களிக்கும் மானிடப் பிறப்பு அரிது. அத்தகு பிறப்பில் அவனைப் பற்றிய திவ்வியப் பிரபந்தப் பாசுரங்களைக் கற்றல் இன்னும் அரிது. அவ்வாறு மானிடப் பிறப்புப் பிறந்து ஆழ்வார் அருளிச் செயல்களை அறிந்து வைத்தும் மணவாள மாமுனிகள்தம் பெருந்தகு தெய்வத் திருவாழ்வை அறியாது வாழ்தல் கொடிதினும் கொடிது. அத்தகு கொடுமைக்கு ஆளானோர் பலர். அவர்கட்கெல்லாம் மாமுனிகள் தம் வாழ்வைச் சொல்லியும் எழுதியும் வழங்கிய வள்ளல் சுவாமி ஆவர். [50]

இவ்வாறு மாமுனிகள்பால் கொண்ட ஆழ்ந்த அன்பைத் தெரிவிக்கும் வகையில் அவர் தாம் அருளிய நான்கு இரகசிய வியாக்கியானங்களில் ஆளவந்தார் முதலாக வாதிகேசரி அழகிய மணவாளச் சீயரீறாகவுள்ள முன்னோர்களின் ஸ்ரீ ஸூக்திகளை மேற்கோள்களாக எடுத்துக்காட்டியிருக்கும் இடங்களின் விவரணத்தைத் திரட்டி "மாமுனிவன் மேற்கோள் விளக்கு" என்ற சிறுநூலாக வெளியிட்டது அவர்தம் பெருமையை எடுத்துக் காட்டுவதாகும்.

1. 8. 2. கோவில் தொண்டு

சுவாமியின் எழுத்துப்பணி மூலமாகத் திவ்வியப் பிரபந்தங்களுக்கு அமைத்த தீபிகை உரை, குறிப்பாகத் திருவாய்மொழிக்கமைந்த உரை பெரும்பாலும் நம்பிள்ளையின் திருவுள்ளத்தைப் பின் சென்று அமைந்துள்ளமையால் இவர்க்கு நம்பிள்ளையின் பாலுள்ள ஈடுபாடு புலனாகின்றது. மேலும் இதனை அரண் செய்யும் வகையில் அவரருளிய திருவாய்மொழித் தீபிகை உரையில் "குழாங்கொள் தென்குருகூர்ச்சடகோபன்"[51] என்ற தொடருக்கு நம்பிள்ளை அருளிச்செய்த ஒரு திவ்வியமான உரைத் தொடரை எடுத்துக்காட்டுகிறார்.

> **"அவன் பக்கலிலே நிக்ஷிப்தபரராயிருக்கிற**
> **நீங்கள் நால்வரிருவர் இங்கிருக்கும் நாலு**
> **நாளும் த்யாஜ்யமான அர்த்தகாமங்களைப்**
> **பற்றிச் சீறுபாறென்னாதே நம்பெரிய**
> **குழாத்திலே போய்ப்புகுமளவும் ஒரு மிடறாய்**
> **அநுபவிக்கப் பாருங்கோள்"[52]**

என்னும் இத்தொடர், "ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களின் ஹ்ருதயத்திலே எப்போதும் குடிகொண்டிருக்கத்தக்கது" என்று சுவாமி இடித்துரைக்கிறார். இதனால் சுவாமிக்கு நம்பிள்ளைபாலுள்ள அளப்பரிய அவாவை நினைத்தல் தகும். மேலும் தீபிகை உரையில் ஆங்காங்கு நம்பிள்ளையின் உரைத்தொடரை அனுபவித்துக் காட்டியதை ஆராயும்போதும் நம்பிள்ளையின்பால் சுவாமிக்குள்ள பேரன்பு காணப்பெறுகிறது.

சான்றாக

> **"நம் ஆசாரியர்கள் ஆழ்வாரருளிச் செயல்களின்**
> **ஆழ்பொருள்களைத் தாங்கள் அறிகிறபுடையும்,**
> **அப்பொருள்களை வெளியிடுவதற்கு அவர்கள்**
> **பங்க்திகளமைக்கிற அழகும்; அநுபவிக்க அநுபவிக்க**
> **நீராயுருகு மென்னாவி. அந்த திவ்ய மதுர**

**பங்க்திகளின் சுவையை யநுபவிப்பாரில்லையே
யென்னுமழுகையோடே இப்பாட்டினுரையைத்
தலைக்கட்டி மேலே செல்லா நின்றேன்''[53]**

என்கிறார் சுவாமி. இப்படி ஆசார்யர்களின் உரைத்திறனை அனுபவித்ததனால் அவர்கள் மீது ஏற்பட்ட அவா குறிப்பாக, நம்பிள்ளைபால் ஏற்பட்ட அவா உந்தவுந்த அதன் விளைவாகச் சுவாமியின் மனமானது நம்பிள்ளைக்குக் கோவில் கட்டும் பணியிலே ஈடுபட்டது.

நம்பிள்ளைக்குப் பிறகு ஆசாரியன்-சீடன், தந்தை-மகன் என்கிற முறையில் வழிவழியாக உரைத்துவந்த ஈட்டை மணவாள மாமுனிகளுக்குப் பிறகு நாடு நகரங்களும் நன்கறியச் செய்த சுவாமி இத்தகு அவாவைக் கொண்டு காஞ்சியில் பேரருளாளன் திருவருளினாலும் ஆசாரியர்களின் ஆசிகளினாலும் தேவப் பெருமாள் கோவிலின் முன்பே 1936 ஆம் ஆண்டு நம்பிள்ளைக்குக் கோவில் கட்டும் பணியை நிறைவேற்றினார்.[54]

இவ்வாறு சிந்தையில் எண்ணியதைச் சொல்லாலும், சொல்லுமையதைச் செய்கையாலும் சுவாமிகள் செய்து காட்டியதை நோக்கும்போது அவர்தம் வாழ்வில் ஒருபடிப்பட்ட மனப்பான்மையை உடையவர் என்பது நன்கு விளங்கும்.

இவர் நம்பிள்ளைக்குக் கோயில் கட்டியதோடல்லாமல் அந்நாள் தொடங்கி இந்நாள்வரை நித்திய திருவாராதனம், விழாக் காலப் பூசை ஆகியவற்றைச் செய்யத் தக்க ஏற்பாடுகளையும் செய்துள்ளார்.

அருளிச் செயலின் உறைப்பைக் காட்டும் வகையில் தீபிகை உரையை எழுதி அதனால் விளைந்த ஆசாரிய பக்திக்கு எடுத்துக் காட்டாக நம்பிள்ளையை எழுந்தருளப் பண்ணியதோடுகூட நம்பிள்ளையின் முக்கிய சீடர்களான வடக்குத் திருவீதிப்பிள்ளை, பெரியவாச்சான்பிள்ளை என்னும் ஆசாரியர்களையும் எழுந்தருளப் பண்ணினார்.[55]

1. 8. 3. திவ்வியதேச அநுபவம்

இவ்வாறு கோவில் பணியில் சிறந்து விளங்கியதுபோல் கோவில் அத்யாபக வேதபாராயண கைங்கர்யம் செய்தலிலும் ஊற்றமுடையவராய்த் திகழ்ந்தவர் சுவாமி.[56] குறிப்பாக, காஞ்சி

தேவப்பெருமாள் கோவிலில் நடைபெறும் அருளிச்செயல் கோஷ்டியை என்றும் விடாதவராய்ச் சென்றுவந்தவர் சுவாமி.[57] ஸ்ரீபெரும்பூதூரில் இராமானுசர் உற்சவத்தின்போது பத்துநாட்களும்அங்கேயே தங்கியிருந்து வேதபாராயண கைங்கர்யத்தைச் சிறப்புறச் செய்தமை அறியலாம்.[58]

இப்படி உபய கோஷ்டியிலும் கலந்து அனுபவித்து வாழும் நாளை வாழ்ச்சியாகக் கொண்டவர் சுவாமி. இத்தகு வாழ்வை வாழ்ச்சியாகக் கொண்ட சுவாமி தமக்கு முக்கியப் பேறாகக் கருதுவது மானிடப் பிறவி பெற்று வேத, வேதாந்த, வேதாங்கங்களை ஓதி உணர்வதற்கு உறுப்பாக வைணவ குலத்தில் பிறக்கப் பெற்றதே ஆகும். மேலும் இறைவனது இயல்பு, வடிவு, குணம், விபூதி, திருவிளையாடல்கள் இவற்றை அருளிச்செயல் மூலமாகவும், அவற்றிற்கமைந்த உரைகள் மூலமாகவும் கசடறக் கற்பதனால் விளைந்த மகிழ்ச்சி வைகுந்தத்திலும் கிட்டாது என்பது ஆகும். அவர் அடைந்த பெரு மகிழ்ச்சியில் முக்கியமாக இரண்டைக் கருதுகிறார்:

1. இறைவனது குழாங்களிலும், இறைவனடியார் குழாங்களிலும் கலந்துகொண்டு இதனால் பெறும் பேரின்பம் ஒன்று.

2. இந்தப் பேரின்பத்தைப் பெறத் தாம் பாக்கியம் பெற்றமையால் உண்டாகும் மகிழ்ச்சி மற்றொன்று.[59]

இவ்வனுபவங்களைப் பல ரசிகர்களும் அனுபவிக்கும்படிக் 'கங்குலும் பகலும் கண்துயிலறி' யாமல் இருந்தபோது நெஞ்சிலோடும் அனுபவங்களைக் காட்டிச் செல்வர்.[60]

இவ்வாறு சுவாமி தம் வாழ்வில் மேற்கொண்ட ஒவ்வொரு பணியின் நிறைவைத் தாம் வாழ்ந்த நாள்வரை கண்டவர். சுவாமியின் நிறைந்த வாழ்வை நினைக்கும்போது திருவள்ளுவரின் பொய்யாமொழி நினைத்தற்பாலது.[61]

1. 8. 4. சுவாமியின் வாழ்வில் அரிய நிகழ்ச்சிகள்

சிறுபிராயத்தில் கசடறக் கற்ற சுவாமியின் வாழ்வில் தொடர்ந்து அரிய நிகழ்ச்சிகள் பல நடந்துள்ளமை அறியலாம். சான்றாக, சென்னை, திருவல்லிக்கேணி வேத வேதாந்த வர்த்திநீ சபையில் திவ்வியப் பிரபந்தங்களின் மூலத்திலும், அவற்றிற்கமைந்த உரைகளிலும் தேர்வுகொடுத்து 'சூர்க்கத்திப் பரீட்சை, யில் தேர்ச்சியும் கண்டார்.[62]

1 9. சிறந்த நூல் - திவ்வியார்த்த தீபிகை

மேற்கூறியபடியே பல நோக்கில் சுவாமியின் எழுத்துப்பணி களைக் காணும்போது சிறந்த நூலாகத் திகழ்வது நாலாயிரத் துக்கும் அமைந்த 'திவ்வியப் பிரபந்த திவ்வியார்த்த தீபிகை' ஆகும்.

நாதமுனிகள் தொடக்கமான பூருவாசாரியர்கள் இல்லை யென்றால் அருளிச்செயலின் சீர்மையை அறிவாரில்லை. அந்த அருளிச்செயல்கள் இல்லையெனில் அவற்றை அருளிய ஆழ்வார் களின் சீர்மையை உணர வழியில்லை. இதனை அரண்செய்யும் விதத்தில் மாமுனிகளின் பாசுரம் அமைந்துள்ளது.[63] மேலும் ஆழ்வார்களின் ஏற்றத்தையும், அருளிச்செயல்களின் ஏற்றத் தையும், அவற்றிக்கு ஆசாரியர்கள் உரைத்த உரைகளின் ஏற்றத் தையும் உலகமறியச் சொல்லவேண்டுமென்ற மாமுனிகளின் மனத்திற்கு ஏற்பச் சுவாமி திவ்வியப் பிரபந்தம் அனைத்திற்கும் தீபிகை உரையை அமைத்து உணர்த்தியது அறியற்பாலதாகும்.[64] இதுபற்றியே திவ்வியார்த்த திபிகை சிறந்த நூல் எனக் கருதப் பொருந்தும்.

இப்படிப்பட்ட சிறந்த நூலான திவ்வியார்த்த தீபிகை முதன் முதலாக 1927 ஆம் ஆண்டு இராமானுச நூற்றந்தாதிக்கு எழுதப்பட்டுப் பின்னர் முதலாயிரம் தொடக்கமாக வளர்ச்சி யடைந்து திருவாய்மொழிக்குப் பல பதிப்புக்கள் வெளியிடப் பட்டன. அவற்றுள் 1933 ஆம் ஆண்டு முதற்பதிப்பு வெளி வந்தது. பிறகு ஐந்து பதிப்புக்கள் வந்திருப்பினும் 1933 ஆம் ஆண்டுப் பதிப்பும், 1953 ஆம் ஆண்டுப் பதிப்புமே நூல் நிலையங்களில் காணப்படுகின்றன.

முடிபுகள்

1. அண்ணங்கராசாரிய சுவாமி தோன்றிய காஞ்சி 'வாலறிவன் நற்றாள் தொழும்' சமயக்கல்வியில் சிறந்த இடம் என்பது நிறுவப்பட்டது.

2. அங்கு வைணவச் சான்றோர் பலர் தோன்றி விசிஷ்டாத் வைத தத்துவத்தையும் ஆழ்வார் அருளிச்செயல்களையும் போற்றி வந்தது குறிப்பிடத்தக்கது.

3. அவ்வாறு போற்றிவந்துள்ள வைணவச் சான்றோர் குடியில் அண்ணங்கராசாரிய சுவாமி தோன்றினார்.

4. சுவாமிக்கு அடைமொழியாக வழங்கப்பெறும் பிரதிவாதி பயங்கரம் என்பது இவர்தம் குடும்பத்தில் மூலபுருஷராகத் தோன்றிய ஹஸ்தகிரி நாதரண்ணா, நிருஸிம்ம மிச்ரன் என்ற மாயாவாதியை வென்று பெற்ற விருதாகும்.

5. சுவாமி இளமையிலிருந்தே தமிழ், வடமொழிகளிலமைந்த திவ்வியப் பிரபந்தங்களையும் வேத,வேதாந்தங்களையும் சிறப்பாகக் கற்றுப் பெரியோர் போற்றுதலுக்குஉரியோர் ஆனது, பின்பற்றுவதற்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டாகும்.

6. தமிழ், வடமொழிகளல்லாமல் மேலும் தெலுங்கு, இந்தி முதலிய மொழிகளிலும் எடுத்துரைக்கவும், இனிதுஎழுதவும் கூரிய ஆற்றலை அவர்தம் பன்மொழிப் புலமை புலப்படுத்துகிறது.

7. இவர்தம் வாழ்வு வைணவ சித்தாந்தத்தை, பக்தி நெறியைச் சொல்லிப் பரப்புதல், எழுதிப்பரப்புதல் திவ்ய தேசங்கள் தோறும் வீற்றிருக்கும் இறைவன்பால் ஈடுபட்டு ஆசாரியர்கள்பால் அன்பு பூணல் ஆகிய மூன்றுநெறிகளில் அமைந்துள்ளது.

8. இந்த நெறிகளை இந்திய, உலகமொழிகளில் தெளிவு செய்த திறத்தினர் சுவாமி ஒருவரே ஆவர்.

9. பூருவாசாரியர்களின், சிறப்பாக நம்பிள்ளையின் உரைப் போக்கை நெஞ்சிற்கொண்டு இவர் திவ்'வியார்த்த தீபிகை அருளினது குறிப்பிடத்தக்கது.

10. அருளிச் செயல்களில் தெளிவுபெறத் தமக்குப் பெரிதும் உதவிய நம்பிள்ளைக்குக் கோயிலெடுத்து நித்ய பூசைக்கு ஏற்பாடு செய்து, தம் ஆசாரிய பத்தியை நிலைநாட்டினது அவரது வாழ்வின் நிறைவைப் புலப்படுத்துகிறது.

11. தொடர்ந்து உபயகோஷ்டியில் கலந்துகொண்டு அடியார் திருக்கூட்டத்தில் இடம்பெற்று இறைவனை வழிபடுதலையே வாழ்ச்சியாகக் கொண்டிருந்தார்.

12. இந்த வாழ்ச்சிக்கு வெளியீடாகவும், நம்பிள்ளைபால் கொண்ட ஈடுபாட்டின் அடையாளமாகவும் பேதையராகிய பின்னோரும் அருளிச்செயலில் ஞானம்பெற்று உய்யவேண்டுமென்ற உள்ளக்கிடக்கையால் திவ்வியார்த்த தீபிகையை இவர் அருளிச்செய்தார் என்பது இந்த இயலில் கூறப்பெற்றது.

இயல்-1

அடிக்குறிப்புகள்

1. *சுவாமி*, **தானே எழுதிய தன்சரிதை**, *1950, ப.6*
2. *''அயோத்யா மதுரா மாயா காசி காஞ்சீ*
   ஹ்வந்திகா புரீத்வார வதீ சைவ ஸப்தைதா
   மோக்ஷ தாயிகா:''

   Students Sanskrit English Dict. V.S. Apte *1891, P 142*
3. **ஸ்ரீவாதி பீகரார்ய ஸூக்தி மாலிகா,** *பிரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணா கைங்கர்ய சபை, சின்னகாஞ்சிபுரம், 1984, ப.2*
4. *(அ)* **"கச்சிக் கிடந்தவனூர்''**, **பெரிய திரு.** *2.6.5*
   (ஆ) ''நிறைந்த கச்சி யூரகத்தாய்'', **திருக்குறுந்.** *8*
5. *மோ: சூர் கந்தசாமி முதலியார் (உரை.),* **கச்சிக்கலம்பகம்** *கழகம், சென்னை, 1964, ப.1*
6. **திருநெடுந்தாண்டகம்**, *8, 13, 14 (18 திவ்விய தேசங்கள்)*
7. *சுவாமி*
8. **Guide to Kanchi** Dr. M. K. Srinivasan *1967* ,P4
9. *மு. இராகவய்யங்கார்,* **சாஸனத் தமிழ்க்கவி சரிதம்,** *ப.116*
10. *எஸ். கிருஷ்ணவேணி அம்மையார்,* **செம்பொருள், முமுட்சுப்படி தோற்றுவாய்**, *தி.தி.தே, வெளியீடு, திருப்பதி,1952*
11. *மா. வரதராஜன்,* **'பன்னீராயிரப்படி-ஒர்ஆய்வு'.** *1989, ப 85*
12. *பொன். சௌரிராசன்,* **'சித்திரச்சிலம்பு'**, *பாரி நிலையம் சென்னை, ப.100*
13. **திருநெடுந்தாண்டகம்,** *8.13,14*
14. *எஸ் . கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார் (ப. ஆ,),* **குருபரம்பராப்ரபாவம்** *1975, பக்.141,165*
15. *மேலது, பக் 167-168*
16. **ஸ்ரீவாதி பீகரார்ய ஸூக்திமாலிகா**, *சபை வெளியீடு, 1950 ப.8*
17. *சுவாமி*, **தானே எழுதிய தன் சரிதை,** *1950, ப.3*

18. ஸ்ரீமான் தி.அ. கிருஷ்ணமாசார்ய சுவாமி, திருப்பதி (நேர்முகப்பேட்டி), 1981

19. எம்.ஏ, வேங்கடகிருஷ்ணன், கீதாசார்யன்-30, மார்ச்சு 1981

20. சுவாமி, **தானே எழுதிய தன் சரிதை**, பக்.6,11, 1950

21 மேலது, பக்.11,28.30

22. மேலது, பக்.10,11

23 மேலது, ப.31

24. சந்தை[2]-வேதம் முதலியவற்றை ஆசான் சொல்ல மாணாக்கன் இரண்டு அல்லது மூன்று முறை அவற்றைத் திரும்பச்சொல்வது
Tamil Lexicon Part I, Vol.III, Univ of Madras, 1928

25. சுவாமி, **தானே எழுதிய தன்சரிதை** ப.6

26. மேலது, பக்.98-99

27. சுவாமியின் பாட்டனாரான சஷ்டி வரதாசாரிய சுவாமி துறவறம் பூண்டு, பின்னர் சுவாமியால் 'ஜீயர் தாத்தா' என அழைக்கப்பட்டார். மேலது, பக்.3,31

28. மேலது ப.76

29 மேலது, பக்.10,11,13,14,20,21,22,23

30. மேலது, ப.9

31. மேலது, பக்.12-13

32 ''தோன்றிற் புகழொடு தோன்றுக அஃதிலார்
தோன்றலிற் றோன்றாமை நன்று'' (குறள் 236)

33. சுவாமி, **தானே எழுதிய தன் சரிதை** ப.30

34 பகவத் விஷயம்-பகவத் விஷயமென்பது, ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த திருவிருத்தம், திருவாசிரியம் பெரிய திருவந்தாதி, திருவாய்மொழி என்னும் நான்கு திவ்வியப் பிரபந்தங்களில் பிரதானமான திருவாய்மொழிக்கும் அதன் வியாக்கியானங்களுக்கும் தொன்றுதொட்டு வழங்கிவரும் திருநாமமாகும்.

-**யதிராஜபாதுகா**, 83, தி.அ. கிருஷ்ணமாசாரிய சுவாமி 1988, ப.25

35. சுவாமி, **தானே எழுதிய தன்சரிதை**, பக்.159-178

36. ஸ்ரீராமாநுஜன்-311, ப 6 (தி.அ.அனந்தாழ்வான்)

37. மேலது, பக்.346-348

38. மேலது, பக். 350-361

39. சுவாமி, **தானே எழுதிய தன்சரிதை**, ப 239

40. **The Hindu** Madras Ed 22-6-1983. P5

41. சுவாமி, **தானே எழுதிய தன்சரிதை**, ப. 276

42. மேலது, பக்.297-338 (பின்னிணைப்பு-2)

43. மேலது, பக்.292-296 (" 3)

44. மேலது, பக்.291-292 (" 4)

45. மேலது, ப.291 (" 5)

46. கீதாசார்யன்-151. 1991, ப.31, பத்தி 71

44அ. சுவாமி, **தானே எழுதிய தன்சரிதை** பகுதி 4, ப 85

45அ. **பெரிய திருவந்தாதி**, 6

46அ. **திருமாலை**, 38

47. ஸ்ரீராமானுஜன் பக் 399-402

48. சுவாமி, ஆசார்ய ஹ்ருதயப் பதவுரை, சஷ்டியப்த பூர்த்தி 8ஆவது மலர், 1951

49. **திருமாலை**, 2

50. **ஸ்ரீராமாநுஜன்**-372, பக். 12-13

51. 2-3-11. பாசுரம்

52. 2-3-11, 36 படி, தீபிகை

54. சுவாமி, **தானே எழுதிய தன்சரிதை**, பகுதி. 4, ப.258

55. மேலது, ப.261

56. நேரில் கண்டது ஸ்ரீமான் உ.வே. பி.ப ரங்கநாதசாரிய சுவாமி காஞ்சீ

57. சதாப்தி மஹோத்ஸவ ஆஹ்வாந பத்ரிகை, பி. ப. ரங்க நாதாசாரியசுவாமி, பிரமோத பங்குனி விசாகம் 1991

58. ஸ்ரீபெரும்பூதூர் சதாப்தி பத்திரிகை, 20-4-91

59. **ஸ்ரீராமாநுஜன்** 378—380, பக் 2-6

60. மேலது 393—394, பக் 2-3

61. ''வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்பவன் வானுறையும் தெய்வத்துள் வைக்கப் படும்'' (குறள் 50)

62. சுவாமி, **தானே எழுதிய தன்சரிதை**, ப.81

63. **உபதேச ரத்தின மாலை**, 36

64. மேலது, 34

இயல்—2

சுவாமியின் திவ்யார்த்த தீபிகை-திருவாய் மொழித் தீபிகை

2.0

''சுவாமியின் திவ்வியார்த்த தீபிகை—திருவாய்மொழித் தீபிகை'' என்னும் இந்த இயல் அவரருளிய திவ்வியார்த்த தீபிகையின் தோற்றம், பெயர்க் காரணம், தொடர் விளக்கம், வளர்ச்சி-நிறைவு, தீபிகையின் அமைப்பு, திருவாய் மொழியின் உரைகள், திருவாய்மொழித் தீபிகை, ஆழவார் திருநகரி-திருவாய்மொழியின் பெயர்க் காரணம் என்னும் ஒன்பதுநோக்கில் விரிவாக இங்கு விளக்கம் தரக் காணலாம்,

பதினான்காம் நூற்றாண்டிற்குப் பிறகு திருவாய்மொழி இவைரின் உரைகளைக் கொண்டே பரப்பப்பட்டு வந்துள்ளது. புதியதாக உரை எழவில்லை. பொதுவாக நாலாயிரத்துக்கும் உரை எழவில்லை எனலாம் அறிவிற் சிறந்தோர் தோன்றினும் முன்னோர்கள் எழுதிய உரைகளைப் போற்றுதலே நன்மை பயக்குமென இருந்து வந்தனர்.

கல்வியின் தரம் படிப்படியாகக் குறைந்து வந்தது. அக்கால வைணவப் பெரியார்கள் தாம் கற்ற கலைகள் அனைத்தையும் வழங்கிச் சென்றதாகவும், அப்பெரியார்களின் இதய ஒலிகள் பலப் பலவகையாய் உரைகளின் வாயிலாகவும் அவர்களின் புலமை நலந்தோன்ற வெளிப்பட்டதாகவும் கூறுவர்.[1] ஆனால் அதற்கு மாறாகப் பிற்பட்டோர் ஓரோர் துறையில் மட்டும் புலமை பெற்றிருந்தனர். இருமொழிப் புலமை பெற்றவர்கள் மிகவும் குறைந்து வரலாயினர். அதன் காரணமாக ஆழ்வார்களின் அருளிச் செயலில் ஆழ்ந்த கருத்தினை ஆராய வழியில்லாது போயிற்று.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் நாலாயிரத் திவ்வியப் பிரபந்த உரைகளுக்கு மறுமலர்ச்சி தோன்றக் காரணமாயிருந்தவர் காஞ்சி பிரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணங்கராசாரிய சுவாமி ஆவர் எனப் புலனாகிறது. இக்காலத்து மக்களின் நிலைமையினைக் கண்டும், முன்னோர்களின் அரிய உரைகளை இழக்க வேண்டி வருவதை மனத்திற் கொண்டும் தெளிவாகவும் நுட்பமாகவும் அறியும் வகையில் நாலாயிரம பாசுரங்கட்கும்

சுவாமி உரை எழுதியுள்ளார். அவ்வுரையே 'திவ்வியார்த்த தீபிகை' என வழங்கப்படுகிறது.

சுவாமி முதன்முதலாக எல்லார்க்கும் இன்பம் பயக்கும் எளிய நடையில இராமாநுச நூற்றந்தாதிக்கு ஒருரையைத் தம் பத்தொன்பதாம் வயதில் எழுதினார்[2] பின்னும் 1914 ஆவது ஆண்டு முதலாயிரத்திற்கு உரையெழுதி நாற்பது பக்கங்கள் கொண்ட 'ஸ்ரீராமாநுஜன்' என்னும் மாதப் பத்திரிகையில் வெளியிட்டார். இவ்வாறு எழுதிய உரைக்கு அக்காலத்தில் எதிர்ப்புகள் எழுந்தன. குறிப்பாக அச்சமயத்தில் வாழ்ந்து வந்த வானமாமலை மடத்துச்சின்ன கலியன் சுவாமி என்பார் தீபிகை மாதப் பத்திரிகை வெளிவர மறுப்புத் தெரிவித்தார். இதனால் முன்னோர்களின் உரைகள் அடங்கிவிடும் என்று எண்ணி நிறுத்த முயன்றார். பின்னர் அந்தச் சுவாமியே தீபிகையின் தீந்தமிழின் நயத்தையும், சுவாமி மேன்மையான பொருளைச் சாதாரண மக்கட்கும் பண்டிதர்களுக்கும் புரியுமாறு எடுத்துக் காட்டுவதையும் அறிந்து அப்பத்திரிகையைத் தொடர்ந்து வெளியிடுமாறு சொன்னார்.

திவ்வியார்த்த தீபிகையின் தோற்றம் என்று ஆராயும்போது சுவாமியினுடைய பரந்த அறிவுத்திறன் அவர் அருளிய தீபிகைக்கு அமைந்த முகவுரை மூலம் அறியப்படுகிறது. பின்னோர்களின் பேதமையின் பெருமையால் முன்னோர் உரைப் பொருளின்கருத்து சிறிதும் விளங்காது எனத் தாம் எண்ணி இந்த உரையை அமைத்ததாகக் கூறுவர் சுவாமி.[3] இந்தச் சூழ்நிலையில் திவ்வியார்த்த தீபிகையின் தோற்றம் இன்றியமையாததாயிற்று

2-2. திவ்வியார்த்த தீபிகை—பெயர்க்காரணம்—தொடர் விளக்கம்—வளர்ச்சி—நிறைவு

திவ்வியார்த்த தீபிகையின் பெயர்க்காரணத்தை அடுத்து ஆராயலாம். அவ்வாறு ஆராயும் போது 'தீபிகை' என்னும் சொல்லின் விளக்கத்தையும், 'அர்த்த தீபிகை' என்னும் சொற்களின் விளக்கத்தையும், 'திவ்வியார்த்த தீபிகை' என்னும் தொடரின் விளக்கத்தையும் அறிய முடிகிறது. எனவே, 'தீபிகை' என்னும் பெயர்க காரணத்தைக் காணும்போது, தீபிகை என்பது தமிழ் மொழியில் வடமொழிக் கலப்புக் காரணமாக ஒரு திரிபுச் சொல்லாக அமைந்துள்ளது. 'தீபிகா' என்னும் வடசொல் 'ஐ' விகுதி பெற்றுத் 'தீபிகை' என்று தமிழில் வழங்கப்பெறுகிறது. 'தீபிகை'

என்னும் சொல் நன்னூல் நூற்பாவிற்கேற்பக் கருவிப் பொருளை உணர்த்துவாக உள்ளது.[4] இருளிலுள்ள பொருளைக்காண்பதற்கு விளக்குத் தேவைப்படுவது போல அறிவின்மையாகிய இருளினைப் போக்கி ஞானமாகிய ஒளியைக் காண தீபிகை என்னும் விளக்குத் தேவைப்படுகிறது. சுவாமி கொடுத்துள்ள 'திவ்வியார்த்த தீபிகை' என்ற தலைப்பிலே தீபிகை என்னும் விளக்காகக் கொண்டு பார்க்கப்படும் பொருளான ஆழ்வார்களின் சொற்கள், அதற்கு ஆசாரியர்கள் வழங்கும் பொருள்கள், இவ்விரண்டிற்குமுள்ள தொடர்பு ஆகியவற்றை எடுத்துக் காட்டுவதாக அமைந்த பொருள் பற்றி 'அர்த்த தீபிகை' எனப்பட்டது. இப்படி ஆழ்வாரின் சொற்களுக்கும், ஆசாரியர் வழங்கும் பொருள்களுக்கும் காரணமான, உண்மையான, திவ்வியமான இறைவனது பெருமையைப் பேசும் நூலானது பற்றித் 'திவ்விய அர்த்த தீபிகை' என்று வழங்கியதாகக் கொள்ளத் தகும். உண்மையான, தெய்வத் தன்மையான அறிவைஅளிக்கும் பிரமாணங்களில் தலைசிறந்தவை அருளிச்செயலாகையினாலே அவை திவ்வியப்ரபந்தங்கள் என்றும், அவற்றில் சொல்லப்படும் விஷயங்களான தலைசிறந்த நூற்றெட்டுத் திருப்பதிகள் திவ்விய தேசங்கள் என்றும் வழங்கப் படுகின்றன. மேலும் மற்ற பிரமாணங்களை இயற்றியவர்களான இருடிகளைக் காட்டிலும் இந்தத் திவ்வியப் பிரபந்தங்களை அருளிச் செய்த ஆழ்வார்கள் மிகச் சிறப்புற்றவர்களாகையாலே திவ்விய சூரிகள் என்றும் வழங்கப்படுகிறார்கள்.[5] ஆக, திவ்ய சூரிகள்: ஆழ்வார்களருளியதிவ்வியப் பிரபந்தங்கள், அவற்றில் பேசப்பெறும்இறைவனதுஇயல்பு, வடிவு,குணம்,செல்வங்கள், திருவிளையாடல்கள் திவ்விய தேசங்கள் ஆகியவற்றின் பெருமைகளைக் காட்டுவதுபற்றியே சுவாமி'திவ்வியார்த்த தீபிகை'என்னும் பெயரைச் சூட்டினது மிகப் பொருத்தமானது எனத் தோன்றுகிறது.

இவ்வாறு பெயர்பெற்ற திவ்வியார்த்த தீபிகையானது 1927இல் முதலாயிரத்திற்கும் அதே ஆண்டில் பெரிய திருமொழிக்கும் அமையப்பெற்று மற்ற இரண்டாயிரங்கட்கும் 1935ஆம் ஆண்டுக்குள் முடிவுபெற்றது. இறுதியாக 1933ஆம் ஆண்டு திருவாய்மொழிக்கு முதல்பதிப்பாக உரை அமைந்துள்ளது.[6]

இப்பதிப்பில் மற்ற மூவாயிரம் பாசுரங்கட்கும் இதற்கு முன்பாகவே உரை எழுதிய பட்டியலையும் காண முடிகிறது.[7] ஆனால் இப்பதிப்பு இப்போது கிடைப்பதில்லை. இதற்குப் பிறகு பல பதிப்புக்கள் உண்டாகி, இறுதியாக சுவாமியின் பவளவிழாவின் நினைவு மாலையில் பதினேழாவது மலராகத் திருவாய்மொழிப் பத்துப் பத்துக்களுக்கும் உரைமலர்ந்து 1953இல் எங்கும் மணம் பரவிற்று. இவ்வுரையைப் பின்பற்றியே ஆராய்ச்சி மேற்

கொள்ளப்படுகிறது. இதற்கு முன் பல பதிப்புக்கள் இருப்பினும், அவை கிடைக்க பெறாமையாலே இப்பதிப்பின் துணைக்கொண்டு ஆய்வு செய்யப்படுகிறது.

2-3- திருவாய்மொழியின் உரைகள்

இப்படி வழிநூலாக அமைந்த தீபிகை உரையைக் காணும் போது அதற்கு மூல காரணமாக அமைந்த திருவாய்மொழி உரைகளைப் பற்றி அறிதல் வேண்டும். நாதமுனிகள் காலத்திலும் அதற்குப்பின் தோன்றிய ஆசாரியர்கள் காலத்திலும் வாய்மொழி இலக்கியங்களாக ஆழ்வார்களின் அனுபவங்களைப் போற்றிப் பேசி வந்தனர். ஆழ்வார்கள் காலத்துப் பாடல்கள் நாதமுனிகள், ஆளவந்தார் காலங்களில் அரும்பாகவும் போதாகவும் இருந்து, இராமானுசன் தோன்றிய பின்பே மலராக விரிந்தன என்பர்.[8]

ஆளவந்தாரின் திருவுள்ளப் பாங்கையறிந்த இராமானுசர் தம் ஞானப் பிள்ளையாகிய திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான் என்பவர் மூலமாக வடசொல் மிகுத்தும், தமிழ்ச்சொல் குறைத்தும் ஆழ்வாரின் திருவுள்ளக் கருத்தைத் தெரிவிக்குமாறு உரையை அமைக்கச் செய்தார். அதுவே ஆறாயிரப்படியாய் அமைந்தது. இது விஷ்ணுபுராண எண்ணிக்கையில் அமைந்தது.[9]

நஞ்சீயர் என்னும் வேதாந்தி, பட்டர் என்னும் ஆசாரியரின் திருவருளினால் 'ஒன்பதினாயிரப்படி' என்னும் உரையைத் திருவாய்மொழிக்கு எழுதினார். இது ஸ்ரீபாஷ்யத்தின் எண்ணிக்கையில் அமைந்துள்ளது.[10]

நம்பிள்ளையின் அன்புக்கிலக்கான பெரியவாச்சான் பிள்ளை என்னும் ஆசாரியரால் பெருக்காறு போலே பெருகும் அன்பு காரணமாக இதிகாசங்களுள் உயர்ந்ததான இராமாயணச் சுலோக எண்ணிக்கைக்கு ஒப்பான இருபத்துநாலாயிரப்படி என்னும் உரை அமைக்கப்பட்டது.[11]

பின்புள்ளார் யாவரும் கற்றறிந்து உய்யும்படி நம்பிள்ளை செப்பு நெறியை எழுதி உலகுக்கு உதவிசெய்த வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை என்னும் ஆசாரியரின் ஈடு என்னும் முப்பத்தாறாயிரப்படி சுருதப் பிரகாசிகை என்னும் நூலுக்கு ஒப்பாக அமையப் பெற்றது.[12]

பின்னர் உலக மக்களிடம் ஆசைகொண்டு வாதிகேசரி அழகிய மணவாளச் சீயர் என்னும் ஆசாரியர் தம்முடைய பெரிய அறிவாற்றலால் திருவாய்மொழிக்குப் பன்னீராயிரப்படி என்னும் உரையை அருளினார்.[13]

இவ்வாறு ஆறாயிரப்படி தொடங்கிப் பன்னிராயிரப்படி ஈறாகத் திருவாய்மொழிக்கு ஐந்து வியாக்கியானங்கள் அமைந்துள்ளன. இவ்வைந்து உரைகளும் குறைந்த அறிவுடையவரால் அசைக்க முடியாதவாறு ஆழ்வார் திருவுள்ளப் பாங்கைப் பிரதிபலிக்கச் செய்துள்ளன; திருவாய்மொழியினைக் காப்பாற்றிப் போற்றியும் வந்துள்ளன. இவ்வுரைகளை எழுதிய ஐவரையும் திருவாய்மொழியைக் காத்த குணவாளரென்றுமணவாள மாமுனிகள் போற்றியுரைப்பர்.[14]

2-3-1 திருவாய்மொழி உரைகளின் வைப்புமுறை

மேற்கூறிய ஐந்து உரைகளின் வைப்புமுறைகளைக் காணும் போது அக்காலத்திற்கேற்பத் தனிப்பெருமை குன்றாது பின் போரும் கற்றறிந்து ஆய வகை செய்துள்ளது அறியற்பாலதாகும்.

2-3-1-1 ஆறாயிரப்படி

இராமானுசருடைய பேரருளாலே அவர் அடிக்கீழ்க் குனிந்து கேட்டதன் விளைவாக மனனம் செய்து பொருள்தெரிந்து தெளிவாக எழுதிய உரை ஆறாயிரப்படி எனப்படும். ஆகையாலே அவதாரிகை அமையப் பெறவில்லை எனச் சொல்லலாம். இதற்குக் காரணம் இராமானுசருடைய எல்லையற்ற கருணையாலே பிள்ளானை முதன்முதலாகத் திருவாய்மொழிக்கு உரை எழுதச் சொன்னதாகும்.[15] இராமானுசர், ஆளவந்தார் மனத் திருத்த மூன்று குறைகளில் இரண்டாவது குறையை இவ்வுரையால் நிறைவேற்றியது புலனாகிறது.[16]

முதன்முதலாகத் திருவாய்மொழிக்குப் பிள்ளான் வரைந்த ஆறாயிரப்படியில் முன்னுரையாக அவதாரிகைகள் அமையப்பெறவில்லை. ஆறாயிரப்படியில் முழுமையாக ஓர் அவதாரிகையைக் காணாவிடினும் ஒவ்வொரு திருவாய்மொழியின் தொடக்கத்தில் அத்திருவாய்மொழியின் திரண்ட கருத்தாக அவதாரிகையில் காட்டுவர். (பின்னிணைப்பு எண்:5)

சான்றாக, பத்துடையடியவர்' என்னும் திருவாய் மொழிக்கு அவதாரிகை அமைந்துள்ளதைக் காணலாம்.[17] மேலும் ஒவ்வொரு பாட்டின் தொடக்கத்தில் அவதாரிகை இல்லாவிடினும் அவர்

எடுத்துக் கொண்ட அளவிற்கேற்பவும் ஆழ்வாருடைய நிலைமை யைச் சொல்லவும் இறைவனுடைய இயல்பு, வடிவு, குணம், திரு விளையாடல்கள் ஆகியவற்றைச் சொல்லவும் விரிவாகப் பொருள் கூறுவர்.

'ஒன்றுந் தேவும்' என்ற பதிகத்தின் முதற்பாடலுக்கு வைண வத் தத்துவார்த்தங்களை விளக்கும் வகையிலே நாராயணனைத் தவிர வேறு தெய்வத்திடம் பற்றுடையவர்களைக் குறித்து விரி வாகப் பொருள் விளக்கியுள்ளார். இது முதன்முதலாக எழுந்த உரையாதலால் உலகோர்களைத் திருத்தும் வகையிலே நான்கு அடிகளில் சொன்னதை நாற்றிசைக்கும் உரைக்கும்படிப் பொருள் விளக்கியதைக் காணலாம்.[18]

2.3.1.2. ஒன்பதினாயிரப்படி

பட்டருடைய இயற்கை இன்னருளால் அழகிய உரையாக ஒன்பதினாயிரப்படியை நஞ்சீயர் என்னும் ஆசாரியர் அமைத் தார். முதன்முதலாக இந்தவுரையில் திருவாய்மொழிக்கும் மற்றும் நம்மாழ்வார் அருளிய மூன்று பிரபந்தங்களுக்கும் சேர்ந்து ஒரு விரிவான அவதாரிகை அமைந்துள்ளது. இது தத்துவக் கருத்துக் களை உணர்த்தவல்லது; ஆழ்வாருடைய அருளிச்செயலின் பெருமையை வெளிப்படுத்துகிறது; திருவாய்மொழி வேதத்துக்கு ஒப்பாக அமைந்த கருத்தைத் தெளிவுபடுத்துகிறது; ஆழ்வா ருடைய தன்மைகளை விளக்குகிறது; இறைவனுடைய குணங் களைக் காட்டுகிறது. இப்படி முழுமையான அவதாரிகையோ டல்லாமல் ஒவ்வொரு பாட்டுத் தொடக்கத்திலும் அப்பாட்டின் திரண்ட கருத்தைக் காட்டுவர். சான்றாக,

> **"கழிமின் தொண்டீர்கள் கழித்து,**
> **தொழுமி வைனைத் தொழுதால்**
> **வழிநின்ற வல்வினை மாள்வித்து**
> **அழிவின்றி யாக்கந் தருமே"** (1.6 8)

என்னும் பாடலின் கருத்தை அவதாரிகை மூலம் காட்டுவர். அதாவது வேறு பயனைக் கருதாது இறைவனையே பயனாகக் கருதுபவர்களுக்குத் தடையெல்லாம் போக்கி அடிமையாகிற அழிவில்லாத செல்வத்தை இறைவன் தருகிறான் என்பதாகும். இக்கருத்தைப் பாடலின் ஒவ்வோர் அடியையும் பிரித்துக் கொண்டு உரை வழங்குவர்.[19] இத்தகைய நெறி இவர் வழங்கிய உரை

முழுவதும் அமையப் பெற்றதைக் காணலாம். இது பற்றியே, சொற்சேர்த்தியினுடைய ஆற்றலாலும் பொருளின் பெருமையாலும் உண்டான மிகுதியான அழகைக் காட்டுவதாகும் என்று பிள்ளைலோகஞ்சீயர் கருதுவர்.[20]

2.3.1.3. இருபத்துநாலாயிரப்படி

நம்பிள்ளையின் நல்லருளாலே பெரியவாச்சான் பிள்ளையால் இடப்பட்ட இருபத்துநாலாயிரப்படி என்னும் உரையின் அவதாரிகையில் நஞ்சீயரைப் போலவே இவர் எடுத்துக்கொண்ட அளவிற்கேற்ப நம்பிள்ளை அறிவித்த பொருள்களை விரிவாகக் காட்டி உரைப்பர். இப்படி திருவாய்மொழிக்கும் அந்தந்தத் திருவாய்மொழிகளின் கருத்தை அவதாரிகையாகக் காட்டி உரைப்பர். மேலும் ஒவ்வொரு பாசுரத்திற்கும் அவதாரிகை வைத்து அந்தந்த இடத்திற்கேற்பப் பாடலின் சொற்றொடர் களைப் பிரித்துக் கொண்டு பொருள் வழங்குவர் பெரியவாச்சான் பிள்ளை.

சான்றாக, 'திரிவிக்கிரமன்' என்ற பாடலில் இறைவனை அனுபவிக்குமதுவே பயனான மனத்தைத் தந்தாய் என்ற கருத்தைப் பாடலின் அவதாரிகையாகக் காட்டி உரைப்பர். இதனை விவரிக்கும் வகையிலே பாடலின் சொற்களையும் தொடர் களையும் பிரித்துப் பிரித்து ஆழ்வாருடைய மேன்மேல் எனப் பெருக்காறு போலே பெருகிவரும் பக்தியைக் காட்டும் வகையில் பொருள்களை வழங்குவர்[21]

2.3.1.4. முப்பத்தாறாயிரப்படி

நம்பிள்ளை செப்பு நெறியைப் பட்டோலைப் படுத்திய வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளையின் உரையான முப்பத்தாறாயிரப் படியில் ஆழ்வாருடைய வெவ்வேறு நிலைமைக்கு ஏற்ப அவர் தம் இயல்பு, அவர் தம் வடிவில் வேறுபாடு, வழிபடுவதில் திண்மை, பிரிவில் மயக்கம், தெளிவில் தூய்மை ஆகியவை பெருநோக்காகக் கொண்டு சிறந்து விளங்குகின்றன. இத்தகைய சிறப்பான ஈட்டிற்கு மூன்று அவதாரிகைகள் மிகவும் கம்பீரமாக அமைந் துள்ளன.[22]

இவ்வாறு அமைந்துள்ள மூன்று அவதாரிகைகளின் முதல் அவதாரிகையில் வைணவமல்லாத மற்ற சமயங்களின் கொள்கை களைக் காட்டி அவற்றிற்கு மேலான வைணவச் சமயத்

தத்துவங்களை விளக்கி அவை எவ்வாறு ஆழ்வாருடைய அருளிச் செயல்களில் அமைந்துள்ளன என்பதையும் விளக்கிக் காட்டுவர். ஆழ்வாருடைய மற்றைய பிரபந்தங்களின் கருத்தினைக் காட்டித் திருவாய்மொழியில் ஐம்பெரும் பொருளான தத்துவப் பொருளான தத்துவப்பொருள்[23] அமைந்துள்ளதையும் தக்க சான்றுகளுடன் விளக்கிக் கூறுவர்.

இரண்டாவது அவதாரிகையில் துவயத்தின் விவரணமாகத் திருவாய்மொழி அமைந்ததை ஓரோர் பத்துக்களின் திரண்ட கருத்தாக அவதாரிகையில் காட்டுவர்.

மூன்றாவது அவதாரிகையில் ஆழ்வாருடைய நான்கு பிரபந்தங்களிலுள்ள நிலைமையை எடுத்துக்காட்டித் திருவாய் மொழியினால் ஆழ்வார் பெற்ற பேற்றை எடுத்துரைப்பர். இவ்வாறு அமைந்ததோடல்லாமல ஒவ்வொரு திருவாய்மொழி யின் தொடக்கத்தின் அந்தந்தத் திருவாய்மொழியின் முன்பின் பதிகங்களின் இயைபுகளைக் காட்டித் திரண்ட கருத்தை அவதாரிகை வைத்து ஓரோர் சொல்லையோ தொடரையோ காட்டி, விரிவான பொருளையும் காட்டி, முடிவிலே ஒவ்வொரு பாட்டிலுள்ள ஆழ்வாருடைய நிலைமைகளையும் இறைவனுடைய பெருமைகளையும் எளிதாக அறியும் வகையில் எடுத்துரைப்பர்.

இவ்வாறு ஒவ்வொரு பதிகத்தின் முடிவுகளிலே அந்தந்தப் பாடலில் உறைந்த ஆழ்வார் நிலைமையையோ, இறைவனின் நிலைமையையோ காட்டும் நெறியை முதல் பத்தின் முதல் பதிகம் தொடக்கமாக மூன்றாம் பத்து ஐந்தாம் பதிகம் வரை அமைத் திருக்கக் காணலாம். எடுத்துக்காட்டாக, 'கரவிசும்பு' (1-1-11) என்னும் பாசுர உரைக்கமைந்த அவதாரிகையைக் குறிப்பிடலாம் (பின்னிணைப்பில் எண்:   ).

இங்ஙனம் ஈட்டில் அவதாரிகைகள் அமைந்துள்ளன இவற்றைப் பின்னிணைப்பில் காணலாம்.

2 3 1 5 பன்னிராயிரப்படி

இறுதியாக அமைந்த உரையான வாதிகேசரி அழகிய மணவாளச்சீயரின் பன்னிராயிரப் படியைக் காணும்போது, மற்ற நான்கு உரைகளிலும் அமையப்பெறாத ஒரு மங்களச்சுலோகத்தை எழுதி திருவாய்மொழிக்கு முழுமையான உரை அவதாரிகை வழங்குதலைக் காணலாம்.

நம்பிள்ளை உரை துவய நோக்கில் அமைந்துள்ளது. இவர் உரையோ திருவாய்மொழிக்கமைந்த பட்டரின் தனியனுக்கு ஏற்ப அமைந்துள்ளது[25] அர்த்தபஞ்சக நோக்கில் இறைவனின்றி எதுவும் இயங்காது என்பதைத் தெரிவிக்கும் வகையிலே ஒவ்வொரு திருவாய்மொழியின் அவதாரிகையிலும் அந்தந்தத் திருவாய் மொழிப் பாடல்களிலமைந்த இறைவனுடைய இயல்பு, வடிவு குணம், திருவிளையாடல்கள் ஆகியன எடுத்துரைக்கப்பெறு கின்றன. மேலும் பாடல்களின் அவதாரிகைகளைக் காட்டும் போதும் அவதாரிகையில் முன்மொழிந்த கருத்தையே அரண் செய்யும் வகையில் அவதாரிகை அமைப்பர் சீயர். மேலும் பதவுரையில் பாடலின் பொருளைத் தவறாமல் எடுத்துரைக்கும் நெறியும் அவரால் பின்பற்றப்படுகிறது [பின்னிணைப்பு எண்:]

மேற்கூறிய ஐந்து உரைகள் ஐந்து விதமான நெறிகளிலே' நடைகளிலே சீர்மை பெற்று விளங்குகின்றன.

2-4- தீபிகையின் அமைப்பு

மேற்கூறிய ஐந்து உரைகளின் பின்னணியிலே சுவாமியின் தீபிகை அமைந்திருப்பினும் பொதுவாக நாலாயிரத்துக்கும் அமைந்த தீபிகை உரையைக் காணும்போது, பெரியவாச்சான் பிள்ளை வகுத்த உரையைவிடத் தீபிகை உரை விரிவாகவும், எளிதாகவும், இறைவன்-ஆழ்வார்-ஆசாரியர் திறத்து அமைந்த அரிய கருத்துக்களைச் சிறப்பாக எடுத்துரைக்க வல்லதாகவும் காணப்படுகிறது.

2-4-1. திருவாய்மொழித்தீபிபிகை

திருவாய்மொழித் தீபிகை நம்பிள்ளை உரையின் வழிமுறை யைத் தழுவி அமைந்துள்ளதாக உணர முடிகிறது. அதாவது ஒவ் வொரு திருவாய்மொழியின் தொடக்கத்தில் அவதாரிகை கூறிப், பின்னர்ப் பாசுரத்தைக் காட்டிப், பதவுரை தந்து, பாசுர அவ தாரிகை சொல்லித் தேவையான இடங்களில் முன்பின் பாசுரங் களின் இயைபுகளைச் சுட்டிக், கருத்துப் பொருள், விசேடவுரை, தமிழ் வடமொழி மேற்கோள், அருஞ்சொல் விளக்கம், இலக் கணக் குறிப்புகள், பாடபேதம், பாடத்திருத்தம், கொண்டு கூட்டல் ஆகியவற்றை விளக்கிக் கூறுவதாகத் தீபிகை உரை அமைந்துள்ளது (பின்னிணைப்பு எண்)

அறிவிற் சிறந்த ஆசாரியர்கள் இயற்றிய திருவாய்மொழி உரைகளில் மறைந்துள்ள பொருள்களை வெளிக்காட்டவேசுவாமி

தீபிகை என்னும் உரையை இயற்றினார் என்பது புலனாகிறது தாமே இவையனைத்தையும் வெளிக் கொணர வேண்டும் என்னும் அவரது உறுதிபாட்டையும் எடுத்துக்காட்டுகிறது[25] இத்தகு உறுதிப்பாட்டைத் தம்மகத்தே கொண்டு தீபிகை—குறிப்பாக திருவாய்மொழிக்கமைந்த உரை அறிவிற் குறைவோரால் அறிய மாட்டாத அரிய பொருள்களை, கால, மொழி நடை, நெறிஇவற் றிற்கேற்பச் சொல்லிச் செல்வதை உணர முடிகிறது.

பதினான்காம் நூற்றுண்டின் இறுதியில்எழுந்தபன்னீராயிரப் படி உரைக்கும் இருபதாம் நூற்றுண்டிலெழுந்ததீபிகைஉரைக்கும் இடையில் ஏற்பட்டுள்ள வெற்றிடத்தை நிரப்ப சுவாமி பதவுரை யோடு கூடிய ஓர் எளிமையான உரையை அமைத்தார் எனலாம். இவ்வாறு எழுந்த தீபிகை உரைதிருவாய்மொழித்திறனைவெளிப் படுத்த உதவ உள்ளது.

2.4.1.1. திருவாய்மொழிப் பெயர்க்காரணம்

தீபிகை உரைத்திறன் மூலம் திருவாய்மொழிப் பெயர்க் காரணம் அறியப்படுகிறது. ஆழ்வார்கள் அருளிய திவ்வியப் பிரபந்தங்களனைத்தும் உண்மையறிவை அளிக்கும் பிரமாணங் களில் தலைசிறந்து விளங்குவன ஆகையாலே அப்பெயர் பெற்றன மேலும் மேலான தெய்வமாகிய[26] திருநாராயணனது இயல்பு, குணம், வடிவு, திருவிளையாடல்கள், செல்வங்கள் ஆகியவற்றைப் பரக்க இனிசைச் பாக்களில் அமைத்துள்ளதாலும் திவ்வியப் பரபந்தங்கள் என அவை வழங்கப்பெறுகின்றன அவற்றுள், மேன்மையுடைய வாயனால் சொல்லும் சொற்களினால ஆகிய நூல் எைபது பற்றித் திருவாய் மொழிக்கு இப்பெயர் அமைந்தது என்பர். இவ்விடத்தல், ஆழ்வார் வாக்குக்குண்டான சிறப்புத் தோன்ற திருநாவீறுடைய பிரான் என்ற பெயர் விளங்குகை யாலே ஆழ்வாருடைய மேன்மை காணப்படுகிறது. இந்த மேன்மை காரணமாகவே திருவாய்மொழி என்ற பெயர் வந்த தாகக் காட்டுவர் சுவாமி.[27] மேலும், திருமங்கையாழ்வார் அருளிய திருமொழியின்றும் வேறுபாடு காணவே திருவாய்மொழி என்ற சிறப்புப் பெயர் பெற்றது என்றும் உரைப்பர் வாய்மை தங்கிய மொழி என்பாருமுளர்.[28]

முடிபுகள்

1 தம போதத்தை நிலைநாட்டும் கருத்தின்றி முன்னோர் உரை. பின்னோருக்கு விளக்குமாறு சுவாமி மேற்கொண்ட

தொண்டை திவ்யார்த்த தீபிகை என்னும் திவ்யப் பிரபந்த உரையாகும்.

2 திவ்யம், அர்த்தம், தீபிகை என்னும் சொற்கள் எங்கெங்கு, எவ்வெவ்வாறு தோன்றி வளர்ந்து வந்துள்ளன என்பதும், திவ்யார்த்த தீபிகை என்னும் தொடரின் பொருள் யாது என்பதும் விளக்கம் பெற்றுள்ளன.

3 திருவாய்மொழிக்கமைந்த ஐந்து உரைப்போக்கும் அவற்றிற்கமைந்த அவதாரிகை அமைப்பும் சுவாமி உரைப்போக்கோடும் அவதாரிகைப் போக்கோடும் ஒப்பிடப் பெற்று, ஓரளவு ஐம்பொருள் அடிப்படையிலும் பேரளவு திருமாலின் திவ்விய குணங்களைப் புலப்படுத்தும் நோக்கிலும் இவர்தம் அவதாரிகை அமைந்துள்ளது என்பதும், உரைப்போக்கில் தனித்தன்மைகள் யாவை என்பதும் ஒப்பிட்டு உரைக்கப் பெற்றுள்ளன.

4 வாய்மை. திருமால் பற்றியே உரைக்கும் பான்மை ஆழ்வாரின் மேன்மையுடைய வாய்மொழி, திருமங்கையாழ்வாருடைய பெரிய திருமொழியினின்று இப்பிரபந்தத்தை வேறுபடுத்தும் நோக்கு என்னும் நான்கு காரணங்களைக் குறிப்பிட்டுத் 'திருவாய்மொழி' எனும் பிரபந்தத்தின் பெயரைச் சுவாமி காரண காரியங்களோடு தெளிவு செய்யும் பாங்குச் சுட்டப்பட்டுள்ளது.

இயல்-2

அடிக்குறிப்புகள்

1. மு. வை. அரவிந்தன், **உரையாசிரியர்கள்**, மணிவாசகர் நூலகம், சென்னை, 1977இ ப. 534
2. சுவாமி, **தானே எழுதிய சுயசரிதை**, ப. 1555
3. சுவாமி, **திவ்வியார்த்த தீபிகை, முதலாயிரம்**, ஸௌம்ய ஆண்டு
4. **நன்னூல்**, நூ. 13 எழுத்தியல், உரை.
5. ப்ரமாணம் சப்ரமேயம் ச ப்ரமாதாரச்ச ஸாத்விகா:
   ஜயந்து க்ஷபிதாரிஷ்டம் ஸஹஸர்லத்ர ஸர்வதா
6. சுவாமி, **தீபிகை**, ஸ்ரீமுக ஆண்டு.
8. மு அருணாசலம், **தமிழ் இலக்கிய வரலாறு. பத்தாம் நூற்றுண்டு**, ப 566
9. **உபதேசரத்தின** மாலை, [41] உரை, **பிள்ளைலோகம் சீயர்**. ப. 122.
10. மேலது (42) ப 124
11. மேலது (43), ப 126
12. மேலது (44), ப. 128
13. மேலது (45), ப. 130
14. மேலது (39)
15. மேலது (41) உரை, பிள்ளைலோகம் சீயர், ப. 91
16. எஸ் கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார் (பதி.) **குருபரம்பரா ப்ரபாவம்**, 1975 ப 164
17. **ஆறாயிரப்படி**, திருவேங்கடாசாரியார் பதிப்பு, குரோதன ஆண்டு, 13 அவதாரிகை, பக். 80-81.
18. மேலது, பக். 157-166
19. 1-6-8, 9 படி
20. **உபதேச ரத்தின** மாலை (42), ப. 94
21. 2-7-7, 24 படி தீபிகை
22. (1) ஈடு மகாப்ரவேசம்-முதல் ச்ரிய: பதி ப. 11
    (2) ஈடு மகாப்ரவேசம்-2ஆம் ச்ரிய: பதி, ப. 20
    (3) ஈடு மகாப்ரவேசம்-3ஆம் ச்ரிய: பதி, ப. 32
23. ஐப்பொருள்—அர்த்த பஞ்சகம். இறைநிலை, உயிர்நிலை, தக்கநெறி, தடை, பேறு என்பன.
24. மிக்கவிறை நிலையும் மெய்யா முயிர்நிலையும்
    தக்க நெறியும் தடையாகிக்—தொக்கியலும்
    ஊழ்வினையும் வாழ்வினையும் ஓதும் குருகையர்கோன்
    யாழினிசை வேதத் தியல்.
    —பட்டர் தனியன்
25. **ஸ்ரீராமாநுசன்** 318, ப. 56
26. திவ்யம் (திவ்வியம்)—தெய்வத்தன்மையுள்ளது; மேலானது.
27. சுவாமி, **திருவாய்மொழி திவ்வியார்த்த தீபிகை** ப. 26
28. மேலது, ப 9

இயல்—3

திருவாய்மொழித் தீபிகையும் முன்னோர் உரைகளும்

3.0

சுவாமியின் திவ்யார்த்த தீபிகை, சிறப்பாகத் திருவாய் தீபிகை பற்றி முன இயலில் ஆய்வு செய்யப்பட்டது. இவ்வியலில் அவர்தம் திருவாய்மொழித்தீபிகை அமைப்பும், அது முன்னோர் உரைகளைத் தழுவி அமைந்துள்ள பாங்கும், அஃது அமைந்துள்ள நிலையும் ஆய்வு செய்யப்படுகின்றன.

3-1. தீபிகையின் அமைப்பு

தீபிகையின் அமைப்பானது அவதாரிகை, பாடல் காட்டல், பதவுரை வழங்கல், கருத்துரைத்தல், குறிப்புரை காட்டல், தமிழ் வடமொழி இலக்கணக் குறிப்புக் காட்டல், தத்துவ நோக்கில் பொருள் கூறல், இறைவனின் திருநாமங்களைச் சொல்லல், ஒவ்வொரு திருவாய் மொழியின் திரண்ட கருத்தைக் காட்டல் ஆகிய ஒன்பது வகைப்பாடுகளைக் கொண்டதாகும்.

3-1-1 அவதாரிகை

தீபிகை அமைப்பு என்ற இப்பகுதி மற்ற ஐந்து உரைகளைப் போல ஒரு கட்டுப்பட்ட வைணவக் கொள்கையைப் பின்பற்றி இல்லாவிடினும் எல்லார்க்கும் இன்பம் பயக்கும் வகையில் திருவாய் மொழியில் அமைந்திருக்கும் ஒவ்வொரு சொல்லின் பொருளையும் முன்னோர் உரைத்த வழியினின்று தவறாமல் உணர்த்தியுள்ளார் சுவாமி என்று கருதத்தக்க வகையில் இடம்பெற்றுள்ளது.

தீபிகையில் நம்பிள்ளையைப் போல் ஒவ்வொரு திருவாய் மொழிக்கும் அந்தந்தப் பத்துப் பாடல்களினால் அமைந்ததிரண்ட கருத்தான ஆழ்வாரின் நிலைமை, எம்பெருமாரின் நிலைமை, இதற்கிடையில் தான் நுகரும் அநுபவம் என்பவற்றை உரிய மேற்கோள்களைக் காட்டி உலகமக்களுக்கு உணர்த்தும் வகையில் அவதாரிகைகளை அமைத்துள்ளார் சுவாமி. மேலே நடக்கவிருக்கும் ஆழ்வார் நிலைமையைப் பற்றியும், இறைவனின் தன்னிகரில்லாச் சிறப்பைப் பற்றியும் அவதாரிகைகள் வாயிலாக அறிய வழி வகுத்துள்ளார் சுவாமி. அத்துடன் முன் திருவாய்மொழிக்கும் அடுத்து வரும் திருவாய்மொழிக்குமுள்ள இயைபுகளையும் அவதாரிகைகளில் தவறாது சுட்டுவர்,

இறைவன் நிலைமையை எடுத்துக்காட்டும் அவதாரிகைச் சான்று:

'பொருமா நீள்படை' [1-10] என்றும் பதிகத்தின் அவதாரிகையில் ஆழ்வாரோடு இறைவனுக்கு உண்டான கல்வி சொல்ல படுகிறது என்று பட்டருக்கு முன்புள்ள ஆசாரியர்கள்பணிப்பராம். ஆனால் பட்டர், கல்வியைக் கொடுத்ததோடல்லாமல் அதனை இயற்கை இன்னருளாலே (நிர்ஹேதுகத்துவம்) இறைவன் தந்தருளித் தன்னுடைய சீலக்குணத்தை வெளிப்படுத்தி ஆழ்வாரை உருகவைத்தான் என்ற அருளிச் செய்வதாக நம்பிள்ளை ஈட்டில் எடுத்துக்காட்டுவர்.[1] அதனையே சுவாமி பின்பற்றிக் கூறுவர். மேலும் பட்டருடைய பொருளாட்சியை வேதாந்த தேசிகரும் ஆதரித்தருளியதையும் 'அவ்யாஜோதாரபாவாத்' என்ற அவரது சுலோகத் தொடரையும் சுட்டுவர் சுவாமி.[2]

இவ்வாறு திருவாய் மொழியின் அந்தந்தப் பதிகத்தின் திரண்ட கருத்தைக் காட்டுவதோடல்லாமல் மேற்கூறியபடியே முன் நடந்த நிகழ்ச்சிகளின் இயைபையும், முன் இரண்டு பதிகங்களில் நடந்த ஆழ்வார் நிலைமையையும் எடுத்துக்காட்டும் வகையிலே பதிக அவதாரிகையிடுவதும் உண்டு.

ஆழ்வார் நிலைமையை எடுத்துக்காட்டும் அவதாரிகைச் சான்று:

'பொலிக பொலிக பொலிக' என்னும் பதிகத்தின் அவதாரிகையிலே ஸ்ரீவைஷ்ணவ சமூகத்தை வாழ்த்துவதாகப் பதிகம் அமைந்ததைக் காட்டுவர்.[3] ஆனால் இப்பதிகத்தில் வாழ்த்துதற்குக் காரணம் யாது என்பதையும் அவர் கூறுவர். கீழே 'நண்ணாதார் முறுவலிப்ப' என்ற பதிகத்தில் ஆழ்வார் உலகோர்களின் துன்பங்களை நினைத்து அதைப் போக்குவதற்காக 'ஒன்றுந் தேவும்' என்ற பதிகத்தில் இறைவனுடைய மேன்மையைப் பரக்கப் பேசுகிறார் என்றும், அதனால் திருந்தி, உலகம், பரமபதம் என்கிற வேற்றுமை அற்று அங்குள்ளவர்களும் இங்கே வரலாம்படி இருந்த இருப்பைக் கண்டு வாழ்த்துவதாகப் 'பொலிக பொலிக பொலிக' என்ற பதிகம் அமைந்தது என்றும் காட்டுவர்.

ஈட்டில் இப்பதிகத்தைச் சேர்ந்த இரு பொருளாட்சிகள் காணப்படுகின்றன. ஒன்று, ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக் காண்கைக்காக இந்நிலத்தில் நித்யசூரிகள் வர, அவர்களைக் கண்டு ஆழ்வார்

வாழ்த்துவதாக ஆளவந்தார் பொருளாட்சி காண்கிறது; இரண்டு 'நண்ணாதார் முறுவலிப்ப' [4-90] என்னும் பதிகத்தில் சம்சாரிகள் படும் துன்பத்தைக் கண்டு வருந்தி அதற்கீடாக 'ஒன்றுந் தேவும்' [4-10-0] என்னும் பதிகத்தில் இறைவனின் மேன்மையைக் காட்டிச் ஸம்சாரிகளைத் திருத்தி, அத்தாலேஸம்சாரிகள் திருந்தியதனால் பூலோகம், பரமபதம் என்கிற வேறுபாடின்றி நிதயசூரிகளும் இங்கே வர, அவர்கள் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை வாழ்த்துவதாக எமபெருமானார் [இராமானுசர்] பொருளாட்சி காண்கிறது.

இவ்விரு பொருளாட்சிகளில் சுவாமி எம்பெருமானார் திறத்துப் பொருளாட்சியையே ஆதரித்து, அதற்கிணங்க அமைந்துள்ள 'அடிமை புக்காரையும்...கண்டு காப்பிட்டு'' என்னும் ஆசாரிய இருதயத் தொடரையும் எடுத்துக் காட்டிப் பொருந்த உரைப்பர் சுவாமி.[4]

ஆக, சுவாமி அமைக்கும் பதிக அவதாரிகை மூலம் ஒரே போக்கான பாசுரங்களில் திரண்ட கருத்தும், அவற்றின் இயைபுகளும் எடுத்துக் காட்டப் பெறுவது அறிய முடிகிறது.

3-1-2 பாடல் காட்டல்

சுவாமி திருவாய்மொழிப் பாடல்களனைத்தையும் பாடல் காட்டல் என்னும் தலைப்பில் காட்டும் நெறி தனிச்சிறப்புடையதாகும். ஏனெனில் மூலப்பாடங்களைப் பின்பற்றியே பல இடங்களில் அமையப் பெற்றிருப்பினும் ஓதும் முறையில் ஏற்பட்ட இடர்ப்பாட்டையும் வியாக்கியானத்திற்கேற்பப் பாடங்களின் திருத்தங்களையும் காட்டும் வகையிலே பாடல்களை அமைத்துச் செல்வர். எடுத்துக்காட்டாக ஒரு பாடல்:

''நிறுத்திநும் முள்ளத்துக் கொள்ளும் தெய்வங்களும்மை யுய்யக்கோள்
மறுத்துமவ னோடே கண்டீர் மார்க்கண்டேயனும் கரியே
கறுத்தமன மொன்றும் வேண்டா கண்ணனல்லால் தெய்வமில்லை
இறுப்பதெல்லாம் அவன்மூர்த்தி யாயவர்க்கே இறுமினே''[5]

மேற்கூறிய பாடலின் முதலடியில் 'உய்யக்கொள்' என்றே சே. கிருஷ்ணமாசாரியசுவாமி பதிப்பும்,புதுப்பட்டு திருவேங்கடாசாரிய சுவாமி பதிப்பும் காட்டுகின்றன.[6] ஆனால், ஓதும முறையின் நெறியைக் காட்ட சுவாமி 'உய்யக்

கோள்' என்னும் பொருத்தமான பாடத்தையே தம்முடைய தீபிகை யுரையிலே காட்டுகிறார்.[7] 'கொள்' என்பது முதனிலை தொழிற்பெயராகவும், 'கோள்' என்பது முதனீண்ட தொழிற் பெயராகவும், கொள்ளத்தகும்.

பாடல் காட்டுதல் பயனாகத் தாம் உரைக்கப் புகும் பொருண்மைக்குரிய சொற்களை முன்கூட்டியே பாடல்களில் அமைத்துக் காட்டும் திறத்தைக் காணமுடிகிறது

3-1-3 பதவுரை வழங்கல்

திருவாய்மொழிக்கமைந்த உரைகளுள் பன்னீராயிரப்படி நீங்கலாக மற்ற நான்கும் பாட்டின்கண்சொற்கள் அமைந்த முறையிலேயே ஒவ்வொரு சொல்லுக்கும் விரிந்த பொருளைக்காட்டுவதிலே நோக்காயிருக்கும். ஆனால் பன்னிராயிரப்படி உரைகாரர் தாம் வழங்கிய பொழிப்புரையாக அமைந்த உரையில் திருவாய் மொழிச் சொல் ஒவ்வொன்றுக்கும் பதவுரையாகஉரியபொருளைக் காட்டியமை புலனாகிறது. ஆனால் அவ்வுரை அந்தக்காலத்திற் கேற்ப வடமொழியோடு தமிழ்மொழி கலந்து மொழி நடை நெறி இவற்றை உட்கொண்டதாக விளங்கிவந்தது. அவற்றைத் தெரிவிக்கும் வகையிலே சுவாமி அமைந்த தீபிகையில் பதவுரை சிறந்து விளங்குகிறது, பாசுரத்தைப் படித்த மாத்திரம் பொருள் விளங்காப் பொருண்மை படைத்த அதன் கருத்தைப் பதவுரை மூலம் பொழிந்து உரைப்பர் சுவாமி. இதனைப் ''பதவுரையில் பொருள்விரியாப் பாசுரத்தில் பரக்க அதன் கருத்தை இதில் பொழிந்துரைப்பேன்'' என்று தாமே கூறுவது நினைதற்பாலதாகும்.[9]

> **பதச்சேத: பதார்த்தோக்தி: விக்ரஹ: வாக்யயோஜனா**
> **ஆக்ஷேபஸ்ய ஸமாதானம் வ்யாக்யானம் பஞ்சலக்ஷணம்**[10]

என்ற வடமொழி இலக்கணத்திற்கேற்பத் திருவாய்மொழி பதப் பொருளை முகத்தாலே அறியும் பதங்களைப் பிரித்துக்கொண்டு உரைவழங்குவர் சுவாமி.

> **''கூவுமாறறிய மாட்டேன் குன்றங்களனைத்து மென்கோ**
> **மேவுசீர் மாரியென்கோ விளங்குதாரகைக ளென்கோ**
> **நாவியல் கலைகளென்கோ ஞானநல்லாவி யென்கோ**
> **பாவுசீர்க் கண்ணனெம்மான் பங்கயக் கண்ணனையே''**[11]

என்று பாசுரத்தைப் படித்த மாத்திரம் இதன் பொருள் விளங்காது. இப்பாட்டிற்கு எழுவாயாக அமைந்த பாவுசீர்க் கண்ணன்,

பங்கயக் கண்ணன், எம்மானை என்று தொடங்கிக் 'குன்றங் களனைத்து மென்கோ', 'மேவுசீர் மாரியென்கோ', 'விளங்கு தாரகைகளென்கோ', 'நாவியல் கலைகளென்கோ', 'ஞான நல்லாவி யென்கோ கூவுமாறறிய மாட்டேன்' என்ற பொருள் விளங்காப் பாசுரத்தின் பதவுரையை விரித்து வெகு அழகாக எடுத்துக் காட்டுகிறார்.[12] மேலும் இப்பாசுரத்தின் சொற்கள் பிரகிருதியின் தத்துவத்திற்கேற்பக் கோவையாக அமைந்துள்ளது. "பல்வகைத் தாதுவி னுயிர்க்குடல் போல் பல, சொல்லால் பொருட்கிடனாக...செய்வன செய்யுள்"[13] என்னும் நன்னூல் நூற்பாவினை உணர்த்துவது சுவாமி தமிழில் ஆழ்ந்த ஞானம் பெற்றமை விளங்குகிறது. சுவாமியின் பதவுரையைப் படிக்கும் போதே பக்தியின் முதிர்ச்சி வளரும் என்பது திண்ணம்.

> "துடைத்த கோவிந்தனாரே உலகுயிர்தேவும் மற்றும்
>
> ... ...
>
> கடைத்தலை சீய்க்கப்பெற்றால் கடுவினை களையலாமே"
>
> (10-3-7)

என்ற பாடலின் சொற்களுக்குப் பொருள் விரியும் இடமெல்லாம் [ ] என்ற குறியிட்டு அதன் கருத்தை விளக்கியுரைப்பர்.[14]

எடுத்துக்காட்டாக, மேற்காட்டிய பாசுரத்திற்கு அமைந்துள்ள பதவுரையைக் கீழே காணலாம்:

உலகு உயிர் தேவும் மற்றும் — உலகங்களையும் [மநுஷ்யாதி] ப்ராணிகளையும் தேவஜாதிகளையும் மற்றும மஹாதாதி பதார்த்தங்களையும்

துடைத்த கோவிந்தனாரே — ஒன்றொழியாமல் ஸம்ஹரித்த பெருமான் தானே

படைத்த எம் பரமமூர்த்தி — [அவற்றையெல்லாம் மறுபடியும்] படைத்தருளின பரமபுருஷன்; [அப்பெருமான்]

மடைதலை வாளைபாயும் வயல்அணி அனந்தபுரம் — நீர் நிலங்களிலே வாளைமீன்கள் களித்துப் பாயாநின்ற வயல்களை அலங்கரிக்கும் அனந்தபுரத்தில்

பாம்பு அணை பள்ளிகொண்டான் — சேஷ சயனத்திலே பள்ளி கொண்டருளாநின்றான்; [அவ்விடத்தே சென்று]

கடைத்தலை சீய்க்கப்பெற்றால் — திருவாசல் விளக்குதல் முதலிய கைங்கர்யங்களைப் பண்ணப் பெற்றால்

கடுவினை களையலாம் — கொடிய பாவங்களைப் போக்கப் பெறலாம்

எனவே, ஆழ்வார் சொற்களுக்குப் பொருள் அறிவதோடல்லாமல் அப்பொருள்கட்குக் காரணமாயமைந்த தொடர்களையும் கருத்துக்களையும் பதவுரையிலேயே காட்டி வழங்குவது சுவாமி அளிக்கும் தீபிகை உரையின் சிறப்பில் ஒன்றாகும்

3-1-4 கருத்துரைத்தல்

தமிழில் முதல் உரைநூலான இறையனார் களவியலும், அடுத்துவந்த நம்பியகப்பொருளுரையும் கருத்துரைத்தல், பொழிப்புத் திரட்டல், அகலமுரைத்தல், கண்ணழித்தல் என்ற நான்கு உரை நெறிகளைப் பின்பற்றி அமைந்துள்ளன. இவ்வாறேசுவாமிதம் தீபிகை உரை அமைந்துள்ளது குறிபபிடத்தக்கது.

வைணவ உரையாசிரியர்கள் அந்தந்தக் காலத்திற்கேற்பக் கற்போர்க்கு ஆழ்வார் நோக்குப் புலப்படுமாறு ஆங்காங்கே பாடலில் அமைந்த சொல், தொடர், அடி ஆகியவற்றில் திரண்ட கருத்துக்களை ஒருசேரப் பிடித்துக் காட்டுவர். இத்தகைய நெறிகளை சுவாமி பின்பற்றிப் படிப்போர் நயம் உணர்ந்து பயன் பெறுமாறு பாடல்களின் கருத்துக்களைக் காட்டி உரைப்பர். இதனை ஆராயும்போது, இத்தகைய கருத்துரை ஆழ்வார்களின் மனநிலையில் இறைவனுடைய வடிவு குணம், திருவிளையாடல் செல்வங்கள் ஆகியவற்றை அறிய உதவுவது தெளிவாகும்.

3-1-4-1 ஆழ்வார் நிலைமையை யுணர்த்தும் கருத்துரைகள்

'மண்ணையிருந்து துழாவி' என்ற பதிகத்தில் முதற்பாடலில் இறைவனுடைய சம்பந்தம் பெற்ற பொருள்களையும இறைவனுக்குப்போலியான பொருளகளையும் கண்டு அப்பெருமானையே கண்டதாக ஆழ்வார் களிக்கிறார்.

இப்பதிகம் திருத்தாயார் பாசுரமாக அமைந்துள்ளது. தன் பெண்ணான பராங்குச நாயகியின் நிலைமையை எடுத்துக் காட்டும்போது 'என் பெண்ணைப் பெருமயல் செய்தார்க்கு என்செய்கேன் பெய்வளையீரே'' என்ற இடத்தில் ஆழ்வாரின் நிலைமையைக் காட்டும் அழகு அறியற்பாலதாகும் இத்தொடருக்குரிய பொருளை பதவுரையில் காட்டியிருப்பினும் இந்த நிலைமையல்ல ஆழ்வாருடைய ஆற்றாமையைத் திருத்தாயார் சொல்லாக 'ஒன்றும மாட்டுகிறிலேன்' என்றகருத்தை எடுத்துரைப்பர்.[15]

''சுடர்வளையும் கலையுங் கொண்டு'' என்ற பாடலில் ''பங்கயக் கண்ணன் சுடர்பவள வாயன்'' என்ற இடத்தில் சில குறிகிளங்களைக் குறித்துச் சொல்லும் போது செந்தாமரைக் கண்ணனும் அழகிய பவளம்போன்ற வாயையுடையவனுமாக

இறைவனை அனுபவித்து, பிரிந்து ஆறியிருப்பளோ என்று சொல்லவேணும் என்ற கருத்தைக் காட்டியுரைப்பர்.[16]

3-1-4-2 இறைவனது வடிவு குணம் திருவிளையாடல்கள் செல்வங்கள் ஆகியவற்றில் அமைந்துள்ள கருத்துரைகள்

ஸ்ரீகாஞ்சி சுவாமி காட்டும கருத்துரையில் இறைவன் பரமாக அவனுடைய வடிவு, குணம், விபூதி, திருவிளையாடல்கள் ஆகியன அறிய வாய்ப்புள்ளது.

3-1-4-3. இறைவனது வடிவு

''காண்கொடுப்பானல்லனார்க்கும்'' என்ற பாடலில் தன்னை யார்க்கும் காணக்கொடுப்பதற்கரியன் என்றவிடத்தில் மாபலிக்கு இறைவன் தன்னுடைய எல்லா வடிவழகையும் காட்டி, அவனை ஆட்கொண்டது போலே அந்த வடிவழகைக் காட்டி ஆழ்வாருடைய எல்லாச் சொத்தையும் (ஸர்வஸ்வம்) கொள்ளை கொண்டான். இதனால் ஆழ்வார் மாண்குறளான வடிவைக்கண்டு அனுபவித்தது புலனாகிறது.[17]

3-1-4-4. இறைவனது குணம்

''அமரராய்த் திரிகின்றார்கட்கு'' என்ற பாடலில் ''குமரனார் தாதை துன்பம் துடைத்த கோவிந்தனாரே'' என்ற இடத்தில் இறைவனின் சீல குணத்தைக் காட்டும் வகையில் சுவாமி விளக்கம் எடுத்துரைப்பர். அதாவது இறைவன் சிவன் முதலானவர்களுக்குத் துக்கத்தைப் போக்குபவனுயிருப்பான். பசுக்களுக்கும் இடையர்களுக்கும் கையாளனாயிருப்பான் கெட்ட அபிமானம் உள்ளவர்களுக்கும் துக்கத்தைப் போக்குபவன். அப்படிப்பட்ட இறைவன் ஆழ்வார் இல்லாது நமக்குத் தன்னைக் கிடடுகையில் அருமைப் படுத்தமாட்டான் என்ற கருத்தைக் காட்டுகிறார். இதனால் சீலகுணம் இறைவன்பால் காணப்பெறுகிறது.[18]

3-1-4-5. இறைவனின் திருவிளையாடல்கள்

''கோயில் கொண்டான் தன் திருக்கடித்தானத்தை'' என்னும் பாடலில் இறைவன் ஆழ்வார் திறத்துள்ள எல்லையான அன்பினால் தனது திருக்கடித்தானத் திருப்பதியோடே கூடவந்து ஆழ்வார் திருவுள்ளத்தைக் கோயிலாகக் கொண்டு புகுந்தான் என்று நயமாக உரைக்கிறார் சுவாமி.

''திருக்கடித்தான நகரோடு மட்டுமல்லாமல் ஸ்ரீவைகுண்டத்து வைபவங்களோடும் கிருஷ்ணாவதார வைபவங்களோடும் கூடி

வந்து புகுந்தான்'' என்று மேலுங் கூறுகிறார். ''தெய்வமெல்லாந் தொழ வைகுந்தங் கோயில் கொண்ட'' என்றதும், ''குடக் கூத்தவம்மான்'' என்றதும் திருவவதாரத் திருவிளையாடல்களைக் குறிக்கும் என்பதை உட்கருத்தாகச் சுவாமி வருணிப்பர்.[19]

3-1-4-6. இறைவனின் செல்வங்கள்

''திருமாலிருஞ்சோலை மலையே'' என்ற பாசுரத்தில் ''என் ஊழிமுதல்வன் ஒருவனே'' என்பதற்கு இறைவனுக்கட்பட்ட அறிவுள் பொருள் [சித்து], அறிவில் பொருள் [அசித்து] ஆகியன தனக்குட்பட்டன என்பதைக் காட்டும் வகையில் கருத்துரைப்பர். இதனால் விண்ணாடும் மண்ணாடும் அவனுக்குட்பட்டது என்பது அறியலாம்.[20]

3-1-5- குறிப்புரை சுட்டல்

சுவாமி தீபிகை உரையில் ஆழ்வார் வழங்கிய சொல்லைக் குறிப்பாக எடுத்துக்காட்டுவர்.

''இங்கே திரிந்தேற்கு'' என்னும் பாடலில் ''புலன்கொள் வடிவென் மனத்ததாய்'' என்பதிலே இறைவனுடைய வடிவுக்குப் 'புலன்கொள்' என்ற அடைமொழி கொடுத்ததைக் குறிப்பர். இதன் பொருள் யாதெனில், இறைவனுடைய வடிவானது எப்படிப் பட்ட திடமனத்தவராது[அத்யவஸாயமுடையவர்களினுடையவும்] இந்திரியங்களை [புலன்களை]யும் கொள்வதாக அமைந்துள்ளது என்பது என்று காட்டுவர். இவ்வாறான குறிப்புரைகள் தீபிகை உரையில் பல இடங்களில் காணக்கிடக்கின்றன.[21]

3-1-6 தமிழ் வடமொழி இலக்கணக் குறிப்புக்காட்டல்

சுவாமியின் தன்னிகரில்லாத் தமிழ்மொழியிலுள்ள ஆழ்ந்த இலக்கண அனுபவங்களும் வடமொழியிலுள்ள யாப்பறி புலமையும் தீபிகை உரையுள் பலபல வகைகளில் பரந்து வந்துள்ளன. இஃது ஐந்தாவது இயலில் எண்ணப் பெறுகிறது.[22]

சான்றுகள்

நெருப்பாக உண்மை நொக்கியிருத்தல்
தேசம்—தேஜஸ் என்ற வடசொல் திரிபு[23]

3-1-7 தத்துவ நோக்கில் பொருள்கூறல்

இந்திய சமயங்களில் பொதுவாகத் தத்துவம், சமயம் ஆகிய இரண்டும் இணைந்தே காணப்பெறுகின்றன. வைணவ சமயத்தில்

இருபத்தாறு தத்துவங்கள் உள்ளன. இருபத்தாறு தத்துவங்களையும் வைணவ அதிகாரிகள் அறிவுள் பொருள், அறிவில் பொருள் இறைவன் ஈச்வரன் என மூன்றாகப் பிரிப்பர்[24] இம்முப்பொருள் களுள் அறிவுள் பொருளான இறைவனை உள்ளபடி அறிந்து அவனையே நெறியாகப்பற்றி அவனுகப்புக்கே ஆட்பட்டு அடிமை செய்யவேண்டும் இதனை விவரிப்பது ஐம்பொருள்களான அர்த்த பஞ்சகமாகும் அதாவது இறைநிலை, உயிர்நிலை, தக்கநெறி தடை, பேறு என்பன. இதனை நம்மாழ்வார் அருளிய திருவாய்மொழி உணர்த்துவதாகக் கூறுவர்[25] அத்தகைய தத்துவங்களையெல்லாம் ஆங்காங்குத் தீபிகை உரையில் பரக்க உரைத்துள்ளார் சுவாமி.

சான்றுகள்

இறைவனுக்கும் ஆன்மாக்களுக்குமுள்ள ஒன்பது வகை உறவுகளை "பிதா ச ரக்ஷக: சேஷி" என்ற சுலோகம் உணர்த்துகிறது. அந்த உறவுகளுக்குள் கணவன் மனைவி" என்ற சுலோகம் உணர்த்துகிறது. அந்த உறவுகளுக்குள் கணவன் என்ற உறவின் கீழ் இறைவன் கணவனாகவும் ஆழ்வார் மனைவியாகவும் பரிமாறு கிறவகை இயல்புக்குத் தக்கதாகும் "மின்னிடை மடவார்கள்" என்ற ஊடல் பதிகத்தில் அமைந்துள்ளதைக் காட்டுகிறார் சுவாமி இதனால் திருமந்திரத்தில் சொல்லப்பட்ட நாராயண பதத்தில் உள்ள பொருளைச் சுவாமி எடுத்துக்காட்டியுள்ளது இங்குக் காணத் தக்கதாகும்[26]

பெரிய திருமந்திரம் எனப்படும் "ஓம் நமோ நாராயணாய" என்ற தொடரில் பிரணவத்தில் அடங்கிய உகாரத்தின் பொருளாக அநந்யார்ஹத்துவம் [பிறர்க்கு உரியவனாயிராதிருத்தல்] சொல்லப் படுகிறது இந்தத் தத்துவப் பொருளைச் சுவாமி "கருமாணிக்க மலை" என்ற பதிகத்தில் ஆழ்வாருடைய பிறர்க்காளாகாத் தன்மையை எடுத்துரைக்கையில் கூறுகின்றார்.[27]

3-1-8 இறைவனின் திருநாமங்களைச் சொல்லல்

"அஞ்சிறைய மடநாராய்" என்னும் பதிகத்தில் ஆழ்வார் தம்மைப் பிரிந்து சென்ற இறைவனுக்குத் தூதுவிடும் தலைவி நிலையில் பாடுகிறார்.

இறைவன் தனது இயற்கைக் குணத்தால் தம்மோடுகலந்தபின் தம்முடைய குறைகளை [தோஷங்களை]க் கண்டு பிரிந்ததாகவும் ஆழ்வார் கூறுகிறார். மேலும் தம்மிடத்தில் முழுதும் குறைகளே

இருப்பினும் அவனிடம் பொறுமைக்குணம் நிரம்பியுள்ளதால் அக்குறைகளைக் கணிசிக்கத் தேவையில்லை என்பர். ஆனால் தம்முடைய குறைகள் அந்தப் பொறுமைக் குணத்தை மறந்துவிடச் செய்ததோ என ஆழ்வாராகிய பராங்குசநாயகி வருந்தித் தூது விடுகிறாள். இவ்விடத்தில் நம்பிள்ளை நயமாக இறைவனை 'அருளாக நீர்' என்ற திருநாமத்தையிட்டு ஆழ்வார் தூது விடுவதாக எடுத்தியம்பவதைச் சுவாமியும் ஏற்று அதற்கு மேலும் விளக்கம் தந்து சுவைபட இறைவனின் திருநாமங்களைச் சொல்லியனுபவிக்கும் பாங்குத் தீபிகையுரையில் இடம் பெற எழுதுகிறார்.[28] "அருளாத நீரருளி" என்னும் பாசுரம் இப்பதிகத்திற்கு உயிர்ப்பாசுரமாக அமைந்ததையும் சுவாமி சுட்டுகிறார்.[29]

இவ்வாறு இறைவனுக்கு "என்னுள் கலந்தவன்",[30] தெய்வ வாரி"[31] முதலான திருநாமங்களைச் சாத்தி ஆழ்வாரழைக்கும் அழகு காணப்பெறுகிறது.

3-1-9 ஒவ்வொரு திருவாய்மொழியின் திரண்ட கருத்தைக் கூறல்

ஒவ்வொரு பத்திலும் ஒவ்வொரு பதிகத்திற்கு அவதாரிகையாக அப்பதிகத்தின் பத்துப் பாசுரங்களின் திரட்சியான கருத்துக்களை எடுத்துக்காட்டுவர் சுவாமி' இதனால் இறைவனின் குணங்களையும் சிறப்புப்பெற்று விளங்கும் பாடல்களையும் அறியமுடிகிறது. எடுத்துக்காட்டாக 'தூவையாய்ச்சியரோடு சோத்ததும்'' என்னும் பாடலின் முடிந்த கருத்தான இறைவனுடைய பற்பல விளையாடல்களை வாயாரச் சொல்லி நன்றாக அனுபவித்து, அதனால் ஆழ்வாருக்குண்டான பெருமிதத்தைப் பெருமிடறு செய்து வெளியிடுவதாகக் கூறுவர்[32] இங்ஙனம் ஒவ்வொரு பதிகத்தில் உறைந்த திரட்சியான கருத்தை எடுத்துக்காட்டுவர் சுவாமி.

"ஆராவமுதே" என்ற பதிகத்தில் இறைவன் ஆழ்வார்க்கு முகம் கொடுக்காமையாலே வருந்தி அவனைக் கூவுவதாக அமைந்த பாடல்களின் திரண்ட கருத்தை அவதாரிகையில் காட்டுவது இதற்குச் சான்றாக அறியற்பாலதாகும்.[33]

3-2- முன்னோர் உரைகளின் சொல் பொருளாட்சிகளைப் பயன்படுத்தல்

> "முன்னோர் மொழிபொருளே யன்றியவர் மொழியும்
> பொன்னேபோல் போற்றுவம்"[34]

என்பதற்கிணங்கப் பிள்ளான் முதலான ஆசிரியர்கள் ஐவரின் உரைச் சொல்லாட்சிகளையும் பொருளாட்சிகளையும் உரிய

இடங்களிலே சுவாமி எடுத்துக் காட்டியுள்ளார். இவற்றில் பெரும் பாலும் நம்பிள்ளை உரையும் பிள்ளான் உரையும் பேரிடம் பெற்றுள்ளன. பெரியவாச்சான் பிள்ளை உரையும் நஞ்சீயர் உரையும் வாதி கசரி ஜீயர் உரையும் சிறுபான்மையளவில் இடம் பெற்றுள்ளன. எனவே நம்பிள்ளையருளிய உரை தீபிகையில் இடம்பெறுதலை ஆராயும்போது கீழ்க்கண்ட இருபது பாகுபாடு களில் சுவாமி ஈட்டின் தொடர்களைக் காட்டி ஆராய்ந்துள்ளமை தெரியவருகிறது

1. ஈட்டின் தொடர்களை விளக்குதல்
2. இறைவனின் சிறப்பைச் சொல்லல்
3. ஆழ்வாரின் தன்மையை அனுபவித்தல்
4. சொல்லாட்சியின் கருத்தை விளக்குதல்
5. உபதேசம் செய்தல்
6. பாடலின் இனிமையைக் காட்டல்
7. காரணங் காட்டல்
8. ஆழ்வார் சொல்லை விளக்குதல்
9. சொற்சேர்த்தியின் அழகைக் காட்டல்
10. நயம்பாராட்டல்
11. உட்பொதிந்த கருத்தைக் காட்டல்
12. ஐதிகத்தைக் காட்டல்
13. இதிகாசம் காட்டல்
14. பொருளாட்சிகளைக் [நிர்வாகம்] காட்டி உரைத்தல்
15. மேற்கோள் வரலாறு காட்டல்.
16. உபநிடதக் கருத்தை நிலைநாட்டல்
17. இன்சுவை மிகக பொருள் காட்டல்
18. அச்சுப்பிழையைத் திருத்திக்காட்டல்
19. பாடபேதம் காட்டல்
20. முன்னோர்கள் இலக்கண வல்லுநர் என நிறுவுதல்

3-2-1 ஈட்டின் தொடர்களை விளக்குதல்

ஆழ்வார் பாடல்களின் பின்னணியிலிருக்கும் கருத்தை நம்பிள்ளை. அக்கருத்தின்கண் உறைந்த உட்பொருளை எளிமை யாக இன்று நாம் அறியும்படித் தக்க உதாரணங்களைக் காட்டி விளக்குவர் சுவாமி.

நம்மாழ்வார் நெஞ்சென்னும் உட்கண்ணால் இறைவனைக் கண்டது மட்டுமின்றிப் புறக்கண்களாலும் அனுபவிக்கப் பாரிக் கிறார். அது கிடையாமையாலே நாயகி நிலைமையை அடைந்து பேச்சின்றி மயங்கிக் கிடக்கின்றார் அதுகண்ட அவளது திருத்

தாயார் இந்நிலையை அறியும் பொருட்டுக் கட்டுவிச்சியைக்குறி கேட்க அவள் 'கொள்ளுந் தரம் சரியல்ல' என்று கூறத் தோழி நாயகியின் நோயறிந்து பரிகாரம் சொல்லுகிறார்கள் ''தீர்ப்பாரையாமினி'' என்னும் பதிகத்தில், இப்பதிகத்தில் கீழ்மையினால்' என்றபாடலில் 'ஏழ்மைப்பிறப்புக்கும் சேமம்'[35] என்பதற்கு ஈட்டிலே 'செம்பருத்தார் கைக்குப் போகவேணுமோ' என்ற பொருள் வழங்குகிறார் நம்பிள்ளை இத் தொடரை எடுத்துக் காட்டிச் சுவாமி விளக்கம் தருவது பொருட்சுவை மிகுந்தது. அதாவது நெல் முதலானவற்றை அறுத்தால் அதை ஒரு கட்டாக கட்டுவதற்குக் கயிறுதேடவேண்டும். செம்பை அறுத்தால் அதைக் கொண்டே கட்ட முடியும். வேறு கயிறு தேடுவதில்லை. அவ்வாறே பராங்குச நாயகியின் நோய்க்குக் கண்ணன் கழல்களை வாழ்த்துவது தவிர வேறு எத்தத் தெய்வத்தின சம்பந்தத்தின் வாசனையையும் பொறுக்க மாட்டாத ஆழ்வாரின் பிறிதொன்றுக்கில்லாச் சிறப்பையும் எடுத்துக்காட்டுவது அறிய முடிகிறது.[36] இங்ஙனம் பல இடங்களில் ஈட்டின் தொடர்களைச் சுவையாக விளக்கிக் காட்டுவர் சுவாமி.

3-2-2. இறைவனின் சிறப்பைச் சொல்லல்

திபிகை யுரையில் பதவுரையாகவும் கருத்துரையாகவும் தெளிவுரையாகவும் காட்டவல்ல சுவாமி சிற்சில இடங்களில் இறைவன் மீது அளவு கடந்த அவாவுந்தத் தாம் சொல்லமாட்டாமல் அப்படியே நம்பிள்ளையின் தொடரைக் காட்டுவர்.

''உடையார்ந்த ஆடையன்'' என்ற பாடலில் 'உடையார்ந்த வாடையன் 'கண்டிகையன்', 'உடை நாணினன்', புடையார் பொன்னூலினன்' என்று எம்பெருமானுடைய ஆபரண அழகை நம்பிள்ளை உரைத் தொடர்களைக் கொண்டே சுவாமி பரம போக்யம் என்று அனுபவிப்பர்

3-2-3. ஆழ்வாரின் தன்மையை அனுபவித்தல்

ஆழ்வார் தன்மையை அனுபவிக்கும் இடந்தோறும் நம்பிள்ளை உரையைக் காட்டி இன்சுவைய வடிவெடுத்ததாகப் பெருமிதங் கொள்வர் சுவாமி.

'திரிவிக்கிரமன்' என்ற பாடலில் 'ஆழ்வாருடைய பழைய நெஞ்சைத் திருத்தினது மட்டுமன்றியே கருவுகலத்திலே ஒரு நெஞ்சைக் கொடுத்துதாகக்கூறுவர்.[38] கருவுலகம் என்பது கோவில்களில் சிறந்த ஆபரணங்கள் வைக்குமிடமாகும். அதிலிருந்து ஒரு மனத்தை எடுத்து நன்கொடையாக ஆழ்வாருக்குக் கொடுத்தானாம். இப்படிக்கொடுத்தமையால் 'மருவித்தொழும் மனமே தந்தாய்' என்று கொண்டாடுகிறார் ஆழ்வார். இவ்வாறு ஆழ்வார் தன்மையை எடுத்துக் காட்டுவர் சுவாமி.

3·2-4. **சொல்லாட்சியின் கருத்தை விளக்குதல்**

ஆழ்வார் பாடலிலமைந்த சொல்லின் கருத்தைவிளக்குவதற்கு நம்பிள்ளை அச்சொல்லுக்குரிய பொருளை ஆழ்வார் உள்ளக் கிடக்கைக் கேற்ப உரைப்பர். அச்சொல்லாட்சியை விளக்கமாகத் தீபிகை உரையில் எடுத்துக் கூறுவர்.

'நொந்தாராக் காதல்' என்ற பாடலில் ஆழ்வாராகிய பராங்குச நாயகி தன் விளக்கைக் கண்டு அதன் வெப்பத்தைப் பார்த்துத் தன்னைப்போல் எம்பெருமானது பிரிவால் அதுவும் வெதும்புவதாகக் கூறுவர். இப்பாடலில் நந்தா விளக்கமே' என்ற சொற்றொடருக்கு 'ஜ்வாலாபேத அநுமானமிருந்து பார்க்கிறாளன்றோ' என்ற சொல்லாட்சியைப் பயன்படுத்துவார்.[39]

இவ்வாறு நம்பிள்ளையின் சொல்லாட்சியைக் காட்டி அதற்குத் தக்க கருத்தைப் பல பாசுரங்களில் எடுத்துரைப்பர்.

3·2·5. **உபதேசம் செய்யும்போது ஈட்டுத் தொடர்களைக் காட்டல்**

'கருமமும் கரும பலனுமாகிய' என்ற பாடலில் இறைவனின் குணங்களைக் கேட்டால் விகாரப் படாமலிருப்பதாகிய அல்லது வேறுபடாமலிருப்பதாகிய பகுத்தறிவு இல்லாமை (அவிவேகம்) தவிர்த்து அவனது திருக்குணங்களை நினைத்து வாய்வந்தபடிச் சொல்லுங்கோள் என்று உபதேசிக்கிறார் ஆழ்வார். இப்பாடலில் 'ஓ நமை மனத்தினுள் வைத்து' என்ற தொடருக்கு ஈட்டுத்தொடரைக் காட்டுகிறார் சுவாமி. அதாவது 'ஒரு பயனைப் பெறுவதற்காக அன்றியே நெஞ்சிலே இருக்கையே பயனாகக் கொண்டு நெஞ்சிலே வைத்து அவன் குணங்களைப் பற்றி வாய்வந்தபடி சொல்லுங்கோள்' என்பதை விளக்குகிறார்.[40]

இவ்வாறு ஆழ்வார் உபதேச பரமாக வருமிடந்தோறும் ஆழ்வார் சொல்லுக்கேற்ப அமைந்த ஈட்டில் தொடர்களை எடுத்துக்காட்டுவர் சுவாமி.

3, 2, 6, **பாடலின் இனிமையைக் காட்டல்**

ஆழ்வார் சொற்களின் இனிமையறிந்து நம்பிள்ளை பொருள் வழங்குவர். ஆழ்வார் சொற்கள் ஒவ்வொன்றும் இன்சுவையாயிருப்பினும் அச்சொற்களின் நயத்தை நோக்கி நம்பிள்ளை பொருளிடுவர். இவற்றை அனுபவித்த சுவாமி பற்பல இடங்களில் பாடலின் பல சொற்களுக்குப் பொருள் வழங்கியிருப்பினும் சொல்நயத்தை நோக்கி நம்பிள்ளை அருளிச் செய்ததை எடுத்துக்காட்டுவர்

'திருவாறன்விளை' என்கிற திவ்விய தேசத்து இறைவனைக் காண வேண்டுமென்று ஆசைப்படுகிறார் ஆழ்வார். இறைவன் ஆழ்வாரைக் காணவேண்டுமென்று முயன்று வெற்றியையுடைய கருடன் மேலே ஏறி வருவானாம். அப்படிப்பட்டவரை நடு வழியிலே கண்டு பெருமிதம் அடைகிறார் ஆழ்வார். இக்கருத்தை 'ஆடும் பறவை மிசைக்கண்டு' என்ற இடத்தில் சொல்நயத்தை நோக்கி நம்பிள்ளை உரைத்ததை அப்படியே சுவாமி எடுத்துக் காட்டுவர்.[41]

3 2. 7, காரணங் காட்டல்

'வேதம் வல்லார்களைக் கொண்டு' என்ற பாடலில் வைணவர்களைப் புருஷகாரமாகக் [சிபாரிசு]கொண்டு இறைவன் திருவடிகளைப் பணியுமாறு ஆழ்வார் பணிக்கிறார். கீழ்ப் பாட்டில் 'வணங்கீர்கள் மாயப்பிரான் தமர்வேதம் வல்லாரையே' என்று வைணவர்களையே முக்கியமாகக் கொள்ளும்படி சொல்லு கிறது.[42] ஆனால் இப்பாசுரத்தில் முரணாக உள்ளது பற்றி நம்பிள்ளை அருளியதற்குக் காரணம் காட்டுகிறார் சுவாமி. அதாவது, வைணவர்கள் அடையத்தக்கவர்கள்; ஆனாலும் தம்மோடு ஒன்றானவர்களிடம் அன்பு, நம்பிக்கையுண்டாவது அரிதாகையாலே அவர்களை உயர்ந்த தலைவர்களாக் கொள்ள இசைவு உண்டாகாது. ஆயினும் அவர்களைப் புருஷகார யாகவாவது கொள்ளப் பாருங்கோள் என்கிறார்.[43]

இவ்வாறு ஈட்டின் தொடர்களில் புரியாத நிலை தவிர முன் பின் பாடல்களில் நம்பிள்ளையின் கருத்தைக் கூறிச் சமாதானம் செய்வர் சுவாமி.

3-2-8 ஈட்டுத் தொடரைக் காட்டி ஆழ்வார் சொல்லை விளக்குதல்

சுவாமி ஆழ்வார் திறத்து ஆழ்ந்த அனுபவத்தினைக் கொண்டவரானாலும் அவர் வழியாக இறைவனை அனுபவிப்ப வரானதாலும் ஆழ்வார் சொற்களை விளக்கும்போது நம்பிள்ளை உரைத்தொடரைக் காட்டி அனுபவிப்பர்.

'அஞ்சிறைய மடநாராய்'[44] என்னும் பதிகத்திலே முதல் பத்துப்பாட்டுக்களில் ஆழ்வார் தானான தன்மையை இழந்து கதறினார். கதறின வளவிலே இறைவன் ஆழ்வாரை இந்நில வுலகத்தவர் இழக்கக் கூடாதென எண்ணிப் பதறி வந்து சேவை சாதித்தான். இப்படி முகங்காட்டினபடியைக் கண்டு 'அளவியன்ற ஏழுலகத்தவர் பெருமான கண்ணனை' என்கிறார் ஆழ்வார்.

இவ்விடத்தில் 'கண்ணனை' என்பது இறைவன் வந்து முகங் காட்டிற்றிலன் என்கிற குற்றந் தீரவந்து முகங்காட்டுகை யினாலே அடியார்க்கு எளியனானான். இப்படி அடியார்க்கு எளியனானவன் கண்ணன் ஆனபடியாலே இங்குக் 'கண்ணனை' என்று மேலும் சொல்லுகிறார் ஆழ்வார். இவ்வாறு ஆழ்வார் சொல்நயத்தை விளக்க ஈட்டின் தொடர்களைக் காட்டுவர் சுவாமி.[45]

7-2-9. ஆழ்வார் பாடலிலுள்ள சொற்சேர்த்தியின் அழகை காட்டல்

ஆழ்வாருடைய நிலைமைகளைச் சொல்லும் நோக்காகக் கொண்ட நம்பிள்ளை உரையில் இறைவனைப் பற்றி ஆழ்வார் சொல்லும் சொற்சேர்த்தியினால் கிடைக்கும் இனிமைப் பொருளை நம்பிள்ளை அனுபவித்து உரைப்பர். இவ்வனுபவங் கள் உள்ளடங்காத் தன்மையன. இவை சுவாமி அனுபவித்து எடுத்துக் காட்டினாலன்றி விளங்காப் பொருண்மை படைத்தன.

'தாமரைக் கண்ணனை விண்ணோர் பரவும் தலைமகனை' என்ற இடத்திலே தாமரைக் கண்ணனான இறைவனை 'விண்ணோர்களான நித்ய சூரிகள் முறைகெடத் தோத்திரம் செய்கிறார்கள். இவ்விடத்திலே நம்பிள்ளையின் அனுபவம் தனிப் பட்டதாகும். அதாவது இறைவனுடைய திருக்கண்களிலே தோற்று நித்யசூரிகள் சன்னிசுரத்தால் ஆடுபவர்களைப் போல் முறைகெடத் தோத்திரம் செய்கிறார்கள் என்று சொல்கிறார். இதனைச் சுவாமி, இறைவன் கண்ணழகைக் காட்டி அவர்களை வாய்வெருவச் செய்தது போல ஆழ்வார் திறத்தும் செய்தருளினன் என்று குறிப்பிடுவர்.[46]

7-2-10. ஈட்டின் நயம் பாராட்டல்

சாத்திரங்களின் பொருள்களை அற்புதமாக அருளிச் செய்வ தோடல்லாமல் உலகவிஷயங்களிலும் பரந்த அறிவு படைத்தவர் நம்பிள்ளை ஆவர். அவர்தம் இவ்விரு திறன்களும் புலப்படுமாறு உரைநயம் காட்டி உணர்த்துவர் சுவாமி. 'சதிரமென்று தம்மைத் தாமே' என்ற பாடலில் 'லைகி மற்றொன்று கூறுவர்' என்ற இடத்தில் வெறும் சாத்திரப் பொருள்களாகவே இருந்தால் நற் போது போக்குபவர்கள் தூங்கிவிழுவார்கள் என்று நம்பிள்ளை நடுவே உலக விஷயமான இனிய சொற்களைக் கூட்டி உரைப்பர் என்று சுவாமி எடுத்துரைப்பர்.[47]

இவ்வாறு பல இடங்களில் நம்பிள்ளை நயம்படவுரைப்பது சுவாமி வாயிலாகக் காணமுடிகிறது.

3-2-11 உட்பொதிந்த கருத்தைக் காட்டல்

நம்பிள்ளை உரைகளை எடுத்துக்காட்டுவது போலவே தீபிகையிலே முன்னோர்களின் பொருளாட்சிகளில் பொதிந்துள்ள கருத்துக்களை எழுதிக்காட்டுவர் சுவாமி

'ஒன்றிய திங்கள்' என்ற பாடலில் 'நின்ற குன்றத்தினை நோக்கி நெடுமாலே வாவென்று கூவும்' என்னும் தொடருக்குப் பிள்ளானுடையவும், நஞ்சீயருடையவும் ஈட்டில் அமைந்துள்ள பொருளாட்சிகளை எடுத்துக்காட்டுகிறார். இதன் உட்கருத்தைச் சுவாமி காட்டும்போது நின்றகுன்றத்தினை நோக்கி' என்பதற்கு மேலுள்ள பதமான நெடுமால் என்பதிலுள்ள 'மால்' என்பதற்குப் பெருமைப் பொருள்களிலே பெரிய வடிவு உடையவன் திரிவிக்கிரமன் என்று பிள்ளான் எடுத்துக்காட்டிய பொருளாட்சியின் உட்கருத்தைக் காட்டுவர். ஆனால் நஞ்சீயர் 'மால்' என்பதற்கு 'மையல்' என்ற பொருளைக் கொண்டு, நின்ற ஒரு மலையைப் பார்த்து உலகையும் அளப்பதற்கு வளர்ந்தருளி இறைவனின் மையலை அறியாமோ என்பதான உட்கருத்தைச் சுவாமி எடுத்துக்காட்டுவர்.[48]

3-2-12. ஈட்டில் காட்டிய ஐதிகத்தைக் காட்டல்

'ஐதிகம்' என்பது பரம்பரையான கதைகளைச் சொல்லுதலாகும். புராணம் சொல்பவர்கள், தாங்கள் சொல்லும் கருத்துக்களுக்கு மேற்கொள்ளும் பிரமாணங்களில் (அளவைகளில்) ஒன்றாக இதனைக் கொண்டுள்ளனர். அதாவது ப்ரத்யக்ஷம் அநுமானம் முதலியவற்றைப் போல ஐதிகமும் ஓர் அளவை என்றபடி[49] தமிழிலக்கிய உரையாசிரியர்களும் சங்க இலக்கியங்களின் வாயிலாக ஐதிகங்களைக் காட்டியுள்ளனர். மணிமேகலையில் ஐதிக அளவை ஏழாம் அளவையாகக் கொள்ளப்பட்டுள்ளது.[50] ஆனால் வைணவ உரை ஆசிரியர்கள் ஆழ்வார் ஆசாரியர்களின் வாழ்க்கைச் செய்திகளையும், அரசியல் நிகழ்ச்சிகளையும் உள்ளடக்கிய உரைவிளக்கங்களையே ஐதிகம் என்பர்.[51] சுவாமிகளும் கதையோடு கூடிய அர்த்த விசேஷங்களை ஐதிகம் என்று வழங்குவதாகக் கூறுவர்.[52] இவ்வகையான ஐதிகங்கள் பல இடங்களில் திருவாய்மொழிக்கமைந்த தீபிகையுரையில் காணப்பெறுகின்றன, இவை பெரும்பாலும் ஆசாரியர்களின் வாழ்க்கையில் நடந்த நிகழ்ச்சிகளை ஆழ்வார் பாடிய பாடலோடு ஒப்பிட்டு அதனால் ஏற்பட்ட அனுபவத்தைச் சொல்லுவதாக இருக்கின்றன.

பிள்ளான் என்னும் ஆசாரியர் தமது இறுதிக்காலத்தில் 'கூவிக் கொள்ளும் காலம் இன்னம் குறுகாதோ' என்கிறபடியே தம்மை

அழைத்துக்கொள்ளும் காலம் இன்னம் கிட்டியிருக்க இறைவனைப் பலகாலும் வருந்திச் சொல்லத் தம் சீடரான நஞ்சீயர் அழுவதைப் பார்த்து அங்குப் (பரமபதம்) போய்ப் பெறப் போகும் பேறு இதைக் (பூலோகம்) குறைந்ததன்று என்பதை நஞ்சீயருக்குக் தெரிவிப்பர் பிள்ளான்.

இவ்விடத்தில் ஆழ்வார் பாடலை நோக்கும்போது, அவரை அழைத்துக்கொள்ளும் விஷயத்தில் இறைவன் நினைவில் வேறுபாடு ஏதும் இல்லை. ஏதோ ஒரு நாளில் தம்மை அழைத்துக் கொள்ள அவன் எண்ணியுள்ளமை உண்மையே. ஆனாலும் அந்த நாள் இன்று நாளையாம்படி சிக்கியிருக்கக் கூடாதோ என்பதே 'கூவிக்கொள்ளுங்காலம் இன்னங் குறுகாதோ' என்ற தொடரால் வெளிப்படுகிறது. இங்கு நம்பிள்ளை தம் முன்னோரான பிள்ளானுடைய இறுதிக் காலத்தில் நடந்த நிகழ்ச்சியைத் தம் ஆசாரியரான நஞ்சீயரின் வாயிலாகக் கேட்டுத் தம்முடைய உரையில் ஒப்பிட்டு உரைப்பர்.[53]

முன்னோர் மரபு வழிவந்த சுவாமிகளும் இந்த மணியான ஐதிகத்தை அனுபவித்துத் தம்முடைய தீபிகை உரையில் காட்டி முன்னோர்களின் பெருமையைப் புலப்படுத்தியுள்ளார்.[54]

இறைவனுடைய சம்பந்தம் பெற்ற பொருள்களையும், இறைவனுக்கும் போலியான பொருள்களையும் கண்டு களிப்பர் தலைவியான ஆழ்வார். அவ்வகையில் 'திருவுடை மன்னரைக் காணில்' என்ற பாடலில் முழுமையான செல்வத்தைக் கண்டால் திருமகள் கொழுநனான இறைவனைக் கண்டதாகக் கூறுவர். இவ்விடத்தில் ஓர் ஐதிகத்தைக் காட்டி விளக்குவர் நம்பிள்ளை. அரசன் ஒருவன் யானையின் கழுத்தில் ஏறும்போது அவன் ஏறும் விதத்தை நாதமுனிகள் என்னும் ஆசாரியர் கண்டார். அதாவது அரசன் தன் சிற்றரசனுடைய தலையில் அடியிட்டு யானையின் கழுத்தில் ஏறினான். இறைவன் பிரமன் முதலானோர் தலையில் அடியிட்டுப் பெரிய திருவடியான கருடன் மீது ஏறும் விதம் இவ்வாறாகத்தான் இருக்கும் என்று சொல்லி மயங்கினார். இது போல் ஆசாரியர்கள் இறைவனுடைய போலி கண்டு மயங்கியதைக் காட்டுவர். சுவாமிகளும் இதனைப் பின்பற்றித் தம் உரையில் காட்டியுள்ளார். இதனால் நாதமுனிகளின் உண்மையான இறையன்பு புலனாகின்றது.[55]

3-2-13. இதிகாசம் காட்டல்

வழிவழியாக வருகிற வரலாற்றுச் செய்திகளைக் காட்டுவதே இதிகாசம் எனப்படும். உரையாசிரியர்கள் எழுப்பும் உரைகள்

முழுமையான இதிகாசங்களைப் பிரித்துச் சொல்லாது கருவை மட்டும் விளக்குமாறு அமையப்பெறும். இதனால் நூலின் கருத்தும் உரையினால் ஐயமின்றி விளங்கும். இதனையும் புராணம் சொல்பவர்கள் தாங்கள் சொல்லும் கருத்துக்களுக்கு ஆதாரமான அளவைகளில் ஒன்றாகக் கொள்வர்.[56] இவ்வகை வரலாற்றுச் செய்திகள் திவ்வியப் பிரபந்த உரைகளில் வைணவ உரையாசிரியர்கள் கையாண்டுள்ளனர் அதனைப் பின்பற்றி சுவாமி பல இதிகாசங்களைக் காட்டியுள்ளார்.

'நெடுமாற் கடிமை' என்கிற பதிகத்தின் பயனுரைக்கும் திருநாமப்பாட்டான 'நல்ல கோட்பாடு' என்ற பாடலில் 'நல்ல பதத்தால் மனைவாழ்வர் கொண்ட பெண்டிர் மக்களே' என்ற தொடரால் குடும்பத்தோடு அடியார்களுக்கு அடிமைசெய்யும் சிறப்புடனே மனைவாழப் பெறுவர் என்னும் பொருள்பட உரைப்பவர் ஆழ்வார். ஆழ்வாருடைய பாடலில் ஆழங்காற்பட்ட திருக்கோட்டியூரில் வாழ்ந்த செல்வநம்பி என்பவரின் வாழ்வில் நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சியைக் காட்டுவர் நம்பிள்ளை. சில ஸ்ரீவைஷ்ண வர்கள் ஒரு சமயம் திருவனந்தபுரத்துக்கு யாத்திரையாகப் பெரும் திரளோடு செல்லும் போது திருக்கோட்டியூர் செல்வநம்பி வீட் டிற்கும் சென்றனர். அப்போது செல்வநம்பி ஊரிலில்லை. வீட்டில் நூறு வித்துக்கோட்டைநெல் (ஒருகோட்டை என்பது 21 மரக் கால் அளவு) இருந்தது, அவருடைய நங்கையார், வருந்தி அழைப் பினும் வரமாட்டாத பெரியோர்கள் தாமாகத் தங்கள் வீட்டிற்கு வந்தது பற்றி மகிழ்ச்சியுற்று அவர்களுக்கு உணவளித்தார். மறு நாள் செல்வ நம்பி வந்து தானியம் ஒன்றுமில்லாமையைக் கண்டு கேட்க, 'பரமபதத்தில் விளைவதாக வித்திட்டேன்' என்று கூறி னார். இதனால் அப்பெண்மணிக்கு அடியார் திறத்துள்ள அடிமை திறம் அறிய முடிகிறது இப்படிப்பட்ட குடும்ப வாழ்க்கை ஆழ் வாருடைய திருநாமப் பாட்டின் பயனால் அமைந்தது என்றும் அறிய முடிகிறது.

'நீர்மையில்' என்ற பாடலில் அடியவர்களான பாண்டவர் களின் விரோதிகளைப் போக்கின இறைவனுடைய திருக்குணங் களை நினைத்து ஈடுபடாதவர்கள் 'பெற்றதாய் வயிற்றினைப் பெருநோய் செய்யவே பிறந்தவர்கள்' என்கிறார். இப்பாடலில் 'ஊன்மல்கி மோடு பருப்பார் உத்தமர்கட்கென் செய்வார்' என்பதற்கு உத்தமர்களுக்கு இறைவனே தாமும் தன் செல்வங் களையும் கொண்டு உதவி செய்யாநிற்க, சில பாவிகள் பாகவதர் களுக்குத் தொண்டு செய்யும் அந்தப் பாக்கியத்தை இழந்தவர்களா

கிறார்கள் என்ற பொருள்பட உரைப்பர். இதற்குத் தக்கபடி கூரத்தாழ்வானுக்கும் பெரிய நம்பிக்கும் சோழராஜ சபையில் நடந்த நிகழ்ச்சிகளை எடுத்துரைப்பர்.[57] இதனால் இறைவன் தன்னையும் தன் செல்வத்தையும் அடியார்களுக்கு உதவி செய்வான் என்பது புலனாகிறது.

3-2-14. முன்னோர் பொருளாட்சிகளைக் காட்டி (நிர்வாகம்) செய்தல்

இலக்கண உரையாசிரியர்கள் தம் உரையேயன்றித் தமக்கு முன்பிருந்த உரையாசிரியர்களின் பொருளாட்சிகளையும் பயன்படுத்தி வந்தனர். இவ்வகை நெறியைப் பின்பற்றி இளம்பூரணர் தாம் உரைத்த தொல்காப்பிய உரையில் களவியல் உரைக் கருத்தினையும் பின்பற்றி உரை அமைத்தது காணமுடிகிறது.[58]

இவ்வாறே வைணவ உரையாசிரியர்களில் நாதமுனிகள் தொடக்கமாக வாய்வழியாக வழங்கிவந்த பொருளாட்சிகள் ஏட்டில் ஏடுபடுத்தாமலிருந்தன. நம்பிள்ளை காலத்தில்தான் அவர்தம் உரையில் தமக்கு முன்பிருந்த ஆசாரியர் பொருளாட்சிகள் இடம்பெற்றன. இவ்வகை நோக்கில் தீபிகை உரையைக் காணும் போது, ஈட்டில் மிகுதியாக வந்துள்ள ஆளவந்தார், திருமலையாண்டான், எம்பெருமானார், பிள்ளான், கூரத்தாழ்வான், பட்டர், எம்பார், நஞ்சீயர், பிள்ளைத் திருநறையூர் அரையர் முதலானோர்களின் பொருளாட்சிகளும் ஈட்டில் சிறுபான்மையளவிலமைந்த திருமலைநம்பி, ஆண்டான் [முதலியாண்டான்], அனந்தாழ்வான் அம்மங்கி அம்மாள், சிற்றாட்கொண்டான், கொட்டை நம்பி முதலானோர்களின் பொருளாட்சிகளும் சுவாமி தம் தீபிகை உரையில் கையாண்டுள்ளது அறியமுடிகிறது. இவை

1 பெயர் சுட்டாமல் பொருளாட்சிகளைச் சுட்டல்;

2 பொருளாட்சிகளைக் காட்டி அதில் சிறந்ததாக அமைந்துள்ளதைக் காட்டல்;

3 பொருள் விளங்காப் பொருளாட்சிகளைப் பிரித்துக் கூறல்

என்ற மூன்று வகைகளில் ஆராயப்பட வேண்டியுள்ளன.

3 2-14-1-பெயர் சுட்டாமல் பொருளாட்சிகளைக் காட்டல்

'பொலிக பொலிக பொலிக' என்ற பதிகம் இந்த விபூதியிலுண்டான வைணவக் கூட்டத்திற்கு மங்களாசாஸனம்[வாழ்த்து]

பண்ணுவதாக அமைவதாகும். இதில் ஆழ்வாருடைய வைணவ ஸ்ரீ [திரு] யைக் காண்பதற்காக நித்ய சூரிகள் விண்ணுலகில் நின்றும இவ்வுலகில் எழுந்தருள, அவர்களுக்கு மங்களாசாஸனம் வழங்குவதாகச்சில ஆசாரியர்கள் பொருள் கூறுவர். இவ்விடத்திலே ஈட்டில்நம்பிள்ளை இரண்டு ஆசாரியர்களின்பொருளாட்சிகளைக் காட்டிச் சமாதானம் செய்வர். இவற்றைப் பின்பற்றிய சுவாமி ஆசாரியரின் பெயர் காட்டாமல் அவர்கள் அனுபவத்தில் மூழ்கிப் பொருள் உரைப்பர். 'அவற்றை ஈட்டோடு ஒப்பிட்டுக் காணும் போது. 'இந்த நிலத்திலே உள்ள வைணவர்களுக்கு நேராக இப் பதிகத்தால்வாழ்த்து தெரிவிப்பதாக' எம்பெருமானார் பொருளாட்சியையும், இந்த நிலத்திலுள்ள வைணவர்களைக் காண்பதற்காக வேறு உலகில் நின்றும் வந்தவர்களுக்கு வாழ்த்து தெரிவிப்பதாக' ஆளவந்தான் பொருளாட்சியையும் தழுவியது உணர முடிகிறது. இதனை அரண்செய்யும் வகையில் ஆசாரிய இருதய நூற்பாவையும் எடுத்துக் காட்டுவர் சுவாமி [59]

3-2-14-2. பொருளாட்சிகளைக் காட்டிச் சிறந்ததை எடுத்துக் கூறல்

'அருள்தானினியானறியேன்' என்ற பாடலில் 'இதுவல்லால் பொருள் தானெனில் மூவுலகும் பொருளல்ல' என்ற தொடருக்குத் திருமலையாண்டான், எம்பெருமானார் பொருளாட்சிகள் ஈட்டில் அமைந்துள்ளன. ஆழ்வார் இறைவனது உள்ளப்பாங்கை எடுத்துக் காட்டும் ஆசாரியர்களின் பொருளாட்சிகளுக்கு இடத்திற்கேற்ப ஆசாரியர்களின் திருவுள்ளத்தில் ஓடிய பொருளாட்சி இறைவனுடைய எண்ணமாகச் சொல்லும் நிலைமைக்கேற்ப அமைந்ததே சிறந்தது என எடுத்துக்காட்டுகிறார். [60]

3-2-14-3. பொருள்விளங்காப் பொருளாட்சிகளை விரித்துக்கூறல்

'நமக்குப் பூவின்மிசை' என்ற பாடலில் 'சொல்மாலைகள் சொல்லுமாறு அமைக்க வல்லேற்கு' என்ற தொடருக்குப் பட்டருடைய பொருளாட்சியும், அவருக்கு முன்னுள்ள ஆசாரியர்களின் பொருளாட்சிகளையும் எடுத்துக் காட்டுவர். இவ்விடத்தில் முன்புள்ள ஆசாரியர்கள் இறைவன் பரமாகப் பொருளாட்சி அமைந்ததையும் பட்டருடைய பொருளாட்சியிலே இறைவனது கண்ணழகிலே ஈடுபட்டுக் குரல் தழுந்திருந்த நிலைமையால் வந்த ஆழ்வாரின் தன்மையில் நோக்கு என்று எடுத்துக் காட்டுவர் சுவாமி. மேலும் அத்தொடரிலுள்ள 'அமைக்க' என்ற சொல்லின் சுவைக்கு மிகவும் பொருந்திப் பட்டருடைய பொருளாட்சி அமைந்ததை எடுத்துக்காட்டுவர். [61]

இவ்வாறே 'அவன் கையதே யெனதாருயிர்' என்ற பாடலில் 'தவம் செய்தில்லா விளையாட்டியேனுயிர் இங்குண்டோ' என்பதற்கு இருவகைப் பொருட்சிகளைக் காட்டுவர் நம்பிள்ளை. இவற்றில் பிள்ளான் பொருளாட்சியின் உறைப்பைத் தெளிவாக எடுத்துரைப்பர் சுவாமி.[62] இப்பதிகம் தூது விடும் பதிகமாகையாலே ஆழ்வாராகிய பராங்குச நாயகிக்கு ஏற்பட்ட துன்பத்தை எடுத்துக்காட்டுவது குறிப்பிடத்தக்கது.

3-2-15 ஈட்டில் காட்டிய மேற்கோள் வரலாறு காட்டல்

நம்பிள்ளை தமது உரையில் ஆழ்வாருடைய சொற்களுக்குப் பொருள்விளக்கம் தரும்போது அவற்றிற்கு ஒப்பான ஒரு நிகழ்ச்சியை வேத, இதிகாச, பாகவத, புராண, கீதை ஆகியவற்றிலிருந்து எடுத்துக் காட்டுவர். அதனைப் பின்பற்றியே ஈட்டில் காட்டிய மேற்கோள்களைக் காட்டி அவ்விடத்திற்கேற்ப நிகழ்ந்த வரலாற்றை விரிவாக எடுத்துக்காட்டுவர். இவ்வாறு பல இடங்களில் இராமாயண, பாரத, பாகவத, கீதை ஆகியவற்றின் சுலோக இடங்கள்தோறும் அத்தொடருக்குப் பின்னணியில் நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சிகளைத் தீபிகை உரையில் காட்டுவர்.

'எங்கானல் அகங்கழிவாய்' என்ற பதிகத்தில் பராங்குச நாயகியான ஆழ்வார் இறைவனைப் பிரிந்ததனாலுண்டான துன்பத்தைப் போக்கச் சில பறவைகள், மேகங்கள் ஆகியவற்றைக் குறித்துத் தூது விடுகிறார்.

இப்பதிகத்தில் 'திருமேனி அடிகளுக்கு' என்ற பாடலிலே 'திருமேனி அடிகளுக்குத் தீவினையேன் விடுதூதாய்' என்கிற தொடருக்கு, 'அவசா:ப்ரதிபதிரே' என்கிற பாகவத மேற்கோள் காட்டி நம்பிள்ளை உரைக்கிறுர். சுவாமிகளும் இத்தொடரைக் காட்டியதோடல்லாமல் அதன் வரலாற்றையும் காட்டி உரைப்பர்' அதாவது பாண்டவ தூதனாய்க் கண்ணன் துரியோதனனிடம் வரும்போது கண்ணனுடைய அழகுகண்டு அவன் (இருக்குமிடத்தில் இருக்கமாட்டாமல் மரியாதை செய்யும்வகையிலேஎழுந்தான். இத்தகு மேற்கோள் வரலாற்றை வடிவழகாலே தோற்பித்து அடிமை கொள்வதன் நோக்கை எடுத்துக்காட்டும் வகையில் இந்த மேற்கோள் பயன்பட்டதெனத் தோன்றுகிறது.[63]

இவ்வகை இராமாயண, பாரத, கீதை முதலியவற்றிலிருந்து உருக்கமான மேற்கோள், வரலாறு ஆகியவற்றைச் சுவாமி எடுத்துக் காட்டுவதிலிருந்து அளவிடற்கரிய அவர்தம் அநுபவமும்

அதனை உலகோர்க்கு உரித்தாக்கும் அவர்தம் ஆர்வமும் புலனாகிறது, மேலும் நம்பிள்ளை காட்டிய மேற்கோற்களைத் தழுவியதோடல்லாமல் நம்பிள்ளை காலத்திற்கு பின்புவந்த ஆசாரியர்தம் நூல்களின் மேற்கோள்களுக்கும் ஒப்புமையாகஎழுத்தாளப்பெற்று விளக்கப் பெறுவது தீபிகைகளின் சிறப்புகளுள் ஒன்று.

3-2-16 உபநிடதக் கருத்தை நிலைநாட்டல்

மாமுனிகள் உபதேச ரத்தின மாலையில் வேதத்திற்கு ஒப்பானது பற்றிக் காட்டியதற்கேற்பத் திருவாய்மொழியில் உபநிடதத் தொடர்களுக்கு ஒப்பாக ஆழ்வார் சொற்களும் அமைந்ததை எடுத்துக் காட்டுவர் நம்பிள்ளை. இதனைப் பின்பற்றியே சுவாமிகளும் உபநிடதத் தொடர்களை நிலைநாட்ட அதனை விளக்கமாக ஆழ்வார் பாசுரத்தோடு ஒப்பிட்டுக் காட்டுவர்.

'தானோருருவே தனிவித்தாய்' என்ற பாடலில் 'தான்' என்பதற்கு இறைவனே முதற்காரணமாகவும், 'ஓர்' என்பதற்கு இறைவனே துணைக்காரணமாவும், 'தனி' என்பதற்கு இறைவனே நிமித்த காரணமாகவும் ஆகிய மூன்றும் தானேயாகி இருத்தலைச் சாந்தோக்ய உபநிடதத் தொடர்மூலம் நிலைநாட்டுவது அறியற்பாலதாகும்.[64]

3-2-17. இன்சுவைமிக்க பொருள் காட்டல்

'ஏழை பேதை' என்ற பாடலில் ஆழ்வாராகிய பராங்குச நாயகி இறந்துப் பெரும்பாலும் எல்லாம் ஒடுங்கிவிட்டதாம். அவளுடைய இளநோக்காவது குலையாதபடி இருக்கவேண்டுகிறாள் திருத்தாயார். இவ்விடத்தில் நம்பிள்ளை சுவைமிக்க பொருளைக் காட்டுகிறார். அதாவது ஆழ்வாராகிய நாயகி முடிந்து போகிறாள், தாயானவள் பெண்ணை இழந்தாலும் இறைவன் வேண்டுமென்றால் அவனுக்கு உயிரான ஆழ்வாரைக் காத்தருளும்படி வேண்டுவதாகக் கூறுவர். இவ்விடத்தில் ஆழ்வாரின் ஆற்றாமையை எடுத்துரைக்கும் இனிமையும் மேலும் இறைவனுக்குப் பிராட்டியின் நோக்கே உணவாகச் சொல்லப்பட்டதால் அவளுடைய உயிரை அவனே நோக்க வேண்டும் என்று சுவை பெற உரைப்பதையும் சுவாமி எடுத்துக்காட்டுவர்.[65] இவ்வாறு இன்சுவைமிக்க பொருள்கள் இடத்திற்கேற்பத் தீபிகை உரையில் எடுத்துக்காட்டுவது சுவாமியின் இயல்பாகும்.

3-2-18. ஈட்டிலுள்ள அச்சுப்பிழையைத் திருத்திக்காட்டல்

வைணவக் களஞ்சியமாகத் திகழ்ந்த சுவாமி, உரையிலுள்ள அச்சுப்பிழையை உணரமுடியாதவர்கள் அறியும் வகையில் அதனை எடுத்துக்காட்டித் திருத்தி விளக்குவர்,

'நண்ணாவசுரர்' என்றபாடலில் 'இன்பம் தலைச்சிறப்ப' என்ற இடத்தில் ஈட்டின் தொடர்களை அச்சிட்டவர்கள் பிரிக்க வேண்டிய இடத்தில் பிரிக்காமல் ஒன்றுசேர்த்து அச்சிட்டதை எடுத்துக்காட்டி அதனைப் பயிலவேண்டிய முறையையும்எடுத்துக் காட்டுவர்:[66]

இங்ஙனம் சுவாமிகளுக்கு நம்பிள்ளையின் பால் அளவிடற்கரிய அன்பின் மிகுதியாலே அவர்தம் உரைத்தொடர்களைச் சுவாமி எவ்வெவ்வாறு பயன்படுத்தினார் என்பது ஆராயப் பட்டது.

இவ்வாறே பெரியவாச்சான் பிள்ளை உரையும், பிள்ளானுடைய உரையும் ஆங்காங்கு எடுத்துக் காட்டும் போக்கில் பற்பல இடங்களில் கையாளப் பெற்றுள. சுவாமி உகந்த இடங்கள் அவை என்ற வகையில் ஆராயப்படுகின்றன.

3-2-19 பாடபேதம் காட்டல்

முன்னோர்களின் உரைகளில் பாடங்களையும் அவர்கள் காட்டும் பாடபேதங்களையும் சுவாமி தம் தீபிகை உரையில் பல இடங்களில் காட்டியுள்ளார். இவற்றில் சுவாமி தழுவிய பாடத்தின் குறிப்புப் பொருளை உரைப்போக்கில் அமைந்த நயங் கொண்டும் இலக்கண வகையிலமைந்த பேதம் கொண்டும் உணர்த்துவது குறிப்பிடத்தக்கது.

'கனையிருளே' என்ற மூலபாடத்தைப் பின்பற்றி முன்னோர்கள் உரை அமைந்திருப்பதையே சுவாமி பின்பற்றியிருப்பினும் 'கனவிருளே' என்ற பாடத்தையும் காட்டுவர். 'கன' என்பது வடசொல் விகாரம் என்றும், 'கனையிருளே' என்று பாடபேதம் என்றும், 'கனை' என்பது வினைப்பகுதியாகும் என்றும் விளக்கிக் காட்டுவர்.

3-2-20 முன்னோர்கள் இலக்கண வல்லுநர் என நிறுவுதல்

முன்னோர்களின் உரைகளில் இடம்பெற்ற இலக்கணச் சிறப்புகளை எடுத்துக்காட்டி அவர்களின் இலக்கண வன்மையைச்

சுவாமி நிறுவுவர். அதுமட்டுமன்றி இலக்கண முறைமையை மீறி உரை வழங்கியுள்ள அவர்கள் திறத்தையும் அவர் காட்டியுள்ளார். இவை ஐந்தாம் இயலில் ஆராயப்படும்.

3-3 ஆறாயிரப்படியைத் தழுவிய தீபிகை உரை

'எனதாவியுள் கலந்த' என்ற பாடலில் உலகில் ஒருவர் உதவி செய்தால் உதவி பெற்றவர் கைம்மாறு செய்வது என்று ஒருமுறை உண்டாதலால் ஆழ்வாரும் இறைவனுடைய சரக்காகவே இருக்கும் போது தாம் கொடுத்ததாகக் கூறுவது தவறு என்று எடுத்துக் காட்டுவர். இப் பாட்டின் பொருளைப் பிள்ளான் எடுத்துரைப்பது பரமபோக்யம் எனக்காட்டியுரைப்பர். ஆழ்வாருடைய ஓர் இயற்கையான இயல்பை ஆறாயிரப்படி வாயிலாக இங்கு உணர்த்துகிறார்.[68]

3-3-1 இருபத்துநாலாயிரப்படியைத் தழுவிய தீபிகை உரை

'உயிர்களெல்லா வுலகமுமுடையவனை' என்ற பாடலில் இத்திருவாய்மொழியைக் கற்பார் ஆழ்வாரைப் போலே நோவுபடாதே பிறவித்துயரினின்று விடுபவர் என்று பயனுரைத்துத் தலைக்கட்டுகிறார். மேற்கூறிய தொடரில் இறைவனுக்கு இயல்பாகவே உடைமையாகக்கொண்ட உயிர்களையும் உலகங்களையும் சொன்னபடியன்று. இவ்விடத்தில் ஆழ்வாரைத் தரிக்கச் செய்ததனாலுண்டான இறைவனுக்கு ஏற்பட்ட ஒருபுகாரைச் சொன்னபடியால் இப்போதுதான் எல்லாவுலகையும் உயிரையும் பெற்றது போல் விளக்கமுற்றதைப் பெரியவாச்சான் பிள்ளை உரையின் மூலம் எடுத்துக் காட்டுவர்.[69]

முடிபுகள்

1. சுவாமியின் திருவாய்மொழித் தீபிகை உரை பாடல் காட்டல், பதவுரை வழங்கல் முதலிய பொதுக்கூறுகளோடு அமைந்துள்ளது.

2. சிறப்பாகத் திருவாய்மொழி உரையாசிரியர் தொடர்கள், பொருளாட்சிகள், ஆழ்வார் பாசுர அடிகள், தொடர்கள் ஆகியன தக்கவாறு தக்க இடத்தில் எடுத்து இடையிடையே பெய்யப் பெற்றுள்ளன.

3. அவ்வாறு பெய்யும்போது ஈட்டுரையின்பால் இவர்கிருந்த பேரீடுபாடும் முன்னோர் உரைகள்பால் இவர்க்கிருந்த பக்திப் பெருக்கும் புலப்படுகின்றன.

இயல்-6

அடிக்குறிப்புகள்

1. 1. 10. 36 படி.
2. 1. 10. தீபிகை
3. 5-2- 36 படி
4. 5-2-தீபிகை
5. திரு. 5-2-7
6. 5-2-7, சே-கி:பதிப்பு, 1926, ப-61
7. 5-2-7 தீபிகை
8. மேலது, தி. அ. கிருஷ்ணமாசாரிய சுவாமி குறிப்பு
9. முதலாயிரம், தீபிகை, முகவுரை, ஸௌம்ய ஆண்டு,1928
10. இடம் தெரியவில்லை
11. திரு 3 7-2
12. 3-4-2 தீபிகை
13. நன்னூல், சொல்-பெயரியல்-11
14. 10-2-7 தீபிகை
15. 4-4-1 தீபிகை
16. மேலது 9-7-7
17. மேலது 8-2-9
18. மேலது 10-2-6
19. மேலது 8-6-5
20. மேலது 10-7-8
21. 8-10-4 தீபிகை
22. இயல் 5
23. (1) 4-9-4 தீபிகை
    (2) 4-10-4 தீபிகை
24. ஸ்தோத்ர ரத்ன வ்யாக்யானம், எஸ். கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார் (பதி), 1976, ப-17
25. மிக்கவிறைநிலையும் மெய்யா முயிர்நிலையும்
    தக்கநெறியுந் தடையாகித்—தொக்கியலும்
    ஊழ்வினையும் வாழ்வினையும்ஓதுங் குருங்கையர்கோன்
    யாழினிசை வேதத் தியல்.
26. 6-2 தீபிகை
27. மேலது 8-9
28. 1-4-0. 36, தீபிகை
29. 1-4-6 தீபிகை
30.
31. திரு 9-6-9
32. 6-4-0. தீபிகை
33. 5-8-தீபிகை
34. நன்னூல், பொதுப்பாயிரம், கழகம், சென்னை, நூ-7

35 4-6-9
36. 4 6-36, தீபிகை
37. 3-7-4 36, தீபிகை
38. 2-7-7 36, தீபிகை
39. 2-1-9 36 தீபிகை
40. 3-5-10 36, தீபிகை
41. 7-10-3 36, தீபிகை
42. 4-6-7 36, தீபிகை
43. 5-6-8 36, தீபிகை
44. 1-4-0
45. 1-4-11 36, தீபிகை
46. 2-6-3 36, தீபிகை
47. 9-1-5 36, தீபிகை
48. 4-4-4 36, தீபிகை
49.
50. மணிமேகலை 27/49-50

''ஐதிகம் என்பது உலகுரை இம்மரத்து
எய்திய தோர்வேய் உண்டெனத் தெளிதல்''

51. இரா. அரங்கராஜன், **நம்பிள்ளை உரைத்திறன்,** 1986 ப. 26

52. சுவாமி, **ஐதிஹ்ய நிர்வாஹ ரத்னமாலா,** முன்னுரை, 1953, ப.1.

53. 6-9-9 36
54. 6 9-9 தீபிகை
55. 4-4-8 36 தீபிகை
56.
57. 3-5-7 36, தீபிகை
58. மு.வை. அரவிந்தன், **உரையாசிரியர்கள்,** பக். 156-157
59. 5-2-0 36, தீபிகை, ஆசாரிய இருதயம் 223
60. 8-7-3 36 தீபிகை
61. 4-5-8 36, தீபிகை
62. 9-5-3 36, தீபிகை
63. 9-7-4 36 தீபிகை
64. 1-5-4 36, தீபிகை
65. 2-4-10 36, தீபிகை
66. 10-7-5 36, தீபிகை
67. 2-1-7 தீபிகை
68. 2-3-4 6, தீபிகை
69. 3-2-11 24, தீபிகை

இயல்—4

திருவாய்மொழி தீபிகையின் சிறப்பு

4-0

மூன்றாவது இயலில் திருவாய் மொழித் தீபிகையுரையும் முன்னோர் உரைகளும் எவ்வெவ்வாறு அமைந்துள்ளன என ஒப்பிட்டு ஆயப்பெற்றன. இந்த இயலில் 'திருவாய்மொழித் தீபிகையின் சிறப்பு' என்ற தலைப்பில் தீபிகையின் தனிச்சிறப்புக்கள் ஆயப்பெறுகின்றன. திவ்வியார்த்த தீபிகையின் சிறப்பு, திருவாய்மொழியின் சிறப்புக் கூறல், பதிகத்தின் சிறப்புக்கூறல், பதிகத்தின் திரண்ட கருத்துக் காட்டல், பாசுரச் சிறப்புக் கூறல், ஆழ்வார் திருவுள்ளக்கிடக்கையும் தீபிகையும், தீபிகையின் தனித் தன்மை எனும் ஏழு பொருள்களைத் தெளிவு செய்வதாக இவ்வியல் அமைகிறது. இந்த ஏழும் தீபிகை உரையெழுதிய சுவாமியின் திருவுள்ளம், அந்தத் திருவுள்ளத்திலுறைந்த முன்னோர்களான ஆசாரியர்களின் திருவுள்ளம், அவர்களறிந்த ஆழ்வார் திருவுள்ளம், அந்த ஆழ்வார் இறைவனின் எல்லாமாம் தன்மையை உணர்ந்தமை எனும் நான்கு நோக்குகளில் ஆயப் பெறுகின்றன. இந்த நான்கு நோக்குகளும் இருபது வகைப்பாடு களுள் விளக்கம் பெறுகின்றன.

4-1 திவ்வியார்த்த தீபிகையின் சிறப்பு

'திவ்வியார்த்த தீபிகை' என்ற தொடர் தெய்வத்தன்மை வாய்ந்த இறைவனைப் பற்றிக் கூறுவது ஆகும்.[1]

4-2. திருவாய்மொழிச் சிறப்பு

நம்மாழ்வார் அருளிய நான்கு திவ்வியப் பிரபந்தங்களான திருவிருத்தம், திருவாசிரியம், பெரிய திருவந்தாதி, திருவாய் மொழி ஆகியவற்றில் திருவாய்மொழி சாமவேத சாரமாகும்.[2] மேன்மையுடைய வாயினால் சொல்லும் சொற்களினாலேயே ஆகிய நூல் திருவாய்மொழி எனப்பட்டது. 'திரு' என்ற அடை மொழி கொடுக்கும்படியாக ஆழ்வாரது வாக்குக்குள்ள சிறப்பு அவரது 'திருநாவீறுடைய பிரான்' என்னும் பெயரால் விளங்கும்.[3]

திருவாய்மொழி பண்டைத் தமிழிலக்கண நூற்கொள்கையின் வழிநின்று துலங்குவதைக் காட்டுகிறார் சுவாமி. ஒன்றையொன்று தொடர்ந்து நிற்பது தோன்ற உரை அருளியதால் தண்டியலங்கார நூற்பாவிற்கேற்பப் பொருள் தொடர்நிலை அந்தாதியென்றும்,

நீண்ட ஒரு கதையாகக் கூறுதல்லாமல் தோத்திரமாக அருளிச் செய்யப்பட்டதால் சொல் தொடை அந்தாதியாகவும் அமைந்ததைச் சுவாமியே குறிப்பிடுவர்.[4]

திருவாய்மொழிச் சிறப்பினைக் கூறும்போது, இது தொல் காப்பியச் செய்யுளியலில் கூறப்பட்ட எண்வகை வனப்பினுள் 'விருந்து' என்னும் வனப்பில் அமைந்ததாகக் கூறுவர்.[5] 'திருவாய் மொழி' என்னும் சொல்லுக்கு இவ்வாறு பொருள் கூறும் பாங்கு முன்னோர்கள் கூறியதாகக் காணக் கிடைக்கவில்லை

திருவாய்மொழிக்கமைந்த தனியன்களில் முதலாவதான 'பக்தாம்ருதம் என்று நாதமுனிகள் அருளிச்செய்த தனியன் திரு வாய்மொழியின் சிறப்பைக் கூறும். திருவாய்மொழியானது கார், கடல், வேதம், வேதகீதன் உள்ளளவும் வைணவர்களுக்கு அமுத மாகத் திகழ்வதை ஆழ்வார் கண்டறிந்து அருளிச் செய்வதாகக் கூறுவர். மேலும் 'தொண்டர்க்கமுதுண்ணச் சொன்மாலைகள் சொன்னேன். என்ற பாடலைப் பின்பற்றி நாதமுனிகள் அருளிய தனியன் அமைந்ததாகக் கூறுவர்.[6]

ஆழ்வார்களுள் நம்மாழ்வார் 'அங்கி'[7] யாகவிளங்கிச் சிறப் பெய்தினாற்போல் அவர் அருளிய திருவாய் மொழியும் ஏனைய திவ்வியப் பிரபந்தங்களைக் காட்டிலும் சிறப்பிடம் பெற்றுள்ளது. அதாவது மற்றைய திவ்வியப் பிரபந்தங்கள் இறைவன் வீதி உலா வரும்போதும் ஓதுவது உண்டு. திருவாய்மொழி திருவீதிகளில் ஓதப் படாமல் இறைவனின் திருவோலக்கத்திலேயே ஓதப்பட்டு வருகிற மரபும் இத்திருவாய்மொழிக்கே பற்பல உரைகள் எழுந் திருக்கின்றமையும் இதன் ஏற்றத்தை வலியுறுத்தும்.[8]

இத்தகைய பெற்றிமையுடைய திருவாய்மொழியிலுள்ள பதிகம் பாசுரம் ஆகியவற்றின் தன்னிகரில்லாச் சிறப்பைக் காட்டி உரைப் பர் சுவாமி.

4-3. பதிகத்தின் சிறப்பைக் கூறல்

பதிகம் என்ற சொல் திவ்வியப்பிரபந்த உரைகளில் எங்கும் கையாளப் படவில்லை ஆயினும் திருவாய்மொழிப் பெருமை கூறும் சடகோபரந்தாதியில் 'செஞ்சொற் பதிக நூற்றில்'[9] என்ற தொடர் கொண்டும், 'பதிகம்' பதிகமாக விசைத்தனனே'[10] என்ற தொடர்கொண்டும் 'பதிகம்' என்ற சொல்லாட்சி பயன்பட்டதை

அறியலாம். சிவாமியின் உரையில்தான் 'பதிகம்' என்ற சொல் லாட்சி அடுத்தபடியாக வைணவ உரைகளில் காணலாம். 1102 பாடல்கள் அடங்கிய நூறு பதிகங்கள் ஒவ்வொன்றும் சிறப்பாக அமையப் பெற்றிருப்பினும் சுவாமி ஏழு பதிகங்களின் சிறப்பைக் கூறும் பாங்கினைக் காணமுடிகிறது. இவை ஆழ்வாரின் வைணவ ஊற்றப் புலப்பாடு, நெறிவிளக்கம், விருப்பக்காட்சி, ஆழ்வார் பேறு பெற்றுக் களிக்கும் சிறப்பு, கல்நெஞ்சும் கரையும் படிச் சொற்கள் அமைந்த ஆழ்வாரின் பாரிப்பு நிலை ஆகியன பெற்று விளங்குகின்றன.

4-3-1. ஆழ்வாரின் வைணவ ஊற்றப் புலப்பாடு

திருமாலை முழுமுதற் கடவுளாகப் பற்றிய வைணவர்கள் அறியவேண்டிய பொருள்கள் மூன்று.

1. மற்றவர்களுக்கு ஆட்படாது இறைவன் ஒருவனுக்கே அடிமைப்பட்டிருக்கும் தன்மை (அநந்யார்ஹ சேஷத்வம்)

2. மற்றவரைத் தஞ்சமாகக் கொள்ளாது இறைவன் ஒருவனையே தஞ்சமாகக் கொள்ளும் தன்மை (அநந்ய சரணத்வம்

3. மற்றவர்களின் உகப்புக்கிலக்காகாது இறைவன் ஒருவனுக்கே உகப்பாயிருக்கும் தன்மை (அநந்ய போக்யத்வம்)

இந்த மூன்றனையும் பின்பற்றுவதே உணர்ந்த வைணவத் தன்மையாகும்.

"உயர்வற வுயர் நல முடையன் யவனவன்

... — — —

துயரறு சுடரடி தொழுதெழென் மனனே"[11]

என்று தாம் அருளியபடியே இறைவன் ஒருவனுக்கே தாம் அடிமைப்பட்டும், அவனையே தஞ்சமாகப் பற்றியும், அப்பிரானுக்கே போக்கியமாகவும் இருந்தவர் ஆழ்வார். இப்படிப்பட்ட தன்மையுடைய ஆழ்வார் 'மண்ணை யிருந்து துழாவி' என்ற பதிகத்தில் இறைவனுடைய சம்பந்தம் பெற்ற பொருள்களும் இறைவனுக்குப் போலியான பொருள்களும் கண்முன்பட்ட போது அவற்றை இறைவனாகவே கண்டுகளித்துப் பேசுகிறார். இஃது ஆழ்வாரின் வைணவ ஊற்றமாகும் என்பர் சுவாமி.[12]

'தீர்ப்பாரை யாமினி' என்ற பதிகத்தில் ஆழ்வார் தாமாக தன்மையை இழந்து ஒரு தலைமகளான நிலையெய்தி அவனை காணமாட்டாது இறைவன் ஒருவனையே வாய் வெருவி வருந் யதைத் தோழியின் பேச்சாகக் காட்டுகிறார். வைணவர்களுக்கு திருமாலல்லாது வேறொருவருடைய சம்பந்தம் பொறுக் மாட்டாதது இக்கருத்தை வலியுறுத்துவதே இப்பதிகமாகும் இ பற்றியே இப்பதிகத்தில் ஆழ்வாருடைய வைணவ ஊற்றம் புல படுவதாகக் குறிப்பிடுவர் சுவாமி.[13]

4-3-2. தெநறிவிளக்கம்

இறைவனுக்கே உரியனான ஆன்மா தனக்கு உரியன்றிக்கே ஒழிந்து எல்லாக்கும் தலைவனான நாராயணனுக்கே ஆட்பட்டு அடிமை செய்யப் பெறுவேனாக வேண்டும் என்ற கருத்தே வைணவ நெறியாகும்.[14]

வைணவ சமயத்தில் தருமத்தை அனுட்டிப்பதற்குக் கருவி யான உடல், அதனைத் தாங்குமதான உயிர் (பிராணன்), உயிர் களெல்லாம் விரும்பும் இன்பம், இவையெல்லாவற்றிக்கு மிருப்பிட மான ஆன்மா, மற்றும் மனைவி, மக்கள் நண்பன் முதலானவர்களெல் லாம் இறைவனுக்கு அடிமை செய்வதில் நோக்காயிருக்க வேண்டும். அதற்கு உறுப்பல்லாதவை தள்ளப்பட வேண்டு மென்று கூறுவர் பெரியோர்.[15]

இக்கருத்தையே ஆழ்வார் 'ஏறாளுமிறையோனும்' என்ற பதிகத்தில் இறைவனுக்கு உறுப்பில்லாத ஆன்மா, ஆன்மாவோடு கூடிய உடைமைகள் என்ற இவை வேண்டாமை பற்றிவலியுறுத்து கிறார். அதாவது 'மணிமாமை', 'மடநெஞ்சால்', 'நிறைவினால்', 'தளிர் நிறத்தால்', அறிவினால்', கிளரொளியால்', 'வரிவிளை யால்', 'மேகலையால்', 'உடம்பினால்', 'உயிரினால்' என்று ஆன்மாவையும் மக்கள் நண்பன் முதலானவர்களையும் இறை வனுக்கு அடிமை செய்ய உறுப்பல்லாதபோது தவிர்க்க வேண்டும் என்பதைக் காட்டுவர் சுவாமி.[16] ஆகவே இறைவனுக்கே ஆட் பட்டிருத்தலும் அவனுகப்புக்கே அடிமை செய்வதும்புலனாகிறது.

4-3-3 விருப்பக் காட்சி

மனிதப் புலன்களில் செவியையும் கண்ணையும் மிக நுட்ப முடையதாக அறிஞர் கருதுவர் அவ்விரண்டனுள் கட்புலனையே முன்னதாக வைத்துத் தொல்காப்பியர் கூறுவர்.[17] காட்சியின்பம்

அத்தசையது. அதுவும் ஆர்வத்தோடு அமையுமாயின் அதற்கு ஈடாவது ஏதுமில்லை. அந்த ஆர்வம் ஆழ்வார்க்கும் இறைவனுக்கும் ஒருசேர அமைந்திருந்த பாங்கு 'விருப்பக் காட்சி' என்னும் இத்தலைப்பில் குறிக்கப்படுகிறது இந்த 'விருப்பக் காட்சி'யில் ஈடுபட்டு ஆழ்வார் தாமான தன்மை இழந்து தலைவியாகப் பேசிய பதிகங்கள் இரண்டு உள. மாசறு சோதி' என்னும் பதிகத்தாலும் 'இருத்தும் வியந்து' என்னும் பதிகத்தாலும் ஆழ்வாரின் ஆசை மிகுதியைக் காட்டுவர் சுவாமி.

ஆழ்வாருக்கு 'பொய்ந்நின்றஞானம்,[18] தொடங்கி 'முனியே நான்முகன்'[19] அளவிலும் மனத்தினால் அனுபவிப்பதன்றி வெளியிலே அனுபவம் அடியோடு கிடையாது; அதாவது ஆழ்வார் திருமேனியை உண்மையில் தழுவுவது முதலிய உடலுறவு கிடையாது; அதுபரமபதம் சென்ற பிறகுதான். இங்கிருக்கும் நாள் அவன் இவரோடு புணராததனால் ஆழ்வார் மட்டுமே அவன் மேல் ஆசைப்பட்டுப் பாடுவதாகக் கூறுவர் பெரியோர்.[20] இவ்வாறு மிகுதியாக ஆசைப்பட்டு இறைவனைக் காணும்காட்சியில்அமைத்ததே 'மாசறு சோதி' என்னும் பதிகம். இப்பதிகத்தில் 'ஆசறு சீலனை' என்பதனாலே குற்றமற்ற சீலமாய், கலக்கும் போது தன்பேறாகக் கலக்குமவன் இறைவன் என்பதைக் காட்டுகிறார்.[21] மேலும் இறைவனுடைய சிவந்த தாமரை போன்ற திருக்கண்களைக் கண்ட காட்சியினாலே தன்னுடைய நிறையை (அடக்கம், பெண்மை)க் கொள்ளை கொண்டான் என்பர்.[22] இவ்வாறு இறைவனது செவ்வாய், காரமர் மேனி முதலானவற்றில் ஆழ்வார்க்குள்ள விருப்பத்தின் மிகுதியை இப்பதிகத்தில் காணலாம்.[23] ஆழ்வார் திறத்து இறைவனுக்குள்ள மிகுதியான விருப்பத்தை 'இருந்தும் வியந்து' என்னும் பதிகத்தில் காட்டுவர்[24] அதாவது ஒரு சேதனனை பெறுகையே இறைவனுக்கு மிகுந்தபயன் என்பதை எண்ணி ஆழ்வாரோடு பொருந்தியிருந்தான். மேலும் ஆழ்வாரையே இறைவன் கண்டு கொண்டிருக்கிறானாம். இதனைக் 'கண்டுகொண்டு வீற்றிருந்தான்' என்னும் தொடரால் விளக்குவர். அதாவது தீராத (பிரபல) நோயிலிருந்து தப்பிப் பிழைத்த மகனைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் தகப்பனைப்போல வைத்த கண் வாங்காதே பார்த்துக்கொண்டிருப்பது போலவைத்த கண் வாங்காதே பார்த்துக் கொண்டிருப்பது போலஆழ்வாரையே இறைவன் பார்த்துக் கொண்டிருப்பன் என்பதாகும்[25]

இவ்வாறு இறைவனுடைய அதிகமான ஆசையை 'அவன் என்னுள் இருந்தான்', 'அற வீற்றிருந்தான்', 'தூய சுடர்ச்சோதி

என்னுள் வைத்தான்'. என்று பலவாறாக இப்பதிகத்தில் ஆழ்வார் சொல்வதைக் காட்டுவர் சுவாமி[26]. இதனால் ஆழ்வார் பேறு பெற்றுக் களிக்கும் சிறப்பு மிக உயர்ந்ததாக உள்ளது.

4-3-4. பாரிப்பு நிலை

ஆழ்வார் இறைவனைக் காணாமையாலே பெரிய ஆற்றாமையோடே பலவாறாகப் பாரிக்க முற்படுகிறார். அதாவது பிராட்டியும் தானும் எழுந்தருளியிருக்கும் இருப்பு தன்னைக் கண்ட காட்சியிலே விகாரமடைந்து தன் முன்னே நாலடி உலாவி வருதல், புன் முறுவல் செய்தல், நல்வார்த்தை அருளுதல் என்று இங்ஙனே தானும் இறைவனுமாகத் திருவாசலை மூடிக் கொண்டு தனிமையிலே தன்னுடைய பாரிப்புகளையெல்லாம் சொல்லுகிறார். இதிலுள்ள சொற்சுவையும் பொருட்சுவையும் கல்நெஞ்சையும் கரையப் பண்ணுவதாகவும், வாயினால் வெருவினால் நெஞ்சுகுளிரும்படியாக இருப்பதாகவும் அனுபவித்துக் கூறுவர் சுவாமி.[27]

4-4 பதிகத்தின் திரண்ட கருத்துக் காட்டல்

சுவாமி ஒவ்வொரு பதிகத்தின் முக்கியமான கருத்தை அந்தந்தப் பதிகத்தின் முன்னுரையில் தவறாமல் காட்டிச்செல்வர். நம்பிள்ளை உரைக்கருத்தைப் பின்பற்றியிருப்பினும், இக்காலத்திற்கேற்பப் புரிந்து கொள்ளும் பாங்கில் பதிகத்தின் திரண்ட கருத்தைக் காட்டியுள்ளார்.

ஆழ்வார் பேச்சுக்கு நிலமல்லாத ஆற்றாமை கரைபுரண்ட காலத்தில் இறைவன் வந்து முகங்காட்ட உள்ளம் தேறியிருப்பர் அவ்வமயம் ஆழ்வார் இறைவனுடைய மேன்மை (பரத்வம்), எளிவரும் தன்மை (ஸௌலப்யம்) ஆகிய குணங்களில் எளிவரும் தன்மையானது பேசப் பேச நெஞ்சை உருகப் பண்ணுமாதலால் மேன்மைத்தன்மையைத் 'திண்ணன் வீடு' என்னும் பதிகத்தில் பரக்கப்பேசுகிறார்.[28] இப்பதிகம் திரிவிக்கிரமன், கண்ணன் போன்ற அவதாரங்களில் மிளிரும். மேன்மைத் தன்மையைப் புலப்படுத்தும். 'உயர்வற வுயர் நல முடையவன்' என்னும் முதற்பதிகத்தில்[29] இறைவனுக்கேயுள்ள மேன்மைத் தன்மை தமது அனுபவமாகப் பேசப்பட்டது. 'திண்ணன் வீடு' பதிகத்தில் உபதேச பரமாகச் சொல்லப்பட்டது. இதனை 'ஏத்த வேழுலகுங் கொண்ட' என்னும் பாசுரத்தால் உறுதி செய்வர்[30] அதாவது இறைவனுடைய பரத்துவத்தை நிரூபிக்க இப்பதிகத்தின் பாசுரந்தோறும் [illegible]

பட்ட கருத்துக்களுள் 'உலகளந்த சரிதை யொன்றே போதும்' என்ற கருத்து தோன்ற இறுதியில் இதனை எடுத்துக்காட்டித் தலைக்கட்டுவர் ஆழ்வார் என்பதைச் சுவாமி சுட்டுவர்

இவ்வாறு ஒவ்வொரு பதிகத்தின் திரண்ட கருத்துக்களைப் பற்றிப் பின்னிணைப்பில் காணலாம் (பின்னிணைப்பு எண்.)

4-5 பாசுரத்தின் சிறப்புக் கூறல்

திருவாய்மொழிக்கு அமைந்த உரையான ஈட்டின் நம்பிள்ளை ஆழ்வாருடைய அநுபவத்தையோ, இறைவனுடைய நிலைமை யையோ காட்டுவதற்குச் சிற்சில பதிகத்திலும் சில பாடல்களைத் தேர்ந்தெடுப்பர். அவற்றையே உயிர்ப்பாசுரங்களாகக் கருதுவர். அந்தப் பதிகத்தின் திரட்சியான கருத்தை அந்தப் பாடலில் பொதிய வைத்து உரைப்பர்.[31] அந்த வகையில் இந்த நூற்றாண்டில் உரை அமைத்த சுவாமி முன்னோர் மொழிந்தன வற்றைப்பின்பற்றியும். மேலும் ஆழ்வார் அநுபவத்தில் தோய்ந்து சில பாடல்களில் உள்ள சொற்களையும் சில பதிகங்களிலுள்ள பாடல்களையும் உயிர்ச்சொல்லாகவோ, உயிர்ப்பாசுரமாகவோ, உயிர்த்தொடராகவோ காட்டியும் உரைப்பர் உயிர்ச்சொல் லாகக் காட்டிய இடங்களில் யாவும் எம்பெருமானைப் பற்றிய குணம், வடிவு, அழகு பற்றியனவாகும். உயிர்த்தொடராக நோக்கும்போது அவை ஆழவார் மனநிலைக்கு ஏற்ப அமைந்த தைக் காணமுடிகிறது. சுவாமி இவ்வாறு காட்டுவதால் அந்தப் பதிகங்களின் பெருமையையும், ஆழ்வாருடைய மனப் போக்கை யும் அறிய உதவுகிறது இங்ஙனம் உயிர்ச்சொல், உயிர்த்தொடர். உயிர்ப்பாசுரம், உயிர்ப்பதிகம் என்று முப்பத்தோர் இடங்கள் கணக்கிடப்பட்டுள்ளன[32]

4-5 1. உயிர்ச்சொல்

'மற்றொன்றில்லை' என்ற பாடலில் எம்பெருமானை அடைதலின் எளிமையையும் இனிமையையும் அருளிச் செய்கிறார். இப்பாடலில் 'சிறறவேண்டா' என்ற சொல்லுக்கு, 'ஆயாசிக்க வேண்டா' (முயல வேண்டா) என்று நம்பிள்ளை முதலானோர் கூறுவர்.[33] இவ்விடத்தில் சுவாமியினுடைய உரையை நோக்கும் போது இச்சொல்லை அவர் உயிரான சொல்லாகக் கருதுவது புலப்படும். எவ்வகையிலும் தமது முயற்சியினால் உண்டாக்கப் படாமல் எத்தனாளும் எப்பொழுதுமுள்ள இறைவனை உபாய

மாகவரிப்பதில் நோக்காகஇப்பாட்டு அமைந்ததைக் காட்டுவர், அதாவது 'சிற்ற வேண்டா' என்பதற்குச் 'சிற்றுதல் — சிதறு தலாய் பரக்க ஒரு வியாபாரம் செய்ய வேண்டா' என்கிறார். இறைவனை உபாயமாகப் பற்றுபவனுக்கு ஒரு முயற்சியும் தேவை யில்லை. இதைச் சரமச்லோகத்திலும் காணலாம்.[34] ஆகையால் 'சிற்ற வேண்டா' என்பது உயிர்ச்சொல்லாக இப்பாட்டில் அமைந்துள்ளதைக் காணமுடிகிறது.

'அமரர்க்கரியானை' என்ற பாடலால் அடியவர்க் கெளிய னான இறைவனை வேறு பயனொன்றும் கருதாது தொழுபவர் களுக்கு விரோதிகள் கிட்டாது என்று உபதேசிக்கிறார்.[35] இப் பாட்டில் 'அமரத் தொழுவார்கட்கு' என்பதை உயிரான சொல் லாகக் கருதுவர். அமரர் தொழுகையாவது வேறு பயனொன்றை கணிசியாமல் தொழுவதாகும். இவ்வுயிர்ச்சொல்லைக் காணும் போது வேறு பயனொன்றும் கருதாது இறைவனைத் தொழு கையே பயனாகக்கொள்வது புலனாகிறது. இதனைப் பெரிய திருவந்தாதிப் பாடல் கொண்டும் பெரிய திருமொழிப் பாடல் கொண்டும் அறியமுடிகிறது.[36]

4-5-2. உயிர்த்தொடர்

'மனப்பரிப்போடு அழுக்கு' என்ற பாடலில் 'தான் தன்சீற்றத் தினை முடிக்கும்' என்றதனை உயிர்த்தொடராகக் கருதுவர்.[37] அசுரர் போல்வரான விரோதிகள் அடியார் கூட்டங்களை நலியு மது பொறுக்க மாட்டாமே மானிட சாதியில் வந்து பிறந்தான் கண்ணன். பல திருவிளையாடல்களைச் செய்தான். இதை நினைக்கும் ஆழ்வார் தமக்கு ஒப்பாவார் யாருமில்லை என இப் பாடல் மூலம் அறிவிக்கிறார். 'தான் தன் சீற்றத்தினை முடிக் கும்' என்ற தொடரை நோக்கும்போது தண்ணளியே வடிவெடுத்த இறைவனுக்கும் சீற்றமுண்டோ என ஐயமுறத் தோன்றும். இதனைச் சுவாமி நயம்பட எடுத்துக்காட்டுவர். அதாவது, சீற்ற முண்டானாலல்லது ஆற்றல், வீரம், பராக்கிரமம் முதலான குணங்கள் வீறுபெற வழியில்லை. மேலும் இறைவன் தன் திறத் தில் எத்தனைப் பிழைகள் செய்வார் உண்டாகிலும் அவர்கள்மீது சிறிதும் சீற்றம் கொள்ளான். தன் அடியார்களிடத்தே பிழை செய்வார்மீது சீற்றமே வடிவெடுத்தவனாயிருப்பான். இதனை ஸ்ரீவசன பூஷண சூர்ணிகை மூலமும், அதன் உரைமூலமும் சுவாமி விவரித்துக் காட்டுவர்.[38] எனவே இறைவன் வந்து பிறந்தது

முக்கியமாக அடியார்களின் விரோதிகளைத் தன் கையாலேயே முடித்துத் தன்னுடைய சீற்றத்தினை ஒருவாறு ஆற்றிக் கொள்ளவே என்பதைத் 'தான் தன் சீற்றத்தினை முடிக்கும்' என்ற தொடர் மூலமாகச் சுவாமி தெளிவாக்குவது காண முடிகிறது.

'எடுத்த பேராளன்' என்ற பாடலில் ஆழ்வார் தம்முடைய நிலைமைக்குத் தக்கவாறு, இறைவன் வாராத அளவிலே இறைவனைப் பற்றினவர்கள் அவனை எங்ஙனே நம்புவர் என்று வருந்திக் கூறுகிறார்.[39] இப்பாடலில் ''அடுத்த தோருரு வாயின்றுநீ வாராய் எங்ஙனத் தேறுவருமரே'' என்ற ஈற்றடியை உயிர்த் தொடராகக் கருதுவர் சுவாமி. அதாவது ''அடியார் திறத்துத் தாயன்பு காட்டிக் கண்ணனாய் அன்று வந்தது போல இன்றும் தக்கதோர் வடிவைக் கொண்டு வரவேணும்' என்கிறார். ''இப்படி ஒரு விஷயத்தில் உதவாது இருந்தால் உன்னைத் தஞ்சமென்றிருப் பார் எங்ஙனே உன்னை நம்புவர்'' என்று கூறுகிறார். இவ்வாறு ஆழ்வாருடைய உள்ளக்கிடக்கையைக்காட்டும் வகையில் இரண்டு விதமான பொருள்களைச் சுவாமிவிளக்குவது அறிதற்பாலதாகும். இத்தகைய உயிர்த்தொடர்களால் இறைவனுடைய குணப் பெருமையை அறியமுடிகிறது.

4-5-3 உயிர்ப்பாசுரம்

பாடல்களில் உயிர்ச்சொல்லையும் உயிர்த்தொடரையும் காட்டியதோடல்லாமல் இப்பதிகத்தில் உயிர்ப்பாசுரத்தையும் காட்டுவர் சுவாமி.

'திருமாலிருஞ்சோலை' என்னும் பதிகம் இறைவனுடைய சிலகுணத்தைக் குறிப்பதாக முன்னோர் உரைகள் கூறும்.[40] அதாவது ஆழ்வார் உடலின்மீது இறைவனுக்கு அளவுகடந்த ஆசை இந்த உடலோடு பரமபதத்திற்கு அவரை அழைத்துச் செல்ல நினைத்தான். ஆழ்வார் தம்முடிவின் தன்மையைக் கூறி இறைவனின் விருப்பத்தைத் தடுத்தார். இறைவனின் விரைவும் சிறிது தடைபட்டது. ஆழ்வார் இறைவனை நோக்கித் தன்னை அழைத்துச் செல்லத் துடிக்கும் இறைவன் இவ்வளவு நாட்களாகத் தன்னை இவ்வுலகில் தள்ளிவிட்டு இருந்ததற்கும் இப்போது தன்னை விரும்புவதற்கும் காரணம் கேட்கிறார். தன்னுடைய சுதந்திரத்தன்மையே காரணம் என்பதை ஆழ்வார் தாமே அறிந்து கொள்ளட்டும் என்று பதில் சொல்லாது இருக்கிறான்.

இத்தகைய திரட்சியான இப்பதிகத்தின் கருத்தை உயிர்ப் பாசுரமாக 'இன்றென்னைப் பொருளாக்கி' என்ற பாடலைக் காட்டுவர் சுவாமி. முன்னோர்கள் சொல்லாதுவிட்டதைச்சுவாமி காட்டி உரைப்பது இங்குக் குறிப்பிடத்தக்கது.

4 6 ஆழ்வார் திருவுள்ளக் கிடக்கையும் தீபிகையும்

ஆழ்வார் திருவுள்ளம் ஒருகால் பக்தியிலே ஆழ்ந்து கிடக்கும்; இன்னொருகால் சரணாகதியிலே ஈடுபட்டிருக்கும்: பிறிதொருகால் திருமாலுடைய பேரழகில் தோற்றுக் கிடக்கும்; மற்றொருகால் அவனுடைய பேராற்றலை வியந்து நிற்கும். இப்படித் திருமாலது திவ்விய குணங்களிலும் வைணவத் தத்துவங்களிலும ஆழங்காற் பட்டிருக்கும். ஆழ்வாரது உள்ளக்கிடக்கை அவர்தம் பதிகங்களில் அவ்வப்போது குமிழிட்டுக்கொண்டு சுழன்றிருக்கும்.

இவற்றையெல்லாம் நம்பிள்ளை முதலான உரையாசிரியர்கள் ஆங்காங்கே எடுத்துரைத்துள்ளனர். அவர்கள் உரைகளில் ஈடுபட்டு உள்ளுணர்ந்த உணர்ச்சியினை வெளிக்காட்டும் வகையில் அவர் தம் அனுபவங்களைத் தீபிகையில் சுவாமி ஆங்காங்கே எடுத்துரைப்பர்.

இவற்றையெல்லாம் நம்பிள்ளை முதலான உரையாசிரியர்கள் ஆங்காங்கே எடுத்துரைத்துள்ளனர். அவர்கள் உரைகளில் ஈடுபட்டு உள்ளுணர்ந்த உணர்ச்சியினை வெளிக்காட்டும் வகையிலே அவர்தம் அனுபவங்களைத் தீபிகையில் சுவாமி ஆங்காங்கே எடுத்துரைப்பர். இதனால் முன்னோர்கள் உணர்ந்த அனுபவங்களை யாவும் சுவாமியினுடைய அகக்கண் துணைக் கொண்டு தீபிகை ஒளியில் நாமும் காண்டல் கூடும் என்று சொன்னால் அது மிகை யாகாது. ஆசாரியர்கள் மண்டிக் கிடந்த ஆழ்வாருடைய அருளிச் செயல்களிலே தாமும் மண்டிக் கண்கள் நீர்மல்கிச் சுவாமி எழுதி யுள்ளமையால் ஆழ்வார் அனுபவங்களைக் கற்கும் நாமும் உணர முடிகிறது

மேலும் தீபிகை உரையை ஆராயும்போது ஆழ்வாரின் திரு வுள்ளக்கிடக்கை கீழ்க்கண்ட தலைப்புகளிலும் விளக்கம் பெறும்.

1. ஆழ்வாரின் சிறப்புப் பெயர்க்காரணம் காட்டல்
2. ஆழ்வார் ஆற்றாமைக்குக் காரணம் காட்டல்
3. ஆழ்வாரின் அழுகையைக் காட்டல்

4. ஆழ்வாரின் நினைவைத் தெரிவித்தல்
5. ஆழ்வாரின் துடிப்புக் காட்டல்
6. ஆழ்வாரின் தொடர்ச்சியான இறையுணர்வைக் காட்டல்
7. ஆழ்வார் சொற்களுக்கு அனுபவித்துப் பொருள்கூறல்
8. ஆழ்வார் இறைவன் உரையாடல்களைக் காட்டல்
10. ஆழ்வார் மனங்கண்டு, பாசுரச் சொற்போக்கில் மேலும் சொல் அமைந்ததைக் காட்டல்
11. அகப்பொருள் பாடல்களில் ஆழ்வார் நிலைமைகளை எடுத்துரைத்தல்
12. அகப்பொருள் பாடல்களில் பறவைகளின் நினைவைக் காட்டல்
13. ஆழ்வாரின் அர்ச்சானுபவத்தைக் காட்டல்

4-6-1. ஆழ்வார் சிறப்புப் பெயர்க் காரணம் காட்டல்

நம்மாழ்வாருக்குப் பராங்குசன் என்ற பெயருண்டு. பர (பிற) சமயத்தவர்களாகிய மதயானைகளுக்கு அங்குசம் (ஈட்டி) போன்றிருந்தது பற்றிப் பராங்குசன் என்ற திருநாமம் சொல்லிய போதிலும், பரனான இறைவனுக்கே அங்குசமாயிருந்தவன் என்கிற பொருளைக் 'கலக்கவேழ்' என்ற பாடலின் பின் இரண்டு அடிகளான ''வலக்கை யாழி யிடக்கைச் சங்கம் இவையுடை மால்வண்ணனை மலக்கு நாவுடையேற்கு மாறுளதோ இம்மண்ணின் மிசையே'' என்ற அடிகள்உணர்த்துவதாகக் கூறுவர் சுவாமி.[41] அதாவது ஆழ்வார் செருக்குத் தோற்றக் கூறியதை எடுத்துக் காட்டுவர். இது பராங்குச நாமத்தை விவரித்தபடியாகும்.

4-6-2. ஆழ்வாரின் ஆற்றாமைக்குக் காரணம் காட்டல்

'நண்ணாதார் முறுவலிப்ப' என்ற பதிகத்தில் ஆழ்வாருடைய ஆற்றாமை பேச்சுக்கு நிலமில்லாதபடிப் பெருகினதாகக்கூறுவர்.[42] இவ்விடத்தில் சுவாமி ஆழ்வாரின் ஆற்றாமைக்கு மூன்று காரணங்களைக் காட்டுவர். அதாவது இறைவனோடு கலவிபெறாமல் பிரிந்துபடும் ஆற்றாமை, சம்சாரிகளோடு இருப்பு பொறுக்க ஒண்ணாததாய் அத்தால் வரும் ஆற்றாமை, புலன்கள் (சப்தாதி விஷயங்கள்) திறத்துக் கொண்டு மூட்டித் துன்பங்களை விளைக்கையாலே வரும் ஆற்றாமை என்பனவாகும். இப்பதிகத்தில் ஈட்டில் காட்டியபடி எம்பார், கூரத்தாழ்வான் பொருளாட்சிகளைக் காட்டி உரைப்பது குறிப்பிடத் தக்கது இவ்வாறுஇரண்டு இடங்களில் காணக்கிடைக்கின்றன [43]

4-6-3. ஆழ்வார் அழுகையைக் காட்டல்

சுவாமி தீபிகையின் தனித்தன்மையிலே முன்னோர்கள் அநுபவித்த ஆழ்வார் அனுபவத்தில் தாம் முற்றூட்டாக அனுபவித்து அதனால் ஏற்பட்ட உணர்வுகளை வெளிக்காட்டுவர். அவ்வகையில் ஆழ்வார் இறைவனைக் காணாது அழுத இரண்டு இடங்களைச் சுவாமி காட்டுவர்.[44]

''அப்பனே அடலாழியானே' என்ற பாடலில் பிரமன் முதலானோர் காணவியலாத இறைவனை ஆசைப்பட்டது ஆழ்வாருடைய நப்பாசை என்கிறார். இப்பாட்டில் ''எப்பொழுதும் கண்ணநீர் கொண்டு ஆவி துவர்ந்து துவர்ந்து'' என்ற இடத்திலே கண்ணீர் இருவகை என்றும், அவற்றுள் ஒன்று ஆனந்தக் கண்ணீர் என்றும், மற்றொன்று துக்கக் கண்ணீர் என்றும் கூறுவர். அந்த இறைவனுடைய திருவுருவை நினைத்த அளவிலே பேரின்பம் பெருகிச் செல்கை யாலே ஆனந்தக் கண்ணீரும், ஆழ்வார் பாரிக்கிறபடி இறைவன் ஆழ்வார் கண்ணுக்குப் புலப்படாத வருத்தத்தால் சோகக் கண்ணீரும் வரும். இப்படி ஆழ்வார் நிலைமையில் ஆழங்காற் பட்டு அவர் அழுகையை எடுத்துக் காட்டுவர் சுவாமி

4 6-4 ஆழ்வார் நினைவைத் தெரிவித்தல்

'சீலமில்லாச் சிறியன்' என்ற பாடலில் 'செய்வினையோ' என்பதற்கு அழகாகப் பொருள் கூறுவர் சுவாமி. அதாவது, நல்ல காரியங்களைச் செய்யாமல் போனாலும் செய்யவேண்டுமென்று நினைத்தாலே பயனுண்டு.ஆனால் தீயசெயல்கள் திறத்தில்அவ்வா றல்ல. தீயன செய்ய வேண்டுமென்று நெஞ்சினால் நினைத்திருந்து அப்படியே செய்யாதொழிந்தால் குற்றமிலலை. ஆனால் ஆழ்வார் அப்படியில்லாமல் 'தீயன செய்து தலைக்கட்டினேன்' என்பதற் கேற்பச் 'செய்வினையோ' என்ற சொல்லைப் பெயத்தாகச் சுவாமி கூறுவர்.[45] இப்படி ஆழ்வாருடைய நினைவை முன்னோர் கள் விட்டுவிட்ட இடத்தையும் எடுத்துக்காட்டுவர். இவ்வாறு ஒன்பது இடங்கள் உள.[46]

4-6-5 ஆழ்வாரின் துடிப்புக் காட்டல்

'அணியாராழியும் சங்கமும்' என்ற பாடலில் எல்லா ஆபரணங்களும் தானேயாகப் போருப்படியான திவ்விய ஆயுதங் களைத் தரித்து நித்ய சூரிகளுக்குக் காட்சி கொடுத்தான். அதனால்

அவர்களும் பயப்படுதற்கு இடமின்றிக்கே யிருக்கவும் வாழ்த்தும் தாகக் கூறுவர் நம்பிள்ளை. ஆழ்வார் இங்குத் துடிக்கும் துடிப்பு பரமபதத்திலிருக்கும் நித்ய சூரிகளுக்கும் உண்டாயிருக்கும் என்று நம்பிள்ளை கூறுவதாகச் சுவாமி எடுத்துக்காட்டுகிறார்.[47]

4-6-6. ஆழ்வாரின் தொடர்ச்சியான இறையுணர்வைக் காட்டல்

பாசுரப் போக்கிலே ஆழ்வார் உணர்ந்த தொடர்ச்சியான இறையுணர்வுகள் சிற்சில பாடல்களில் அமைந்துள. இதனால் இறைவனுடைய முழுமையான திருமேனி அழகு (லாவண்யம் அல்லது சமுதாயச் சோபை), அவயவ அழகு (ஸௌந்தர்யம்) ஆகியவை அனுபவிக்கப் பெறும்.

''வங்கயக் கண்ண னென்கோ பவளச் செவ்வாய னென்கோ
அங்கதி ரடிய னென்கோ அஞ்சன வண்ண னென்கோ
செங்கதிர் முடிய னென்கோ திருமறு மார்வ னென்கோ
சங்குசக் கரத்த னென்கோ சாதிமா ணிக்கத் தையே''

என்ற பாடலில் ஆழ்வார் தம்மை நோக்கித் தம்மோடு முதலுறவு பண்ணின இறைவனது திருக்கண்களில் ஈடுபட்டுப் 'பங்கயக் கண்ணன்' என அழைக்கிறார். அந்தக் கண்ணுக்குத் தப்பினாலும் தப்ப முடியாத புன்முறுவலையுடைய வாயைக் காட்டினான். உடனே 'பவளச் செவ்வாயன்' என அழைக்கிறார். இத்தக் கண், வாய், அழகுகளுக்கு ஈடுபட்டு நிலத்தில் விழுந்ததால் திருவடிகள் தென்பட்டன. இதுபற்றி 'அங்கதிரடியன்' என்கிறார். அத்திரு வடியிலே விழுந்தவர் அனுபவிக்கிற வடிவழகில் ஈடுபட்டு' அஞ்சன வண்ணன்' என்கிறார். அவ்வாறு வடிவழகுடையவன் எல்லார்க் கும் தலைவன் என்பதைக் காட்டத் திருமுடியுடன் விளங்கிய அழகைக் கண்டு 'செங்கதிர் முடியன்' என்கிறார். இப்பெரி யோனை எவ்வாறு அணுகுவது என்று எண்ணிப் பின்வாங்காமல் எப்போதும் இறைவனது திருமார்பிலிருந்து புருஷகாரம் செய்யும் பிராட்டியின் சம்பந்தம் கொண்டு 'திருமறு மார்பன்' என்கிறார். இப்படி இறைவன்-இறைவி சேர்த்தியைக் கண்டு அஞ்ச வேண்டாதபடி சங்கு சக்கரத்தோடு இருக்குமிருப்பைக் காட்டி னான். அவ்வாறு காட்டவே 'சங்கு சக்கரத்தன்' என்று சொல்கிறார்.[48]

4-6-7. ஆழ்வார் சொற்களுக்கு அனுபவித்துப் பொருள் கூறல்

'நோவ வாய்ச்சி உரலோடார்க்க' என்ற பாடலில் கண்ணனை உரலோடு ஆய்ச்சி கட்டியது ஆழ்வாருடைய திரு

மேனியில் உறுத்தியதாக அனுபவிப்பர் நஞ்சீயர். ஆனால் யசோதைப் பிராட்டியானவள் கண்ணன் எது செய்தாலும் 'அஞ்சவுரப்பாள் சோதை ஆணாட விட்டிட்டிருக்கும்' என்பதற்கிணங்க அவனுடைய திருமேனியில் ஒரு நோவும் ஏற்படுவதற்கு இடமில்லையாதலால் இச்செயலை நினைப்பவர்களின் உள்ளம் நோவுப்படியாகச் சுவாமி சுவையாக எடுத்துக்கூறுவர்.[49]

4 6-8. ஆழ்வார் கண்ட காட்சியை ஐயந்திரிபறச் சொல்லல்

'அறிந்தறிந்து தேறித்தேறி' என்னும் பாடலில் 'நறுந்துழாயின் கண்ணியம்மா நானுன்னைக் கண்டு கொண்டே' என்ற தொடரைப்பார்க்கும்போது ஆழ்வார் விரும்பியபடியே இறைவன் காட்சி தந்ததாகத் தோன்றும். ஆனால் அடுத்த பாட்டைத் தொடங்கும் போது 'கண்டுகொண்டு' என்று வருவதால் இப்பாட்டில் 'நான்னுன்னைக் கண்டுகொண்டு' என்பதற்கு "நெஞ்சென்னும் உட்கண்ணுக்கே தந்த காட்சியே ஆகும்" என்றுரைப்பர் சுவாமி.[50] மேலும் அடுத்த பாட்டில் 'கண்டு கொண்டு' என்று சொன்னது "வெளியிலே காண விரும்புவது" என்பதை ஆசாரிய இருதய நூற்பா வாயிலாக எடுத்துக்காட்டுவர் சுவாமி.

இவ்வாறே 'சொல்ல மாட்டேனடியேன்' என்னும் பாடலுக்கும் சுவாமி உரை அமைந்துள்ளது.[51]

9-6-4. ஆழ்வார்-இறைவன் உரையாடல்களைக் காட்டல்

இரு பாடல்களை இணைக்கச் சில நிகழ்ச்சிகளைப் பின்புலமாக அமைத்துக் கொள்வர் ஆழ்வார். 'இன்றென்னைப் பொருளாக்கி' என்ற பாடலில் ஆழ்வார், இறைவன் தம்மைத் திருநாட்டிலே கொண்டு போவதாக விரைகிறபடியைக் கண்டு "இன்று என்னளவல்லாதபடி த்வரிக்கின்ற (விரைகின்ற) தேவரீர் இதற்குமுன்பு நெடுநாள்விட்டு ஆறியிருந்தபடி எங்ஙனே?" என்று இறைவனைக் கேட்கிறார்.[52] அதற்குப் பதில் சொல்லமாட்டாது தலை கவிழ்ந்திட்டு, வாய் மூடியிருந்து" ஆழ்வாரே உமக்கு நான் செய்ய வேண்டுவது யாதென்ன" அதற்குப் பதிலாக "உற்றேன் உகந்து பணிசெய்து" என்கிறார் ஆழ்வார்.[53] இதில் முன்னடிகள் இறைவனைப் பார்த்துச் சொன்னதாய், முன்னிலையாய் 'எந்தாய்' என்று அமைந்ததைக் காணலாம். அதற்கு இறைவன் தலைதுலுக்கி உகப்புக் காட்டினானாம். அதை அனைவர்க்கும் எடுத்துச்சொல்கின்றன பின்னடிகள்.

4-6-10. ஆழ்வார் பாசுரச் சொற்போக்கில் மேலும் சொல் அமைந்ததைக் காட்டல்

மேற்கூறியபடி தொடர்ச்சியான இறையுணர்வில் ஆழ்வாருக்கு ஏற்பட்ட அனுபவமல்லாமல் இறைவனுக்கு ஏற்பட்ட நிலைமையையும் எடுத்துரைப்பர் சுவாமி. அதாவது ஆழ்வார் ஒரு சொல் சொல்ல அதனால் இறைவனது நிலைமை மாற அதுகண்டு மேலும் சொல் சொல்ல இவ்வாறு ஆழ்வார்-இறைவன் இருவர் தம் நிலைமைகளையும் எடுத்துக்காட்டுவதாகும்.

''தாள்களை எனக்கே தலைத்தலைச் சிறப்பு'' என்ற பாடலில் ''என்னுயிரை அறவிலை செய்தனன்'' என்பது ஆச்சரியமான தொடர் இறைவன் செய்த பேருதவிக்குக் கைம்மாறாகத் தம் ஆன்மாவை ஆழ்வார் கன்னிகாதானம் செய்தாராம். இதனைப் பார்த்த இறைவன் தமக்கு ஓர் அரிய பொருள் கிடைத்தது போலவே புகர் அடைந்தானாம். அதனைக் கீழ்க்கண்ணால் கண்ட ஆழ்வார் 'சோதீ' என்ற அடுத்த சொல்லால் நெஞ்சுகுளிர விளிக்கிறார். உடனே இறைவனது அவயவங்களும் பணைக்கத் தொடங்கியதாம். இதனைக் கண்ட ஆழ்வார் ''தோள்கள் ஆயிரத்தாய், முடிகளாயிரத்தாய்'' என்று பேசுகிறார்.[54] இவ்வாறு ஆழ்வாருடைய சொல்லென்ன, அந்த சொல்லின் இனிமையறிந்து இறைவனுக்கு ஏற்பட்ட புகரென்ன, அப்புகர் கண்டு பூரித்துச் சொன்ன சொல்லென்ன, இப்படியாக ஆழ்வார்-இறைவன் நிலைமைகள் ஒரு படிப்பட்டு அமைந்திருப்பதைச் சுவாமி காட்டும் உரைநலம் அறியதக்கதாகும்.

4-6-11. அகப்பொருள் பாடல்களில் ஆழ்வார் நிலைமைகளை எடுத்துரைத்தல்

திருவாய்மொழியில் இருபத்தேழு பதிகங்கள் ஆழ்வார் பெண்மையை ஏறிட்டுக்கொண்டு பாடியவையாகும். அவற்றில் தலைவியாகப் பதினேரு பதிகங்களும், தாயாக ஏழு பதிகங்களும், தோழியாக மூன்று பதிகங்களும் அமையப் பெற்றுள்ளன. இறைவனைக் காணாமையால் ஏறிட்டுக்கொண்ட இப்பெண்மைப் பாசுரங்களில் தன் வாயாலும் தாய் வாயிலாகவும் தோழி வாயிலாகவும் தம் ஆற்றாமைகளை எடுத்துரைப்பர் ஆழ்வார். இவற்றைச் சுவாமியும் இடத்திற்கேற்ப ஆழ்வாருடைய நிலைமைகளை எடுத்துக்காட்டுவர்.

'நிற்கும் நான்மறை வாணர்கள் வாழ்' என்ற பாசுரம் தோழி பாசுரமாகும். இப்பாசுரம் தோழிப் பேச்சாயினும் தலைவியான

பராங்குச நாயகியின் பேச்சோடே கூட்டி உரைப்பர் சுவாமி. இப்பாடலில் 'கற்கும் கல்வியெல்லாம்' என்பது தோழியின் பேச்சு அல்லது தலைவியின் பேச்சோடு கூட்டவும் தகும் என்பதை எடுத்துக் காட்டுவர் சுவாமி. தோழியின் பேச்சாகக் கொண்டால் இப்பராங்குசநாயகி பேசுகிற பேச்செல்லாம் இறைவனது திருநாமமேயாயிருக்கும் என்று பொருள் கொள்வதாகும். தலைவியின் பேச்சோடு கூட்டிச்சொல்லும்போது ''உலகில் யார் எந்தக் கல்வி கற்றாலும் அக்கல்வியெல்லாம் இறைவன் பரமேயொழிய அவன் அளவிலே சென்று நில்லாத கல்வியொன்று மில்லை'' என்று தலைவி சொல்வதாக உரைப்பர் சுவாமி[55] இவ்வாறு அகப் பொருள் பாடல்களில் புகுந்து தலைவியின் நினைவை எடுத்துக் காட்டுவது குறிக்கொள்ளத் தக்கது.

இங்ஙனம் ஏழு இடங்களில் காணத்தகும்.[56]

4-6-12. அகப்பொருள் பாடலில் பறவைகளின் நினைவைக் காட்டல்

பராங்குச நாயகி இறைவனைக் காணாது வருத்தமுற்றுச் சில பறவைகளைத் தூது விடுக்கிறாள். இவ்வாறு நான்கு பதிகங்கள் உள. அவற்றில் தாம் சொல்லவிருக்கும் தூதுமொழிகளைத் தூதுபோகும் பறவைகளுக்குச் சொல்வதற்கு முன்பாக அவை நினைப்பதையும் கூட்டி ஆழ்வார் பதிலுரைப்பதாகச் சுவாமி எடுத்துக் காட்டுவர்.

> **''நுங்கட்கு யானுரைக்கேன் வம்மின் யான்வளர்த்த கிளிகாள்**
> **வெங்கண் புள்ளூர்ந்து வந்து வினையேனை நெஞ்சங் கவர்ந்த**
> **செங்கண் கருமுகிலைச் செய்யவாய்ச் செழுங்கற் பகத்தை**
> **எங்குச் சென்றாகிலும் கண்டு இதுவோ தக்கவா றென்மினே''**

என்னும் பாடலில் கிளிகளைப் பார்த்துத் தலைவியான பராங்குச நாயகி சொல்கிறாள். தாம் சொல்லப்போகும் தூது மொழிகளுக்கு முன்பாகக் கிளிகள் கருதியதைக் காட்டுகிறாள்.[57] அதாவது ''நாங்கள் யாரிடம் சொல்லவேணும்; எங்கே சொல்ல வேணும்; யாது சொல்ல வேணும்'' என்ற கேள்விகளுக்கு உரிய விடையைப் பாடலின் மற்ற மூன்றடிகள் உணர்த்துவதாகக் காட்டுவர் சுவாமி.

இங்ஙனே 'திறங்களாகி எங்கும்', 'இடரில் போகம்மூழ்கி'' 'திருந்தக் கண்டு', 'இத்தனை வேண்டுவது' ஆகிய பாடல்களில் பறவைகளின் நினைவுகளைச் சுவாமி காட்டுவது குறிப்பிடத் தக்கது.[58]

4-6-13. ஆழ்வாரின் அர்ச்சானுபவம்

திருவாய்மொழியில் அர்ச்சாவதார அனுபவங்களைப் பதிகங்களாக உரைத்திருப்பினும் ஆழ்வாரின் குறிப்பான நோக்கை எடுத்துக்காட்ட வல்லவர் முன்னோர்கள். அவர்களைப் பின்பற்றியே சுவாமியும் ஆழ்வார் பரமாக நின்று அவர் தம் அர்ச்சானுபவங்களை மூன்று இடங்களில் எடுத்துக்காட்டுவர்.[59]

'கையுள் நன்முகம் வைக்கும்' என்ற பாடலில் அழகிய முகத்தைக் கையிலே யிட்டு வைத்து நைகின்றாளாம் பராங்குச நாயகி. எதற்கெனில் திருக்குறுங்குடி நம்பியின் செந்தாமரைக் கண்ணும், அல்குலும், இடையும் வடிவும், திருத்தோள்களும் ஆழ்வாரான பராங்குச நாயகிக்குத் தோன்றி நிற்க அவற்றை அணைக்கக் கை எட்டாமையாலே கையுள் முகம் வைத்து நைய வேண்டியதாயிற்று என்று தாய்க்கு நாயகி விடையிறுப்பதாக அமைந்ததைச் சுவாமி காட்டுகிறார்.[60]

4-7. தீபிகையின் தனித்தன்மை

ஆழ்வார் திருவுள்ளக்கிடக்கைப் பாங்கில் அமைந்த நுண் பொருள்களை இவ்வாறு அலகுஅலகாக தீபிகை உரை எடுத்துக் காட்டுகிறது. மேலும் அவர்தம் தீபிகை உரை அந்த உள்ளக் கிடக்கைகள் கீழ்க்கண்டவாறு வகைப்படுத்தி நோக்கும் நினைவில் அமைந்துள. இவை ஒருவாறு சுவாமியினுடைய தீபிகை உரையின் தனித்தன்மையை எடுத்துக் காட்டுவனவாகும்.

1. ஆழ்வார் பாடலில் துதிநூல்/தொடர் அமைந்ததை எடுத்துக்காட்டல்
2. ஆழ்வார் பாடலில் ஆழ்பொருளைக் காட்டல்
3. ஆழ்வார் சொல்லாட்சியின் உறைப்பைக் காட்டல்
4. பாடலைப் படிக்கும்போதே பொருள் விளங்குமாறு உரைத்தல்
5. விசிஷ்டாத்வைத சித்தாந்தத்தை நிலைநாட்டல்
6. பிரம்ம சூத்திரத்திற் கொப்பாகச் சொல்லல்
7. ஸ்ரீபாஷ்யப் பொருள்நோக்கில் உரையிடல்
8. தத்துவப் பொருளை விளக்கிக் கூறல்
9. இரகசிய நூல்களில் ஆழ்பொருளை எளிமையாக விளக்கிச் சொல்லல்
10. ஐயந்திரிபறச் சொல்லல்

11. உரைவேறுபாடுகளைக் காட்டல்
12. சொல் திறங்காட்டல்
13. வடமொழி நூல்கள் மேற்கோளாட்சி
14. தமிழ் நூல்களின் மேற்கோளாட்சி
15. அருளிச்செயல்களை மேற்கோளாக ஆளுதல்
16. அருஞ்சொல் விளக்கம் தருதல்
17. வைணவ நூல்களின் மேற்கோளாட்சி
18. பாடபேதம் காட்டல்
19. கொண்டுகூட்டுமுறை காட்டல்
20. 'ஆக' என்று தொடங்கி ஒருமித்த கருத்துக் கூறல்
21. உள்ளுறை (குறிப்புப்) பொருள் காட்டல்
22. உரையாடல் போக்கில் உரைநயம் காட்டல்
23. தம் பாட்டனாரான அழகிய மணவாளச் சீயர் தம் உரையைக் காட்டல்
24. புராண, இதிகாசக் கதைகளைக் கூறி விளக்குதல்
25. உரைக்கு உரைசெய்த உத்தம உரைகாரர்

4-7-1. ஆழ்வார் பாடலில் துதிநூல்/தொடர் அமைந்ததைக் காட்டல்

மேற்கோள் காட்டி விளக்குதல் என்னும் தலைப்பின்கீழ் வேதம், இதிகாசம், புராணம் மற்றும் வடமொழி, தமிழ்மொழி நூல்கள் முதலானவற்றின் தொடர்களை ஆங்காங்கே எடுத்துக் காட்டி விளக்கம் கூறியிருப்பினும் சுவாமி ஓர் அரிய ஆராய்ச்சி செய்து ஆழ்வார் பாடலைப் பின்பற்றி இன்ன இன்ன இடத்தில் இன்னஇன்ன நூலில், இன்ன இன்ன ஆசாரியர்கள் இவ்விவ் வாறுஉரைத்துள்ளனர் எனச் சுவைதர எடுத்துக்காட்டுவர்.

ஆழ்வாருக்குத் தாம் இறைவனை ஆரக்கண்டு களித்தும் பண்டை வினைகளெல்லாம் பற்றோடு அறுத்தும் ஒரு பெரிய பேரின்பத்தைவிளை விக்கவில்லையாம். திருவாய்மொழிபாடியதன் வாயிலாக வைணவர்களுக்கெல்லாம் உதவப் பெற்றது ஒன்றே பிறரால் பெறமுடியாத பேரின்பமாக ஆழ்வார்க்கு இருந்ததாம். இதனைத் 'தொண்டர்க்கமுதுண்ணச் சொன்மாலைகள் சொன் னேன்' என்ற தொடர் உணர்த்துவதாகக் கூறுவர்.[61] இதனை உட்கொண்டே முதன் முதலாக நாதமுனிகள் திருவாய்மொழிக்குப் 'பத்தாம்ருதம்' என்ற தனியன் அமைந்ததாகக் கூறுவர் சுவாமி.[62] இவ்வாறே ஆளவந்தார், எம்பெருமானார் கூரத்தாழ் வான், பட்டர் முதலானோர் தோத்திர நூல் தொடர்கள் ஆழ்வார் பாடலை அடியொற்றி அமைந்த அழகைத் தீபிகையில் காண முடிகிறது.[63]

இவ்வாறு முன்னோர்கள் சொல்லாமல் தைச் சுவமிாவிட்ட தம் அனுபவத்தால் ஆசாரியர்கள் திருவுள்ளமறிந்து உரைப்பது காணலாம்

4-7-2. ஆழ்வார் பாடலில் ஆழ்பொருளைக் காட்டல்

'அமரர்க்கரியானை' என்ற பாடலில் அமரர்கள், தமர்கள் என்று வேறுபடுத்திக் காட்டியதன் ஆழ்பொருளை எடுத்துரைப்பர் சுவாமி.[64] அதாவது அமரர்களான பிரம்மாதி தேவர்கள் ஒரு பயனைக் கருதி இறைவனைத் தொழுது பயனைப் பெற்றுப் பின்னர் எதிரம்பு கோப்பதுமாயிருப்பர். இறைவனுடைய வடிவழகிலும் ஈடுபட அறியார். ஆகவே அமரர்கள் தமர்களில் சேர்ந்தவர்களல்லர் அமரர்களும் தமர்களும் அடியவர்களே ஆயினும் சிலரே (சில விலக்ஷண வ்யக்திகளே) தமர்களாவர். அவர்களுக்கு இறைவன் எளியவன்; மற்றையோர்க்கு அரியன் என்பதைக் காட்டுகிறார் சுவாமி.

4-7-3. ஆழ்வார் சொல்லாட்சியின் உறைப்பைக் காட்டல்

ஆழ்வார் திருநகரியைச் சேர்ந்த ஒன்பது திவ்விய தேசங்களுள் பெருங்குளம் எனப்படும் திருக்குளந்தை இறைவன் பெயர் மாயக்கூத்தன் என்பதாகும். அப்பெருமானிடத்து ஆழ்வார்க்குள்ள ஈடுபாட்டைச் சொல்லும்போது, "மாடக்கொடி மதிள்தென் குளந்தை வண்குடபால் நின்ற மாயக்கூத்தன்" என்பர்,[65] இவ்விடத்தில் 'மாயக்கூத்தன்' என்ற சொல்லாட்சியில் பொதிந்த பொருளைச் சுவாமி மிகவும் விரிவாக எடுத்துரைப்பர். அதாவது 'மாயன்' என்ற சொல்லைக் கொண்டு எல்லாரையும் மயக்கி ஒரு கூத்துக் காண்பன் என்றும், மாயையினால் அவதாரங்கள் செய்து அவற்றிலே குடக்கூத்து மரக்கால் கூத்து, குரவைக் கூத்து என்னும் படியான பலவகைக் கூத்துக்கள் செய்பவன் என்றும் சொல்லலாம். மேலும் நம்போல்வார்க்கு நெஞ்சினாலும் நினைக்க முடியாதபடி ஒரு மாயக்கூத்தைச் செய்பவன் என்றும் கூறலாம். அவன் கண்ணனாய் அவதரித்துச் செய்த பதினெட்டு வகையான கூத்துக்களை விளக்கமாக அற்புதமாக விளக்கிக் காட்டுவர் சுவாமி.

4-7-4 பாடலைப் படிக்கும்போதே பொருள் விளங்குமாறு உரைத்தல்

'வம்பவிழ் கோதை பொருட்டா' என்னும் பாடலில் நப்பின்னைப் பிராட்டியைத் திருமணம் செய்வதற்காக ஏழு

எருதையும் எவ்வித வருத்தமுமின்றிப் பொருத செயலானது பற்றித் 'தொல்புகழ்' என்று சொல் வந்ததாகப் படிப்போர் எண்ணுவர். இறைவனுடைய இயற்கை குணங்களான எளிவந்த தன்மை, புரையறக் கலக்கும் தன்மை ஆகியவற்றையே 'தொல் புகழ்' என்னும் சொல் உணர்த்துவதாகச் சுவாமி உரைப்பர் [66]

இவ்வாறே 'ஆதியம் சோதிவுருவை அங்கு வைத்திங்குப் பிறந்த' என்ற பாட்டில் சகுதாரணமாக இறைவன் தன்னுடைய திவ்வியமான சோதிவடிவைப் பரமபதத்திலே வைத்துவிட்டு இந் நிலத்திலுள்ள உருவத்தோடே இங்குவந்து பிறந்ததாகக் கூறுவர். இப்படிக் கூறுவதும் செவியில் ஏற்கத்தக்கது என்றும் 'அங்கு வைத்து'[67] என்பதனை ஒரு முழுச்சொல்லாகக் கொண்டு ''அங்குள்ள படியே கொண்டு'' என்ற பொருளைக் காட்டுவதாக உரைப்பர்.[68]

4-7-5. விசிஷ்டாத்வைத சித்தாந்தத்தை நிலைநாட்டல்

திருவாய்மொழியில் முதல்பத்திய 'உடல்மிசை யுயிரெனக் கரந்தெங்கும் பரந்துளன்' என்று இறைவன் எல்லாப் பொருள் களுக்கும் அந்தர்யாமியாதலால் எந்தப் பொருளைச் சொல்லுகிற சப்தமும் இறைவன் அளவு சென்று சொல்லுமென்று வேதாந்தம் நிலைநாட்டியுள்ளது என்று சொல்கிறார். அது தன்னையே 'புகழுநல் ஒருவன்' [69] என்ற பதிகத்தில் விரிவாகச் சொல்வதாகக் கூறுவர். அதாவது உலகில் காணப்படும் பொருள்கள் யாவும் மூன்றுவகைப்பட்ட அளவுகளையுடையது. ஒன்று, எந்தப் பொருளை எடுத்துக்கொண்டாலும் இது இன்ன இடத்திலுள்ளது மற்றோரிடத்திலில்லை என்றும், இரண்டு, இது இன்ன காலத்தி லுள்ளது மற்றொரு காலத்திலில்லை என்றும், மூன்று, இது இன்ன பொருளாகவுள்ளது மற்றொரு பொருளாக இல்லை என்றும் சொல்லக் கூடியதாகவே இருக்குமாதலால் இறைவன் தவிர எல்லாப் பொருள்களும் இவ்வித மூன்றுவித அளவுகளை உடையன தாகும் மூன்று அளவுகள் இல்லாதவன் எங்கும் உள்ளவனாய், எல்லாப் பொருள்களும் தானாகவுள்ளவனாய் இருக்கையாலே 'அனந்தன்' என்ற பெயர்பெற்றான் என்று விளக்கமாக விசிஷ்டாத்வைத சித்தாந்தத்தை நிலைநாட்டியதை எடுத்துக் கூறுவர் சுவாமி.

4-7-6 பிரம்மசூத்திரத்திற்கு ஒப்பாகச் சொல்லல்

ஆழ்வார் பாடலை அனுபவிக்கும் போதும் அவற்றின் உரை களை அனுபவிக்கும்போதும் மற்ற நூல் தொடர்களை ஒப்பாக

அனுபவிப்பது சுவாமிக்கு உண்டு. அவ்வகையில் பிரம்மசூத்திரப் பொருளுக்கு ஒப்பாக ஓர் இடத்தைக் காட்டுகிறார்.

'துன்பமு மின்பமு மாகிய' என்ற பாடலில் இன்புறுமிவ் விளையாட்டுடையான்' என்பதற்குச் சுவையை உண்டுபண்ணு வதற்கான திருவிளையாடல்களை யுடையவன் என்ற பொருள் கூறுவர்.[70] இவ்விடத்தில் சுவாமி பிற நூல்களின் ஆழ்ந்த அனுப வத்தால் 'லோகவத்து லீலா கைவல்யம்' என்று பிரம்ம சூத்திரத் தொடர்கொண்டு ஒப்புமை காட்டுவர்.

4-7-7. ஸ்ரீபாஷ்யப் பொருள் நோக்கில் உரையிடல்

சாத்திரங்களில் பாவங்களைப் பற்றி இருவகையாகச் சொல்லி யிருக்கிறது. பயனை அனுபவித்தே பாவங்களைத் தொலைக்க வேண்டுவது ஒரு வகை. பிரம்ம வித்துக்குப் பாவ சம்பந்தம் அறவே ஒழிந்துவிடும் என்பது மற்றொரு வகை. இதனை ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் இறைவனை அடிபணியாதவர்கள் முதல் வகை யினைச் சார்ந்தவர்களென்றும், இறைவனை அடிபணிந்து பாவத் தைப் போக்கிக் கொள்பவர்கள் இரண்டாவது வகையில் சார்ந்த வர்களென்றும் சுவாமி எடுத்துக் கூறுவர். இதன் உட்கருத்தை உட்கொண்டே 'சேர்ந்தாற் தீவினைக்கு' என்ற தொடர் அமைந்த தாகக் கூறுவர் சுவாமி.[71]

இவ்வாறு ஸ்ரீபாஷ்யப் பொருள் நோக்கில் 'உளனெனிலுளன்' 'உலகில் திரியும் கரும கதியாய்', 'வாழ்தல் கண்டீர்', 'வாரிக் கொண்டு', நாகத்தணையானை' ஆகிய பாடல்களிலும் சுவாமி உரையிட்டுள்ளதைக் காணமுடிகிறது.[72] இத்தகு நெறி மற்ற உரைகளில் இல்லை.

4-7-8. தத்துவப் பொருளை விளக்கிக் கூறல்

'உள்ளதும் இல்லதும்' என்ற பாடலில் உள்ளது என்றது அழியாத பொருள் என்றபடி. இல்லது என்றது அழியுந்தன்மை யுடையது என்றபடி ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்தின் இரண்டாம் அம்சத்தில் 'அஸ்தி' என்ற சப்தத்தாலே 'அறிவுள்' பொருளையும், 'நாஸ்தி' என்னும் சப்தத்தாலே 'அறிவில்' பொருளையும் சொல்லி யிருக்கையாலும், தைத்திரீய உபநிடதத்தில் 'சத்ய' சப்தத்தாலே 'அறிவுள்' பொருளையும், 'அந்ருத' சப்தத்தாலே 'அறிவில்' பொருளையும் சொல்லியிருக்கையாலே—இவற்றை அடியொற்றி ஆழ்வார் 'உள்ளது இல்லது' என்று குறிப்பிடுவதாக எடுத்துக்

காட்டி இதில் உறைந்துள்ள தத்துவப் பொருளையும் சுவாமி எடுத்துக் கூறுவர்.[73]

இவ்வாறே 'தன்னில் மூவர் முதலாய' என்ற பாடல் உரை அமைந்துள்ளதையும் காணலாம்.[74]

4-7-9. இரகசிய நூல்களின் ஆழ்பொருளை எளிமையாக விளக்கிச் சொல்லல்

'கருமாணிக்கமலை' என்னும் பதிகத்தில் பிறர்க்கு உரித்தாகாது 'இறைவனுக்கே அடிமைப்படும் தன்மையை (அநந்யார்ஹத்வம்) அறுதியிட்டார்.[75] அடுத்த பதிகமான 'நெடுமாற்கடிமை'யில் பாகவதர்கட்கு அடிமையாயிருக்கும் நிலைபற்றிச் சொல்கிறார்.[76] இவ்விடத்தில் சுவாமி திருமந்திரத்தில் 'நம:' பதத்தில் ஒரு பொருளான 'உற்றது முன்னடியார்க் கடிமை' என்கிறபடியே இதிலே (நம பதத்திலே) பாகவத சேஷத்வம் அநுஸந்தேயம் என்பதைத்தெரிவிக்கும் வகையிலே எடுத்துரைப்பர் சுவாமி.[77] அதாவது ஒரு பொருளிடம் அன்பு வைத்தால் அது அவ்வளவோடு நில்லாது அதனோடு சம்பந்த சம்பந்தம் பெற்ற பொருள்களிலும் பெருகிச் செல்லும் என்பதை அனைவரும் தாம் தாம் அனுபவத்தில் அறியலாம். அப்படியே பாகவதர்களிடம் பக்தி ஏற்படுவதாவது இறைவனிடத்து இருக்கும் பக்தியின் எல்லை நிலமாக உண்டாவது. எனவே, இறைவனிடத்துப் பக்தியின் உறைப்பையே பாகவதர்களிடம் உள்ள பக்தி வெளிப்படுத்தும் என்பர்.[78]

4-7-10. ஐயந்திரிபறச் சொல்லல்

நம்பிள்ளை முதலான ஆசாரியர்கள் எவ்வளவுதான் எளிமையாக உறைத்திருப்பினும் இக்காலத்து மக்களுக்கு அப்பொருள்கள் சிறிதும் விளங்கா; இது தனை விளக்கமாகப் பெறஆசாரியர்கள் பால் அடிபணிந்து காலக்ஷேப முறையில் அறிய வேண்டும், அதற்கு வாய்ப்பில்லாதர்க்கு உதவும் வகையில் சுவாமி தம் தீபிகை உரை மூலம் ஆழ்வார் சொற்களில் பொருள் கொள்வதில் வரும் மயக்கத்தையும் களைந்து விவரித்துரைப்பர்.

4-7-10-1 ஆழ்வார் சொற்களால் பொருள்கொள்வதில் மயக்கம்

'சரணமாகிய நான்மறை நூல்களும்' என்ற பாடலில், 'மரணந் தோற்றம் வான்பிணி மூப்பொன்றிவை மாய்த்தோம்

என்ற தொடரால் ஆழ்வார் தம்மைப் பற்றி ஏதோ சொல்லிக் கொண்டிருப்பதாகத் தோற்றும். மேலும் இவ்விடத்தில் 'மாய்த்தோம்' என்ற தன்மை வினைமுற்று காண்பதாலும், முன்னிலை வினைமுற்று காண்பதாலும், முன்னிலை வினைமுற்று இல்லாமையாலும் ஐயமேற்படும். இதனைக் குறிப்பாக எடுத்துக்காட்டுவர் சுவாமி. 'முகுந்தமாலை' என்னும் நூலிலும் ஆத்மாவை நிந்திக்கும் போது பிறரை இகழ்ந்து கூறுவதிலே முழுநோக்காக வழங்கப் பட்டுள்ளதாம். உலக வழக்கிலும் நாம் பிறரை ஏசிச்சொல்ல வேண்டும்போது 'நாம் நன்றாக வாழ்ந்து விட்டோமே!' என்று தம்மையே ஏசிச் சொல்வது போல இங்கும் ஆழ்வார் 'மரணத் தோற்றம் மாய்த்தோம்' என்று தன்மை வினைமுற்றாகப் பிறரைச் சொன்னபடியிலே அமைந்ததாக எடுத்துக்காட்டுவர் சுவாமி.[79]

'ஊழிதோறூழி' என்ற பாடலில் 'உலகுக்கு நீர் கொண்டு' என்ற தொடருக்கு உலகுக்கெல்லாம் உதவுவதற்காக 'நீரைக் கொண்டு' என்று பாடலைப் படிப்போர் பொதுவாகப் பொருள் கொள்வர் ஆனால் இந்த இடத்தில் ''உலகமெல்லாம் வெள்ளமிட வேண்டும்படியான நீரைச் சொரிந்து (முகந்து)கொண்டு'' என்றே பொருள் கொள்ள வேணுமாய்ப் பொருள் உரைப்பர் முன்னோர். அவர்கள் கூறியதையே சுவாமி இங்குக் காட்டியிருப்பினும் இதில் ஏற்பட்ட சந்தேகத்தைத் தீபிகை மூலம் தெளிவுபெற வேண்டியுள்ளது. உலகுக்கு உதவுவதற்கு நீரை எடுத்துக் கொண்டு என்று சொன்னால் இது மேகத்தின் சாதாரண குணமாகும் ஆதலால் ஆழ்வார் அவ்வியற்கைத் தன்மை அறிந்தவராயினும் தான் இறைவனைப் பிரிந்து வருந்துவது போலே வானமும் வருந்துவதைக் காட்டும் வகையிலே 'மதுசூதன பாழிமையிற் பட்டு அவன் கண் பாசத்தால் நைவாயே என்ற ஈற்றடியில் சொன்ன வார்த்தை பயனற்றுப் போகாமைக்காக உலகமெல்லாம் நீரைச் சொரிந்து கொண்டு' என்று பொருள் கொள்ளவேணும் என்றும் அதுதான் சிறந்து விளங்குவது என்றும் கூறுவர்.[80] இவ்வாறு ஐயங்களையும் போக்கும் நெறி பத்து இடங்களில் காணப்படுகிறது.[81]

4-7-11. உரைவேறுபாடுகளைக் காட்டல்

திருவாய்மொழிக்கமைந்த உரைகளில் வாதிகேசரி அழகிய மாணவாளச் சீயர் அருளிய பன்னீராயிரப்படி உரை காலத்தால் பிற்பட்டது. தாம் கேட்டபடியே காட்டுவதாக

உரை அவதாரிகையின் முதலிலே கூறியுள்ளதால் முன்னோர் கருத்துக்களைத் தன்னுள் கொண்டது என்பது தெளிவாகும்.[32]

தீபிகை உரை முன்னோர் உரைகளைத் தழுவி உரைக்கப் பெறினும் சிற்சில இடங்களில் வேறுபட்ட உரைகளைத் தீபிகை உரையில் ஆங்காங்காங்கே சுவாமி விளக்கிய திறம் இங்குக் குறிப்பிடத்தக்கது:

'குன்றமெடுத்த பிரான் அடியாரொடும் ஒன்றி நின்ற சடகோபன்' என்ற பாடலின் தொடருக்கு ஆறாயிரப்படி உரைகாரர் அச்சொல்லமைப்பை நோக்கி உரை வழங்கினார். அதாவது குன்றமெடுத்த பிரானுடைய அடியார்கள் குன்றமெடுத்த காலத்திலும் பிற்காலத்திலும் உண்டு. குன்றமெடுத்த காலத்தில் அக்குன்றினடியிலே ஒதுங்கி நின்றவர் அடியரானவர். அவர்களோடு ஒன்றி நின்ற சடகோபன்' எனப் பிள்ளான் உரை வழங்குகிறார். ஆனால் பெரியவாச்சான் பிள்ளை பிற்காலத்திலுள்ள அடியார்களைக் கொண்டு உரை வழங்குகிறார். நம்பிள்ளை ஈட்டுரை இரண்டுக்கும் பொதுவாக அமைந்துள்ளது. அதாவது ' கோவர்த்தன் நோத்தாரணம் பண்ணின நீர்மையிலும் அப்போதை அழகிலும் ஈடுபட்டிருக்குமவர்களோடே கூடிநின்று தாமும் ப்ரீதராய் ப்ரீதிக்குப் போக்குவீடாகச் சொன்ன பாசுரமாயிற்று'' என்பர்.

'அமரர் தொழப்படுவானை' என்ற பாடலில் 'அவன் தன்னொடொன்றாக, அமரத் துணியவல்லவர்கள் ஒழிய அல்லாதவரெல்லாம்' என்ற தொடருக்குப் பன்னீராயிரப்படி உரைகாரர் தவிர மற்ற உரைகாரர்கள் நால்வரும் ஒரே பொருளை உரைக்கின்றனர்.[33] அதாவது ஆன்மாவை அனுபவிப்பதாகிற கைவல்யமாகிற உறுதிப்பொருளிலே ஊன்றியிருப்பவர்கள் என்று 'அமரத்துணிய வல்லார்கள்' என்பதற்குப் பொருள் உரைக்கின்றனர். மேலும் 'அல்லாதவரெல்லாம்' என்பதற்குக் 'கைவல்யத்திலகப்படாதே இறைவனுடைய குணங்களுக்குத்தோற்றவர்கள் எல்லாரும்' என்று பொருள் கொண்டனர். ஆனால் பன்னீராயிரப்படி உரைகாரர் ''அமரத்துணிய வல்லவர்கள்—நிலைநின்ற பயிற்சியைப் பண்ண வல்ல பக்தியில் மூழ்கியவர்கள் (அத்யவஸாயம்)'' என்று சொல்லி, 'அல்லாதவரெல்லாம்' என்பதற்கு 'இந்த யோகத்தால் பக்தி கைவராதவரெல்லாரும்' என்று அருளியதைக் காட்டுவர் சுவாமி. இத்தகைய வேறுபாட்டின் பொருளைப் பெரியவாச்சான் பிள்ளையும் நம்பிள்ளையும் இரண்டாவது பொருளாக எடுத்துக்காட்டி

யிருப்பினும் 'இந்தப் பிரகரணத்துக்குச் சேராது' என்பதை இப்பதிகத்தின் ஐந்தாம் பாடலைக் கொண்டு 'பொருந்தாது' என்பதை எடுத்துக் காட்டுவர்[84]

இவ்வாறு முன்னோர் உரைகளிலுள்ள வேறுபாட்டை எடுத்துக்காட்டி உரை வழங்கும் நெறி தீபிகை உரையில் ஐந்து இடங்களில் காணப்பெறுகிறது.[85]

4-7-12. சொல்திறம் காட்டல்

ஒரு நூலுக்கு அழகு தருவதில் சொல்திறம் காட்டலும் ஒன்றாகும். இத்தகு நல்ல சொற்கள் ஆழ்வார் அருளிய திருவாய்மொழியில் இயல்பாக அமைந்துள்ளன. ''என் நா முதல் வந்து புகுந்து நல்லின் கவி''[86] என்று ஆழ்வார் தாமே அருளியது குறிப்பிடத்தக்கது. இவ்வாறு இயல்பாக அமைந்த சொல் திறங்கள் ஆழ்வார் அனுபவத்துக்கேற்ப அமைந்ததாகும். மேலும் ஆங்காங்கே அமைந்த சொற்களின் அழகையும் திருவாய் மொழிக்கமைந்த உரைகள் உணர்த்துகின்றன. குறிப்பாக, நம்பிள்ளை தாம் அருளிய ஈட்டில் பல இடங்களில் இத்தகைய சொற்களின் நலன்களை எடுத்துக் காட்டி உரைப்பர்.[87] அவ்வழித் தோன்றல்களின் வழிவந்த சுவாமிகளும் முப்பது இடங்களில் சொல்திறனைக் காட்டி உரைப்பர்[88] (பின்னிணைப்பு எண்). இவை பெரும்பாலும் ஆழ்வார் திருவுள்ளத்திற்கு ஏற்ப அவர் தம் அனுபவத்தைக் காட்ட வல்லதாயிருக்கிறது.

''மறையாய நால்வேதத்துள்''[89] என்ற பாடலில் வேதத்தின் பெருமையைக் கூறுகிறார். வேதங்களுக்கு உள்நின்ற பொருளான இறைவனைச் சொல்லும்போது 'மறையினுள் நின்ற' என்றாவது 'நால்வேதத்தினுள் நின்ற' என்றாவது கூறியிருக்கலாம். அவ்வாறு இல்லாமல 'மறையாய நால் வேதத்துள்' என்று தொடர் அமைத்ததற்கு அமைதி காட்டுகிறார் சுவாமி. அதாவது, வேதம் என்றாலும மறை என்றாலும் பொருளாற்றலில் வேறுபாடு உண்டு. வேதம என்பதற்கு விளங்கக் காட்டுவது என்பது பொருள். மறை என்பது மறைத்துக் காட்டுவது என்பது பொருள் இறைவன் உண்டு எனபவர்க்குத் தன் பொருட்களை வெளிப்படுத்திக் காட்டுவதால் வேதம் என்றும், இறைவன் வல்லை என்பவரான நாத்திகர்க்கு மறைத்தலால் மறை என்றும் சொல்லப்படுகிறது. ஆகவே மறையாய நால்வேதம் என்று சொல்திறமையைக் காட்டியுரைப்பர்[90]

'கேட்பார்கள் கேசவன்'[91] என்ற பாடலில் 'திருவடி தாட்பா லடைந்த தன்மை யறிவாரை யறிந்துமே' என்ற தொடர்க்குக் கண்ணனுடைய திருவடிகளிலே சாயுச்சியம் பெற்ற படியை அறிவாரை அறிந்தும் நல்லது கேட்கவேணும் என்றிருக்குமவர்கள் இறைவனுடைய கீர்த்திகளை ஒழிய வேறொன்று கேட்க மாட்டார்கள் என்று கூறுவர்.

இவ்விடத்தில் 'தாட்பா லடைந்த தன்மை' என்று சொன்னாலே போதுமாயிருக்க 'தன்மையறிவாரை அறிந்துமே' என்று மிகுதியாகச் சொற்களைப் பெய்து உரைத்ததற்குக் காரணம் காட்டுவார் சுவாமி. அதாவது, இப்பாடலின் முதலடியிலே கேட்பார்கள் மற்றும் கேட்பரோ என்று சொல்லியிருக்கையாலே கேட்குமவர்கள் குணமுடையவர்களிடத்திலன்றோ கேட்க வேணும். இப்படிப்பட்ட பெருங்குணமுடையவர்கள் இருக்கிறார்கள் என்பதை அறிந்தும் அவர்கள் பக்கலிலே சென்று இத்தகைய பெருங்குணங்களைக் கேளாமல் மற்றும் கேட்பரோ என்பதாகச் சொல்லின் திறத்தின் ஆற்றலை அறிவுறுத்துவர்.[92]

இதனால் திவ்விய தேசத்துப் பெருமையை எடுத்துக் காட்டும் இயல்பும் காணப்பெறுகிறது

4-7-13. வடமொழி நூல்களின் மேற்கோளாட்சி

சுவாமி வடமொழியிலுள்ள பலதுறை நூல்களை நன்கு கற்றவர் ஆதலால் பெரும்பாலான பாடல்களின் உரையிலே முன்னோர்கள் எடுத்தாளாத இடங்களில் அந்தந்த நூல் தொடர்களைப் பயன்படுத்தித் தீபிகை உரையை மேலும் விளக்கமுறச் செய்துள்ளார். இவற்றைக் காணும்போது வேதம், உபநிடதம், மனுஸ்ம்ருதி, விஷ்ணுபுராணம், ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மம், ஸ்ரீராமாயணம், பாரதம், பகவத்கீதை, பாகவதம், முகுந்தமாலை, ஸ்தோத்ர ரத்நம், ஸ்ரீகுணரத்நகோசம் முதலான பதினெட்டு வடமொழி நூல்களிலிருந்து பல இடங்கள் மேற்கோள்களாகக் கொண்டு வழங்கியுள்ளார். பெரும்பாலான வடமொழி நூல் மேற்கோள்கள் ஆழ்வார் சொற்களுக்குச் சான்றுகளாக ஒப்புமை அமைந்துள்ளன எனலாம். (பின்னிணைப்பு எண்).

4-7-13-1. வேதம்

'கருளப்புட்கொடி' என்ற பாடலில் 'கருட:' என்ற வடசொல் 'கருளன்' என்றாயிற்று. இவ்விடத்தில் நம்பிள்ளை ஈடே என்கிற

வித்தை ஈளே என்னுமாபோலே' என்று எடுத்துக் காட்டுவர் இதனை இரண்டு விதமாக வேதத்தில் ஓதப்பட்டு வருவதைச் சான்றாக எடுத்துக்காட்டுவார் சுவாமி.[93]

4-7-13-2. உபநிடதம்

தீபிகையுரையில் உபநிடதம் என்ற பெயரில் சாந்தோக்கியம் சுபாலோபநிடதம், தைத்திரியோபநிடதம், மற்றும் இன்ன உபநிடதம் என்று சொல்லாமலமைந்த இடங்களிலும் உபநிடத மேற்கோள்களைக் காட்டி உரைப்பர் சுவாமி.

'செய்கின்றது என் கண்ணுக்கு' என்ற பாடலில் 'மாயத் தினாலெங்கும் மன்னி' என்ற இடத்தில் வைகுந்த நாதனுடைய பக்தர்களான நித்யசூரிகளும் முத்தர்களும் ஆச்சரியமாக எங்கும் புகுந்திருப்பார்கள் என்று பொருளுரைப்பர்.[94] இவ்விடத்தில் 'மாயம்' என்ற சொல்லுக்கு 'ஆச்சரியம்' என்ற பொருளிருப்பினும் 'இச்சையிலே' என்று பொருளுரைப்பர். இந்த 'இச்சையாலே' என்ற பொருளுக்கேற்ப உபநிடதத் தொடரைக் காட்டி விளக்குவர்.[95]

4-7-13-3. இராமாயணம்

முன்னோர்கள் இராமாயணத்தையும் திருவாய்மொழியையும் இரு கண்களாக அமைத்துக்கொண்டது போலச் சுவாமியும் தீபிகை யுரைகளிலும் பத்துப் பத்துக்களிலும் இராமாயணத்தின் ஏழுகாண்டச் சுலோகத் தொடர்களையும் மேற்கோளாகக் காட்டி விளக்குவது குறிப்பிடத்தக்கது.

'நின்றிடும் திசைக்கும்' என்ற பாடலில் 'திருக்குறுங்குடி நம்பி யின் அழகை நினைத்துச் சற்றுப்போது நிலைத்து நிற்பது, பின்னே அறிவுகெட்டு அறிவற்ற பொருள்போலிருப்பது, இப்படி யான ஆழ்வார் நிலைமைகளைத் தாய் பாசுரமாகக் கூறுகிறார். இவ்விடத்திலே மாரீசன் பயத்தாலே இராமனின் உருவத்தை ஒவ்வொரு மரத்திலும் கண்டதாக மாரீசனுடைய நிலைமையை ஆழ்வாரோடு ஒப்பிட்டுச் சொல்வர்.[96] இங்கு ஆழ்வார்-மாரீசன் நினைவில் உருவத்தைப் பற்றிய நோக்கே அமைந்தது என்பதை ஒப்புமையாகக் காட்டுவர் இவ்வாறு ஒப்புமைச் சான்றாகவும் சொல்பொருள் விளக்கங்களாகவும் இராமாயணச் சுலோபகத் தொடர்கள் மேற்கோளாக இடம் பெற்றுள்ளன.

4-7.13-4. பகவத் கீதை

பகவத் கீதையின் மூன்று பகுதிகளையும் திருவாய்மொழித் தீபிகை உரையில் கையாண்டுள்ளது அறியமுடிகிறது.

'விரும்பிப் பகவரைக் காணில்' என்ற பாடலில் 'பகவர்' என்றது 'துறவி' என்பது. அதாவது 'ஞானம் அனுட்டானம் நிரம்பியவர்கள்' என்பதாகும்.[97] இறைவனைச் சொல்லுகிற சொல்லையிட்டுத் துறவிகளைக் கூறினது அவர்கள் இறைவனின்றும் வேறுபடாதவர்கள் என்பதைக் காட்டுவதாகும். அப்படிப்பட்டவர்களைக் கண்டால் பராங்குச நாயகியானவள் 'வியலிட முண்டானே என்றும்' என்று நம்புவள். இவ்விடத்திலே பகவத் கீதையின் தொடரைக் காட்டி "ஜ்ஞானீது ஆத்மைவ மேமதம்" என்றதைச் சான்றாகக் காட்டுவர்

இவ்வாலே மற்ற வடமொழி நூல் தொடர்கள் பெரும் பான்மை யளவில் வந்து தீபிகையுரை சிறப்பாக அமையப் பெற்றதைக் காணலாம்.

4-7-14. தமிழ் நூல்களின் மேற்கோளாட்சி

ஆழ்வார் பாசுரங்களைத் தவிர, சங்க நூல்களான எட்டுத் தொகைபதினெண்கீழ்க்கணக்கு,மற்றும்தொல்காப்பியம்,நிகண்டு, திருக்குறள், கம்பராமாயணம், மற்றும் நம்பிள்ளை காலத்துக்குப் பின்வந்த நூல்களான ஆசாரிய இருதயம். ஸ்ரீவசந பூஷணம், முமுட்சுப்படி, தத்துவத்ரயம் முதலான நூல்களிலிருந்தும் பலபல சான்றுகளைக் காட்டியுள்ளார் சுவாமி. இதனால் திருவாய் மொழிப் பெருமையும், திருவாய்மொழிக்கமைந்த உரைகளின் பெருமையும், இவற்றிற்கெல்லாம் உள்ளீடான ஆழ்வார் பெருமையும், அவர் அனுபவித்த இறைவனின் பெருமையும் ஒருசேரத் துய்த்து உணரமுடிகிறது.

4-7-14-1. தொல்காப்பியம்

'ஒக்கலை வைத்து' என்னும் பாடலில் 'செக்கம்செக' என்பதற்குப் பலபடியாகப் பொருள் கூறுவர்.[98] இவ்விடத்திலே "கறுப்பும் சிவப்பும் வெகுளிப் பொருள" என்ற தொல்காப்பியக் கொள்கைப்படி சீற்றத்தைச் சொல்லிற்றாய் 'மிகவுங் கோபங் கொண்டு என்ற பொருளை வழங்குவர்.[99] இதனால் கண்ணன் பூதனையை கொல்லும் போது இருந்த சீற்றத்தைக் காட்ட தொல்காப்பியப் பொருள்நோக்கில் சுவாமியின் கருத்து அமைந்துள்ளது

4-7-14-2. புறநானூறு

தொல்காப்பியக் கொள்கைக்கேற்ப மேற்கோளாட்சிகளைப் பயன்படுத்தியிருப்பினும் சங்க நூல்களில் முக்கியமாக ஆழ்வார் பாடலுக்கு ஒப்பாகப் புறநானூற்றுத் தொடரையும் சுவாமி எடுத்துக்காட்டுவர் இஃது ஓரிடத்திலேயே காணக்கிடைக்கிறது.

'கோவை வாயாள்' என்ற பாடலில் 'பூவை வீயாம் மேனிக்கு என்பதற்குக் 'காயாம்பூப் போன்ற திருமேனிக்கு, என்ற பொருள் சொல்லப்படுகிறது.[100] இவ்விடத்தில் 'பூவை வீ' என்பதற்குப் 'பூவைப்பூ' என்றும் 'காயாம்பூ' என்றும் பொருள் வழங்குவர். இவ்விடத்தில் 'வீ' என்று பூவிற்கு பெயராக அமைந்ததை 'வீகமழ் நெடுஞ்சினை' என்ற புறநானூற்றுத் தொடரைக் காட்டி உரைப்பர் சுவாமி.[101] எனவே, 'பூவை வீயாம்'என்பதற்கு பூவைப்பூப் போன்றதான' என்று பொருள்படும் என்பர் சுவாமி.

4-7-14-3 நிகண்டுகள்

'ஈடும் எடுப்பும்' என்ற பாடலில் 'ஈசன் மாடு விடாதென் மனனே' என்னும் தொடரில் 'மாடு' என்பதற்கு இடப்பொருள் கூறுவர்.[102] மாடு பொன், பக்கம், செல்வம், என்ற நிகண்டின்படி இப்பொருள் அமைந்ததை எடுத்துக்காட்டுவர் சுவாமி. இவ்வாறே 'அணங்கே'[103] என்றவிடத்திலும் 'செங்கண்மால்', 'தொடுவுண்ட'[103] என்ற இடங்களிலும் நிகண்டுகளைக் காட்டிப் பொருள் வழங்கியது காணமுடிகிறது.

4-7-14-4. திருக்குறள்

'மாதவன் என்றதே கொண்டு' என்னும் பாடலில் இறைவனைப் பலவகைப் பாவங்களையும் போக்கி அருள்கின்ற பரம போக்கியன் என்பதைத் 'தீது அவம் கெடுக்கும் அமுதம்' என்ற சொல்லாற்றலால் உரைப்பர் சுவாமி [104]இவ்விடத்தில்'தீதுஅவம்' என்பதற்குப்''பிராயச்சித்தங்களாலே போக்கக்கூடிய பாவங்களையும் கெடுக்கும் இறைவன்'' என்பதை ''எந்நன்றி கொன்றார்க்கும் உய்வுண்டாம்'' என்னும் குறள் வாயிலாக எடுத்துக்காட்டுவர் சுவாமி.[105]

இவ்வாறு எட்டு இடங்களில் திருக்குறளை மேற்கோள்காட்டி விளக்கியுள்ளார் சுவாமி.[106]

4-7-14-5. கம்பராமாயணம்

'கண்டவின்பம்' என்ற பாடலில் 'கண்டுகோடற்கரிய' என்பதற்கு 'ஒருவராலும் அளவிட்டு அறியமுடியாத அரிய பெருமான்' என்ற பொருளாம்.[107] இவ்விடத்தில் கம்பராமாயணத்திலுள்ள யுத்த காண்டக் காப்புச் செய்யுளைக் காட்டி, ''ஒருவகையாக நிச்சயித்து இறைவனை அறிய முடியாது' என்பதைச் சுவாமி எடுத்துக் காட்டுவர்.[107அ]

4-7-14-6. திருவரங்கக் கலம்பகம்

அடியார்க்கெளியன் என்று பெயர் பெற்றவனுடைய இரக்கம் பெறுகை அரிதான பின்பு தம் உயிரைக் காக்கும் விரகுண்டோ என்பதை 'யாமுடை நெஞ்சமும்' என்ற பாடலில் தலைவியான ஆழ்வார் இரங்குவதாகச் சுவாமி கூறுவர்.

''பசுக்கள் திரும்பி வரும் மாலைப்பொழுதும் வந்துவிட்டது. இம்மாலைப்பொழுது சிறிது தாமதித்து வரக்கூடாதோ; இப்பொழுதே அணித்தாயிற்றே; மாலைப் பொழுது வரின் கண்ணன் வருவானென்று ஆறியிருத்தலாகாதோ'' என்று நோவு படும் தலைவி அவன் வாராமையினாலே ''யாமுடை ஆயன்தன் மனம் கல்லாலோ'' என்று வருந்துகிறாள்.[108] அதாவது கண்ணனுடைய மனம் கல்லாயிற்றே; அவனோ வருவான் என்று தலைவி இரங்குகிறாள். இதனைப் பிள்ளைப் பெருமாளையங்காரின் திருவரங்கக் கலம்பகப் பாடலான,

> **''சேவிக்க வாழ்விக்கு மெங்கோ னரங்கன்**
> **திருக்கோயில் சூழ்,**
> **காவிற் கலந்தாசை தந்தேகினார் நெஞ்சு**
> **கல் நெஞ்சமோ?''**

என்பதை மேற்கோள் காட்டிச் சுவாமி விளக்குவர்[109] அதாவது ''அவனுடைய (இறைவன்) நெஞ்சு கல்லானது என்று கைவாங்கலாமெனின் அவனது குழலோசை கைவாங்கவொட்டுகிறதில்லை'' என்பதாம்.

இவ்வாறு ஆழ்வாருடைய நிலைமைக்கொப்பாகவுள்ள திருவரங்கக் கலம்பகப் பாடலை எடுத்துக்காட்டுவர்.

இறைவனைப் பற்றிச் சொல்லும்போதுகூட, குறிப்பாகத் திருவேங்கடப் பதிகமாக 'உலகமுண்ட பெருவாயன்' என்ற

பதிகத்தில் இரண்டாவது பாடலில் 'தெய்வக் கோமானே' என்று விளிக்கிறார். இவ்விடத்தில் 'எல்லாத் தெய்வங்களுக்கும் மேற்பட்ட தெய்வம் தானே' என்பதைத் திருமலையில் விளங்கக் காட்டிக் கொண்டு நிற்பதைத் திருவரங்கக் கலம்பகப் பாடலின் வழி உணர்த்துவர்.[110]

இப்படித் தொல்காப்பியம் முதல் கலம்பகம் ஈறாக முற்பட்ட, பிற்பட்ட நூல் தொடர்களை ஆழ்வார் பாடல் தொடரோடு ஒப்பிட்டுச் சுவாமி காட்டுவர். இதனால் சுவாமியின் தமிழ்ப் புலமையும், அவர் திருவாய் மொழியைத் தமிழ்நூல் வரிசையில் உலகுக்குக் காட்டியதும் புலனாகின்றது. இதனால் மேலும் பழைய நூல்களின் சொல்லாட்சித் திறங்களும், அவற்றின் பொருள்களும் ஆங்காங்கே ஆழ்வார் பாடலில் அமைந்துள்ளமையும் புலப்படும்.

4-7-15. அருளிச் செயல்களை மேற்கோளாக ஆளுதல்

திவ்யப் பிரபந்த திவ்வியார்த்த தீபிகை அருளிய சுவாமி அவர்தம் இளமைக்கல்வியின் பயனாகப் பண்டை இலக்கிய இலக்கண நூல்களின் பயிற்சியினால் அதனைப் பயன்படுத்தித் தாம் எழுதப்புகும் தீபிகையின் உட்பொருளை விரிவாக எடுத்துரைப்பர். திருவாய் மொழிக்கு அமைந்த பரந்த தீபிகை உரையில் நம்மாழ்வாரின் பிரப்பந்தங்களையும் மற்றைய ஆழ்வார் பிரபந்தங்களையும் தாம் சொல்லப் போகும் பொருள் கோளுக்கு ஒப்புமை காட்டிச் செல்வர். நம்பிள்ளையைப் போன்று இவ்வகையான நெறியைப் பின்பற்றிய போதிலும் அவர் காட்டாத இடங்களிலே மற்றைய பிரபந்தங்களின் மேற்கோளாட்சிகளைத் தம் இயல்புக்குத் தக்கவாறு அனுபவித்து உரைப்பர். இவ்வகையான நெறி பெரும்பாலும் ஆயிரமிடங்களில் திருவாய் மொழித் தீபிகை யுரையில் காணப்படுகிறது.

'தஞ்சமாகிய'[111] என்ற பாடலில் 'அவையல்லனாய்' என்பதற்குச் 'சேலேய் கண்ணியரும் பெருஞ்செல்வமும் நன்மக்களும் மேலான தாய்தந்தையும் அவரே யினியாவரே'[112] என்று நம்மாழ்வார் அருளிய தொடர்களையே எடுத்துக்காட்டி எல்லாவற்றாலும் உதவி செய்பவனும் எல்லாவிதத்திலும் உறவினனும், அவனே (இறைவன்) என்பதை எடுத்துக்காட்டுவது குறிப்பிடத்தக்கது. இதனால் இறைவனின் இயல்பான தன்மையை நிலை

நாட்டுவதற்கும் அவர் தம் பாசுரத்தையே காட்டி நிறுவுவது அறியத்தக்கது.

'ஆவி காப்பாரினியார்' என்ற பாடலில் இறைவன் வந்து முகங்காட்டாமையாலே தம் நெஞ்சைப் பார்த்துக் கதறுகிறாள் பராங்குச நாயகி[113] இவ்விடத்திலே 'ஆவி காப்பாரினியார்' என்பதற்கு ''இப்படி முகங்காட்டாமையாலும் தம்முடைய நெஞ்சும் அநுகூலமாயில்லாதபடியாலும் உயிரைக் காப்பவர்கள் யாருமில்லை'' என்பதற்கு ஒப்பாக ஆண்டாள் வேங்கடத்திறைவனிடம் உள்ள குணத்தை எண்ணித் தூதுவிடும் பதிகத்திலே ஆத்ம தாரணம் பண்ணினதைக் ''குளிரருவி வேங்கடத்து என் கோவிந்தன் குணம்பாடி அளியத்த மேகங்காள் ஆவி காத்திருப் பேனே'' என்னும் தொடரால் எடுத்துக் காட்டுவர்.[114]

இவ்வாறே 'மருந்தே நங்கள் போக மகிழ்ச்சிக்கென்று'[115] என்ற பாடலில் துவயப் பிரகரணத்திலுள்ள ஆழ்பொருளை எடுத்துக் காட்டுவது அறியற்பாலதாகும்.

4-7-16. வைணவ நூல்களின் மேற்கோளாட்சி

வைணவ நூல்களில் பெரும்பான்மையாகத் தீபிகையுரையில் கையாளப்பட்டுள்ளவை ஸ்ரீவசந பூஷணம், ஆசாரிய இருதயம் ஆகிய இரண்டுமாம். நம்பிள்ளை காலத்திற்குப் பிள்ளைலோகாசாரியர் அருளிய ஸ்ரீவசந பூஷணம் அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார் அருளிய ஆசாரிய இருதயம் ஆகியவற்றைக் கொண்டு அந்தந்த ஆசாரியர்கள் திருவாய்மொழியை அனுபவித்த தன் ஏற்றத்தைக் காட்டும் வகையிலே தீபிகை உரையில் அந்த நூல் தொடர்களை உரிய நிலைமைக்கேற்பக் காட்டிச் சுவாமி விளங்கச் செய்வர்.

4-7-16-1. ஸ்ரீவசந பூஷணம்

சுவாமி கையாண்டு ஸ்ரீவசந பூஷண நூற்பாக்களைக் காணும்போது அவை வைணவ நெறிகளை எந்தெந்த முறையில் ஆழ்வார் எடுத்துக்காட்டுகிறார் என்பதை அறிய உதவி செய்கின்றன (பின்னிணைப்பு எண்).

அகப்பொருள் பாடல்களிலும் ஸ்ரீவசந பூஷண நூற்பாக்களை ஒப்புமை காட்டி விளக்குவர் சுவாமி. அவை பெரும்பாலும்

பிராட்டியினுடைய குணப்பெருமையை எடுத்துச் சொல்லும் வகையில் அமைந்தனவாகும்.

'சாது சனத்தை நலியும்'[120] என்ற பாடலில் இறைவனின் அவதாரப் பயனைக் காட்டும் வகையிலே, ''ஈச்வரன் அவதரித்துப் பண்ணின ஆனைத் தொழில்களெல்லாம் பாகவதாபசாரம் பொறாமை''[121] என்ற நூற்பாவை எடுத்துக் காட்டுவர். அதாவது இறைவனடியார்களான சாதுசனங்களை நலியப் பண்ணும் கம்சனை முடிக்க இறைவன் கண்ணபிரானாக அவதரித்தான். இவ்வாறு அவதாரப் பயனை வெளிக்காட்டும் நோக்கிலே ஸ்ரீவசந பூஷண நூற்பாவை எடுத்துக்காட்டுவர்.

'பொன்னுல காளீரோ' என்ற பாடலில் இறைவன் திறத்துப் பரிந்துரை செய்பவர்களுக்கு உபய விபூதியையும் பரிசாக அளித்தாலும் போதாது என்கிற சாத்திரப் பொருளை எடுத்துக் காட்டுவர்.[122] இவ்விடத்தில் உபய விபூதியையும் அந்த விபூதியையுடையவனான இறைவனையும் தானிட்ட வழக்காம படி பண்ணிக்கொடுத்த ஆசாரியன் செய்த உதவிக்கு ஒப்பான கைம்மாறு, இரண்டு விபூதியையும் பரிசாக அளித்தாலும் போதாது என்பதை, ''ஆசார்யனுக்கு ஸத்ருச ப்ரத்யுபகாரம் பண்ணலாவது விபூதி சதுஷ்டயமும் ஈச்வர த்வயமும் உண்டாகில்'' என்னும் ஸ்ரீவசந பூஷண நூற்பாவை[123] மேற்கோள் காட்டி உரைப்பர்.

'இவ்வாறே 'புவனி முழுதாளீரோ'[124] என்பதற்கு உபய விபூதியையும் தானிட்ட வழக்காம்படி பெற்றிருக்கிற ஆழ்வாருடைய பெருமைக்கு ஒரு குறையில்லை என்பதைப் புலப் படுத்த, ''சிறையிருந்தவள் ஏற்றம் சொல்லுகிறது'' என்ற நூற் பாவை நினைவிற்கொள்ளத் தகும் என்பர் சுவாமி.[125] அதாவது பிராட்டியினுடைய அருளை வெளியிட்டபடி என்பர்.

இங்ஙனம் ஸ்ரீவசந பூஷண மேற்கோளாக இருபத்தைந்து இடங்களில் அமைந்துள்ளமை பின்னிணைப்பில் காட்டப்படு கிறது (பின்னிணைப்பு எண்).

4-7-16-2 ஆசாரிய இருதயம்

இறைவனது இயல்பு, வடிவு, குணம், செல்வங்கள், திருவிளை யாடல்கள் ஆகியவற்றைத் திருவாய்மொழி வாயிலாக ஆழ்வார்